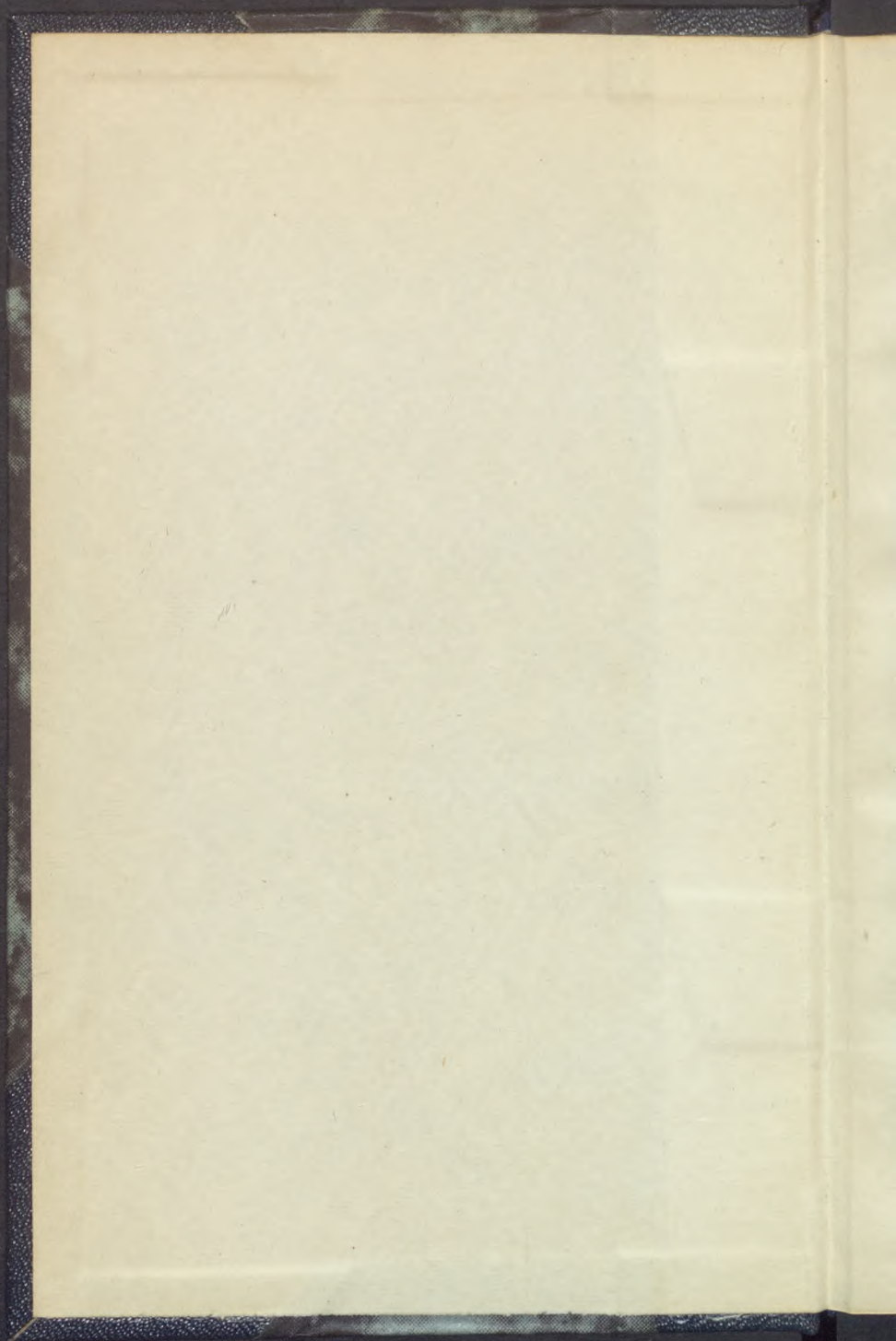

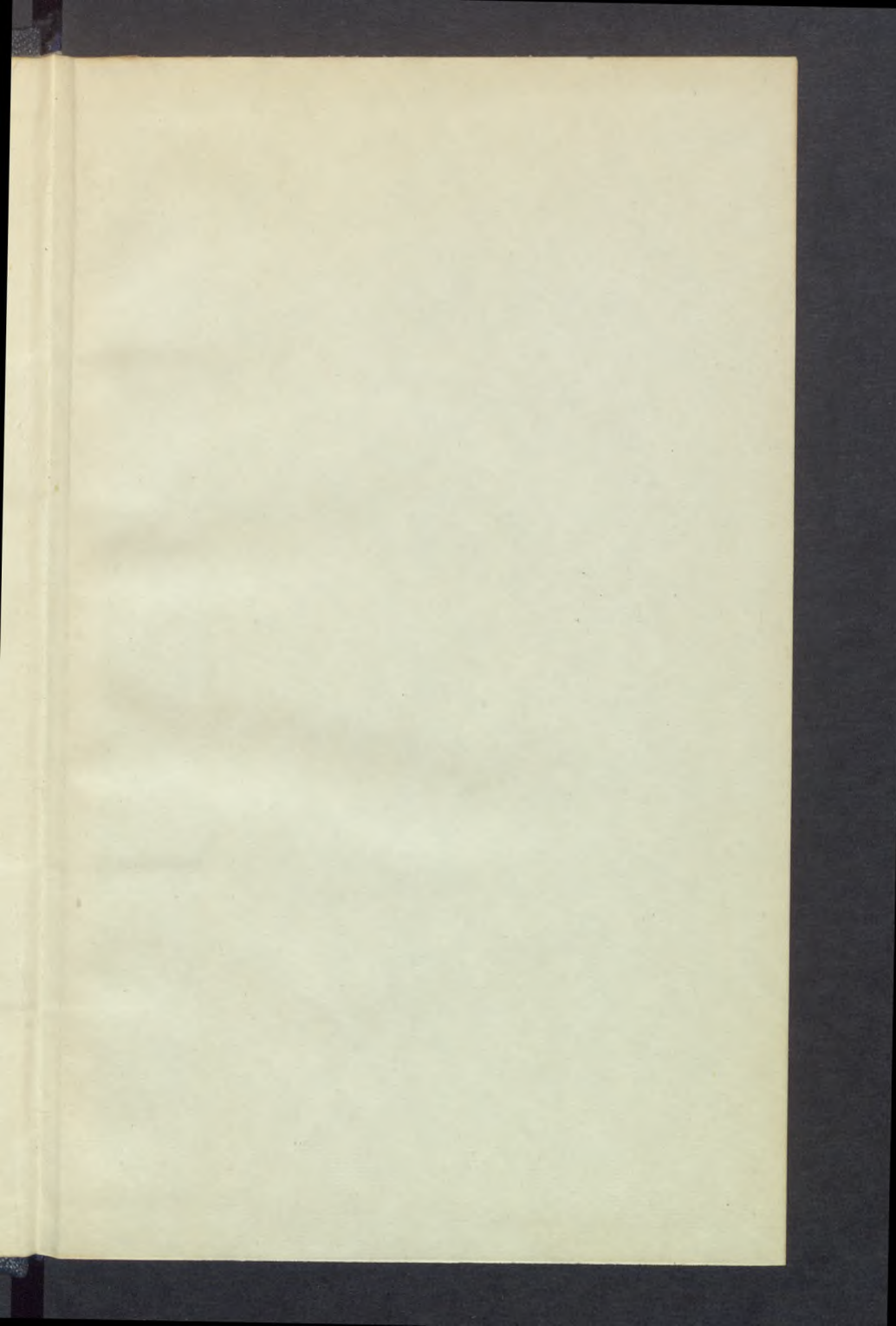
M:5
234.571 OSZK

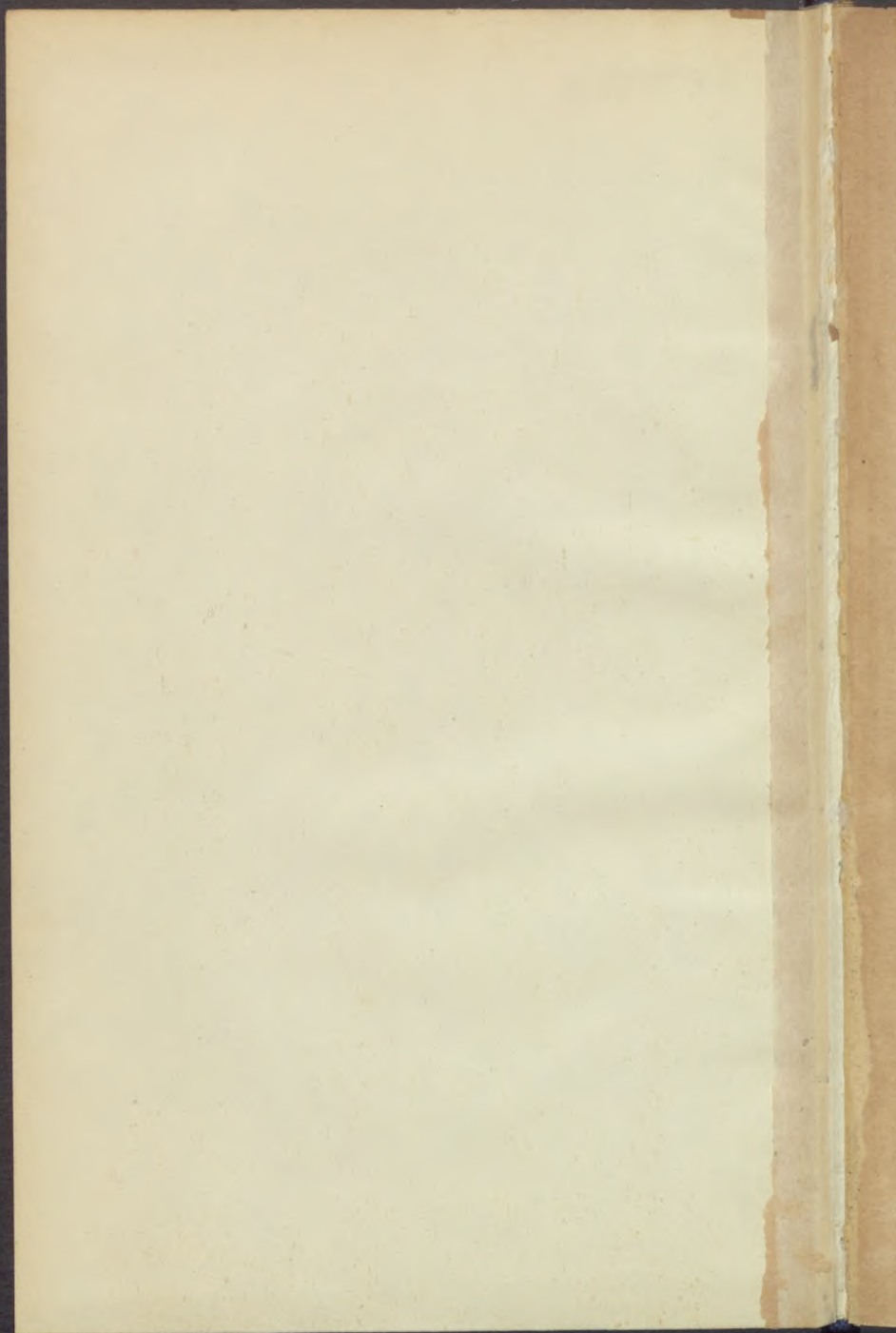
rsfeld-Ballestrem

.....
**REPOS
KASTÉLY**

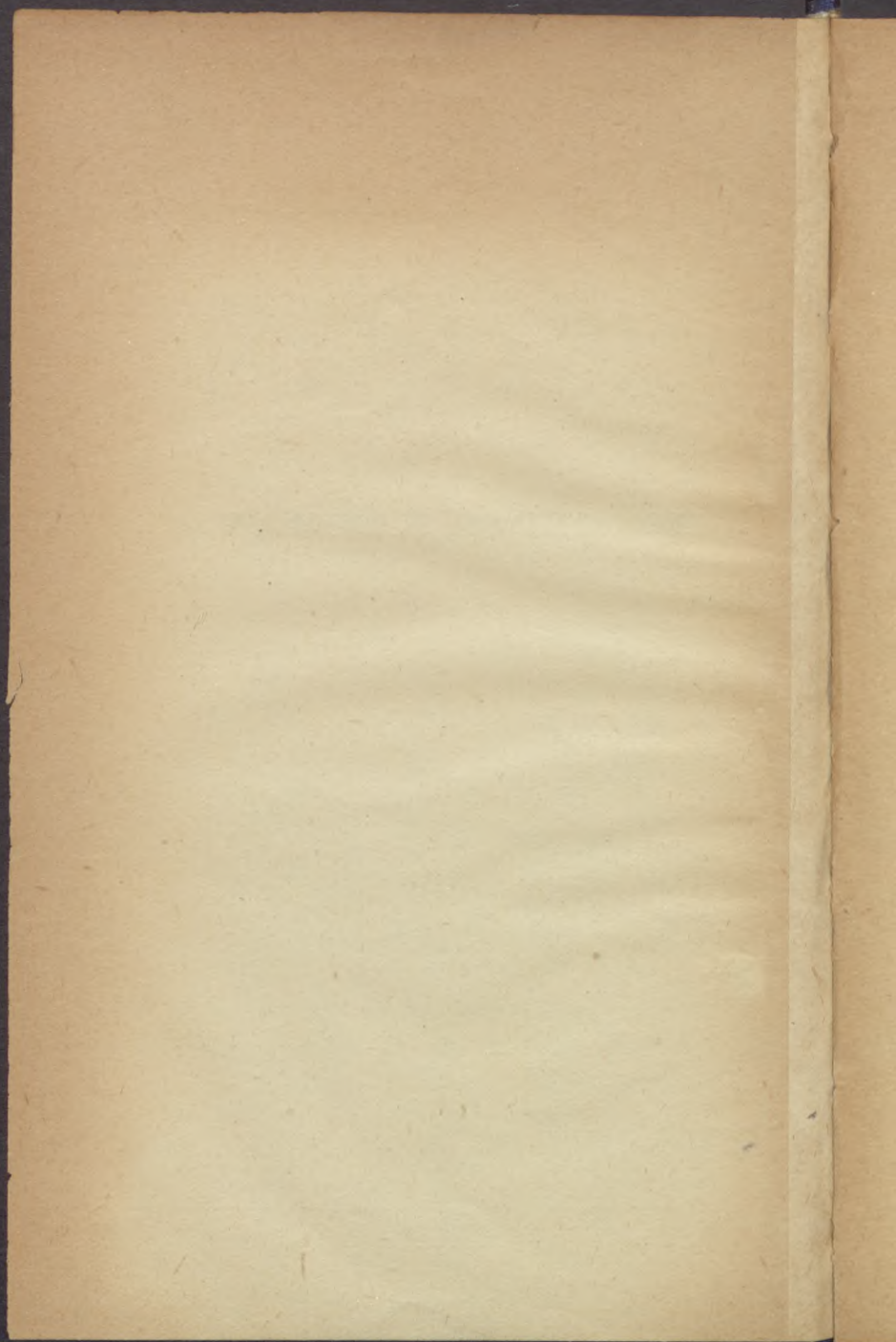

MONREPOS KASTÉLY

— Csukd be az ajtót, Hans, és huzd össze a függönyt az ablakon, hogy úgy lássék, mintha a szakasz el volna foglalva! Éppen most futott be odaát a római vonat s az utasok egész serege tódul felénk és meg fogja rohanni a vonatunkat, — kiáltotta a fiatal hölgy, ki, maga elé téve az ujságot a legjobb sarokülés csapóasztalkájára, kényelembe helyezkedett a Gotthardon át vivő hosszú utra a Milano—kölni gyorsvonat egyik elsőosztályu fülkéjében.

De Hans éppen akkor rakta fel a holmiját a hölgygel szemközt levő ülés podgyásztartó hálójára és olyasmit dünnyögött, hogy „bőven ráérünk arra még“, s minthogy a milánói pályaudvar peronjának mozgalmassága, lármája közben nem is igen lehetett megítélni, hogy az éppen most érkezett vonatok melyikéről indult is meg ez a nagy tódulás, az ifju hölgy beérte azzal, hogy nézte, hogyan törik, fárasztják magukat az utasok.

Ámbár, ha szigoruan vesszük, már nem is volt olyan egészen fiatal, csakhogy az a harminc év, melyet csakugyan megért, nem igen látszott meg rajta. Nagy, üde, viruló, nem éppen csinos, de nem is rút lényét és alakját nézve, alig tarthatta volna bárki másnak, mint ugynevezett „előkelő dámá“-nak. Erre vallottak elsősorban tett és mégis hajlékony, kiváló szabásu szürke ruhával takart természetnek kifogástalan mozdulatai.

A fiatal ember, ki még mindig podgyászának elhelyezésével volt elfoglalva, nála is határozottabb mértékben árulta el az előkelő ember ismertetőjeleit.

De a felületes szemlélő, aki házastársaknak nézte volna az emberpárt, egész határozottan tévedett volna, mert ahhoz nagyon is hasonlítottak egymáshoz. Merészen hajlott orrukkal, határozott metszésű ajakukkal, melyet a férfiunál a rövidre nyírott barna szakáll és bajusz félig-meddig eltakart, csillogó szürke szemükkel és meglehetősen tömött, határozott ívelésű szemöldökükkel ikertestvérek benyomását tették. Aminthogy azok is voltak: Heiligenberg gróf és nővére, ki legénysorban levő fivérénel, a ház asszonyának szerepét töltötte be kölcsönös meglelégedésre.

Éppen most járták be együtt Olaszországot, a legutóbbi napokat Milanóban töltötték, s ma keltek utra hazafelé.

— Hallod-e, Hans, de most már itt az ideje! Mit bibelődöl folyton az ostoba holmiddal? — figyelmeztette Heiligenberg grófnő, mikor egyszerre hangok hallátszottak az átjárókocsi folyosóján.

Hans most csakugyan az ajtóhoz lépett, de már késő volt, mert egy facchino, előkelő barnabőr utitáskával a vállán, már belépett és feldobta a reá bízott holmit a szomszédos ülés podgyásztartójára. Utána egy hölgy, egy egészen ifju és nagyon elegáns hölgy lépett be, odavetett az ülésre egy kis kézitáskát meg könnyű utitakarót, valamint több füzetet, a facchinónak markába nyomta a borraivalóját — és ott volt!

Ott bizony, még pedig az ifjukor káprázatos, fakadó virágzásában, a csodaszép, gemmaszerűen finom arc a barackvirágszinű bőrével, aranyszőke hajának lehellétszerűen finom keretébe vonva, mely úgy tűndökölt, mint a napfény a nagy fekete kalapja alatt. Csak futó pillantást vetett nagy, sötét

szemeivel az utitársaira, ernyőjét föltette a hálóba, a könnyű utitakarót a térdére terítette, aztán disztíngvált egyéniségének teljes biztosságával foglalt helyet s finom arcélét a folyosó felé fordította, melyen most helyet kereső, podgyással terhelt, elcsigázott emberek törtettek végig.

— Tessék! — zsémbelt Heiligenberg gróf-kisasszony hangosan és érthetően. — Ennek is a te örökös tétovázásod az oka! Nem azért ültem be egy örökkévalósággal a vonat indulása előtt ebbe a majomketrecbe, hogy végre még se lehessen egyedül! Ennek te vagy az oka, fiam! Csak te! És ráadásul még egy nőszemély, ki minden valószínűség szerint azt akarja, hogy zárva tartsunk minden ablakot s az egész uton bonbont eszik!

— De Hans! — mondotta Heiligenberg gróf elszörnyedve. — Vannak rajtunk kívül mások is, akik tudnak németül.

— No persze, ezt ugyan nem nézem olyannak, — ellenkezett rossz kedvvel a testvére.

Az ifju hölgy erre mosolyogva fordította arcát a napsugaras aranyhajával a testvérpár felé. — Pedig német az és tud németül! — mondotta leplezetlen jókedvvel már német nyelven. — De egészen nyugodt lehet: sohasem eszem idején kívül bonbont, bár igaz, hogy egyébként szeretem, és nagyon kellemetlennek tartom, ha utazás közben minden ablak zárva van.

— No hisz' ez nagyon kedves kegyedtől. Akkor majd csak megférünk egymással, — felelte Heiligenberg grófnő a legkisebb zavar nélkül, de kissé feszesen és kissé félvállról. — Sohasem gondoltam volna németnek, — mondotta a fivérének, ki még mindig ott állt s az ifju hölgyet nézte.

— Az ember, mikor külföldön él, természetesen mindig felvesz valamit a környezetének színeiből, — jegyezte meg egyszerűen az ifju hölgy, de szemmelátható derűvel nézett a grófnőre. — Az én

jó atyám oly büszke volt a germán hajamra, — tette hozzá némi szűnet mulva.

— Azt meg lehet kapni a fodrásztól is, — felelte Heiligenberg grófnő kissé még mindig fennhéjázva, de azért kegyeskedett vizsga pillantást vetni a szóbanforgó hajra. — Nem, ezt, természetesen, nem, — ismerte el őszintén. — A festett-, vagy vendég-hajnak soha sincs ilyen fénye. De a haj nemzetiségét elvégre nem lehet megállapítani. Láttam egyszer valódinak ugyanezt a szint — egy angol nő fején.

Azzal elfordult és kinézett az ablakon, jeléül, hogy a beszélgetést befejezettnek tekinti.

Az idegen nő nevető szemmel nézett reá s az ellenkező oldalra fordította fejét, és a pillantása eközben összetalálkozott a még mindig álló ur pillantásával, kinek napbarnított arca ennek következtében lényegesen sötétebb színű lett. Talán a visszfény volt az oka, hogy erre az ő vonásai is mélyebb szint öltöttek. Közönséges nyelven szólva: mindketten elpirultak, jóformán anélkül, hogy számot adhattak volna maguknak az oka felől.

— Ül le már, Hans! Az embert egészen idegessé teszed azzal az örökös álldogálással, — mondotta Heiligenberg grófnő élesen.

— Idegessé? — ismételte meg fivére a szót, és jó szívvel nevetett. — Hogyan ütöd azt nyélbe, Hans? Merő ujság volna az nálad!

A fiatal jövevény kinyitotta a magával hozott füzetek egyikét és levelezgetni kezdett benne.

Mig a vonat el nem haladt a monzai királyi kastély mellett, az első osztályu fülke három utasa közül egyik sem szólt semmit. A külső sarokülésen elhelyezkedett pár olvasott — a grófnő nagyon figyelmesen és csiptetővel a merész hajlásu orrán, a gróf megosztott érdeklődéssel, mert szemei csak átfutottak a sorokon és gyakran néztek kifelé, de még gyakrabban át arra a szürke porköpenyeges,

finom, kicsi, sudár alakra, s a nap és az arany fényében csillogó hajra, melynek árnyéka alól — a modern barbárnők jelvénye, a függő nélkül — rózsás fülkagyló kandikált elő.

Az ujság napihireitől való ily elkalandozásainak egyike közben végre mégis tetten érték — tudniillik rajtacsípte a nővére, ki levette orráról a csiptetőt és csodálkozva nézett reá. Hát biz' az nevezetes valami is volt, mert a grófnak nem volt szokása, oly kitartóan mereszteni a szemét egy hölgyre.

— Hans ! — mondotta halkan.

— Kivánsz valamit, Hans ? — kérdezte a gróf szórakozottan.

Az ifju hölgy csöndesen, nagyon csöndesen mosolygott magában. Micsoda különös emberpár, hogy kölcsönösen Hansnak szolítja egymást !

Ugyanekkor történt, hogy az ifju hölgy fölöszlegesennek ítélte a térdén lévő könnyű uti takarót ; összehajtogatta és a szemközti ülésre dobta, s eközben leesett az a füzet, melyet még mindig a kezében tartott, s a lapjai szertehullottak.

Heiligenberg gróf sietett lehajolni és fölvette a füzetet. De a pillantása eközben a kinyílt oldalra esett s az, amit azon látott, arra indította, hogy felkiáltson meglepetésében :

— Nézz csak ide, Hans, — nézd ezt a képet ! kiáltott és odanyújtotta a füzetet a nővéreinek, természetesen nem anélkül, hogy ugyanakkor az ifju hölgyhöz ne forduljon e szavakkal : — Bocsásson meg — tudniillik itt egy olyan kép van, mely...

— Anyánk arcképe ! — kiáltotta Heiligenberg grófnő elcsodálkozva.

— Igazán ? — kérdezte az ifju hölgy és önkénytelenül balra fordult, hogy egy pillantást vehessen a grófnő kezében levő füzetre. — Oh igen — ez az arckép egy képnek a másolata, melyet atyám festett. Ahhoz a cikkhez tartozik, mely a mű-

veiről szól, s azért hoztam magammal ezt az épp most kapott füzetet, hogy elolvassam a cikket.

— Hogyan — kegyed Jansennek, Jansen Frigyesnek a leánya? — vágott a szavaiba Heiligenberg grófnő, s nagyon élénken fordult feléje.

— Igen, Jansen Frigyes leánya, egyetlen gyermeke, — hallatszott büszkén a válasz, mely a bámulatosan finom arcot egyszerre széppé magasztosította. — Ez az arckép alapította meg, — tette hozzá — atyám hirnevét.

— És tudja-e azt is, hogy kit ábrázol? — kérdezte Heiligenberg grófnő. Mert az aláírása, hogy: „Női képmás“, alapjában véve jóformán nem mond semmit. De én tudom, hogy kit ábrázol, — azt a hölgyet akkor Achern grófnőnek hívták és...

— Később pedig Heiligenberg grófnénak. A mi anyánk volt, — fejezte be a mondatot Hans gróf. — De nem érthetem... hiszen a kép nálunk van Heiligenbergben!

— Fényképfelvételt készítettek róla, hogy sokszorosíthassák. Papa engedélyt adott reá, mert az ily műalkotásnál nem szabad szűkkeblűnek lenni és hozzáférhetővé kell tenni mások számára is, — magyarázta Heiligenberg grófnő. — Hogy erre te nem gondoltál, Hans! Neked is tudnod kellene!

— Elfeledkeztem róla, Hans, — felelte a gróf mentegetődzve és mosolyogva tette hozzá: — Látom kegyeden, nagyságos kisasszonyom, hogy mulattatja, amiért mi ketten kölcsönösen „Hans“-nak szólítjuk egymást. Tudniillik ikertestvérek vagyunk és Johanna meg János névre kereszteltek bennünket. Nos, én a Hans névvel rendben is voltam, a nővéremet pedig eleinte Hannchen-nek szólították, de elég hamar belátták, hogy ez a kicsinyítő forma egyáltalában nem illik reá s hogy ő van legalább is olyan „Hans“, mint én. És amellet is maradtak.

— Mindenesetre nagyon kedves és eredeti, ---

jelentette ki kacagva Jansen kisasszony. Az én anyámat is úgy hívták — csakhogy, mert hiszen olasz nő volt, Giovannának. Ezt a nevet pedig nem „Vanná“-nak rövidítették a bevett szokás szerint, hanem „Gio“-nak.

— Nem is tudtam, hogy Jansen tanár házasember volt, — szólt közbe Hans gróf.

— Én igenis tudtam, — jelentette ki a nővére. Egyik rokonunk megfordult a házánál — mikor Jansenné még életben volt. És hallottam azt is, hogy olasz nő volt. Persze római nő?

— Nem, az anyám velencei nő volt, Canale della Madonna herceg leánya, — szólt közbe Jansen kisasszony. — Atyám azért ment Velencébe, hogy megfesse az arcképet, — akkor már híres ember volt — s a képet, mikor elkészült, ott is hagyta, de a modeljét viszont elvitte feleségül. Remek emberpár voltak az én szüleim.

— Ugy tűnik fel nekem, hogy atyjaura nem élte őt túl soká, — mondotta Heiligenberg grófnő résztvevően, mikor Jansen kisasszony hirtelen könnybelábadó szemmel elhallgatott. — Halála nagy vesztesége volt a művészetnek, de természetesen még nagyobb kegyednek, — tette hozzá oly melegséggel, minőt idegen alig várt volna tőle.

— Igen, bizonyos — vele együtt elvesztettem mindent: atyámat, otthonomat, barátomat, — felelte a fiatal leány halkán. — Most pedig egészen magamra maradtam az életben és meg kell találnom a módját, hogy boldoguljak helyzetemben. Mindig a nap felé, — szokta mondani atyám, és azért is nevezett Helianthenek.

— Helianthe! Most hallom először ezt a nevet. De gyönyörű szép... és annyira illik... a hajához, — mondotta Hans gróf szinte naiv csodálattal.

A nővére éles, feddő pillantást vetett reá, melyet ő nem vett észre — de ha észrevette volna is, nem változtatott volna a dolgon.

— Egyedül az életben! — ismételte meg azután a grófnő mégis barátságosan. — Igen, előbb vagy utóbb a legtöbb embernek át kell ezen esnie. A kegyed számára, Jansen kisasszony, persze kissé korán következett be, mert még nagyon fiatal lehet.

— Oh, már majdnem husz éves! — szólt közbe Helianthe.

— Nos, — folytatta Hans grófnő — de vannak bizonyára rokonai, akik...

— Egy lélek sincs atyai részről, — mondotta Helianthe a fejét rázva. — Az anyám testvérei pedig nem számítanak, mert sohasem bocsátották meg neki az atyámmal kötött mesallianceát, az atyám pedig sokkal büszkébb volt, semhogy közeledni próbált volna hozzájuk. Hires művésznevével elvárhatta volna, hogy elsőként neki nyujtsanak kezel.

— De hiszen az egész római arisztokrácia megfordult kegyetek házában! — kiáltotta Hans grófnő élénken. — Én legalább úgy hallottam, hogy Jansen tanár házában békés együttlétben találkozott Rómának egy fekete, mint fehér előkelő világa.

— Oh igen, valamennyien eljártak hozzánk, mi pedig hozzájuk, — felelte Helianthe. — De az egészen más volt. Ha atyám azok közül vett volna feleségül valakit, ki tudja, hogy akkor is oly előzékenyek lettek volna-e — legalább a rokonság részéről. Egyébként az atyám halála után következő évet egy római palotában töltöttem, melynek tulajdonosa rokon viszonyban volt anyámmal.

— Tehát mégsem volt egy nézetem az egész rokonság! — vágott a szavába Hans gróf.

— És ugy-e bár, van okvetlenül gyámja is! — jegyezte meg Hans grófnő.

— Természetes, hogy van gyámom, — felelte Helianthe. — Még pedig olyan, akit életemben sohasem láttam. Éppen hozzá készülök most, meg a feleségéhez.

— Tehát Németországba! Akkor jó kis da-

rabig utazunk még együtt, — kiáltotta Hans gróf örvendezve.

— Az még nem egészen bizonyos, mert Németország már Basel mögött kezdődik, — jegyezte meg Hans grófnő, aki sokkal tapintatosabb volt, semhogy nyíltan kérdezősködött volna utazásának végcélja felől, de azért mégis nagyon, de nagyon kíváncsi volt reá.

— Baselig is van még körülbelül tizenegyórai utunk, — fejezte be a gróf szép őszinteséggel. — Mi még Frankfurtnál is jóval tovább utazunk, Neudorfig, ez a legközelebbi állomás a mi honi rögműnk-höz.

— De hiszen én is Neudorfig utazom — ha ugyan nincs több ily nevű helység! — kiáltotta élénken Helianthe.

— Több a soknál! — érezte magát kötelezve kijelenteni Heiligenberg grófnő, hogy kissé lehűtse a lelkesedést, melyet fivérének szemében olvasott.

— Igaz, temérdek Neudorf van, — járult hozzá a gróf maga is. — De a dolog attól függ: a mi utolsó nagy állomásunk Hannover.

— Az enyém is, — sietett a felelettel Helianthe. — Onnan a hamburgi vonalon utazom tovább, és...

— Tehát egy uton megyünk. A mi Neudorfunk az! — kiáltotta Hans gróf diadalmasan.

A nővére megfélekedezett róla meglepetésében, hogy újra megintse örömének azért a leplezetlen kifejezéséért, és ezuttal egyenesen Helianthehoz fordult.

— Ejnye, ejnye, de hát ki lehet Neudorfban a gyámja? — kérdezte minden kerülgetés nélkül. — Hiszen az egy egészen nyomorult kis fészek, amelyben csak kis földmivelők laknak, és sohasem állna meg ott a gyorsvonat, ha nem a legközelebbi állomás volna ahhoz az erdei fürdőhöz, mely néhány év óta oly nagyon divatos.

Helianthe nevetett. — Tehát úgy gondolja,

hogy kellemetlenül fogom érezni a különbséget Róma és Neudorf közt? — kiáltotta derülten. — No, de szerencsére nem lesz szükséges párhuzamot vonnom, mert az én gyámom birtokán lakik ott közel. Ha kegyetek is ottani birtokosok, talán ismerik is őt: Mettkau urat, Monreposban, Mulatságos ez a francia név a német vidéken.

— A zsir-angyal! — szaladt ki Heiligenberg grófnő száján és csodálkozva nézett a fivérére, ki nek jólelkű, az imént még mosolygó arca egyszerre elkomolyodott.

— Hogyan nevezte azt az urat? — kérdezte Helianthe megütközve.

— Bocsásson meg. Mettkau urnak az egész környéken ismert gunyveve egészen akaratlanul szökött a nyelvemre, — szólalt meg Heiligenberg grófnő rövid, de meglehetősen kínos szünet mulva. Megint nagyon hidegen szólt: — Felteszem, hogy nagyon közelálló barátja volt atyjaurának, ha ő a kegyed gyámja.

Helianthenak gyöngé pirosság futotta el a finom, halovány arcát, mert látta a pillantást, melyet utitársai váltottak egymással és visszafojtva azt a rövid, nem kevésbé hideg választ, mely már az ajkán volt, csak annyit mondott: — Erre a kérdésre, grófnő, sem igennel, sem nemmel nem felelhetek. Lásza, az én atyám idealista volt, és legelőkelőbb tulajdonságainak egyike volt a hála. Nos, ez a Mettkau ur évekkel ezelőtt, mikor én még a világon sem voltam, megmentette az életét. Egyáltalában nem ismerték egymást és történetesen találkoztak és ismerkedtek meg egymással egy hegyvidéki turán; atyám megcsuszott és Mettkau ur lélekjelenléte nélkül, amellyel végső veszedelmében segítségére sietett, életét veszítette volna. A két alkalmi utitárs, amennyire tudom, azóta nem találkozott egymással, de atyám nem feledkezett meg neki tett szolgálatáról és fentartotta Mettkau

urral a levélbeli érintkezést, mely egyébként szerény határok közt mozgott. De az érintkezés megvolt és atyám semmit sem mulasztott volna el kevésbé mint azt, hogy megmentőjének legalább újévi jó kívánságokat ne küldjön. Mikor közeledni érezte halálát, nagy gondot okozott neki, hogy kit rendeljen számomra gyámnak. Rokona a saját részéről nem volt, anyám rokonaihoz pedig nem akart tolazkodni, mert azok sohasem vettek rólam semmi tudomást; a művésztársai közül senki sem felelt meg neki erre a megbízásra, bár igen sok jó barátja volt köztük. Ekkor jutott eszébe Mettkau ur, aki csak némi vonakodás után fogadta el a megtisztelő állást; de nem jött le Rómába, mikor atyám meghalt és úgy látszik, nagyon szívesen adta beleegyezését, hogy Campofreddo marchesánál maradjak, aki mindjárt felajánlotta házat otthonomul. Egy évnél hosszabb ideig maradtam nála, akkor azután levelet kaptam gyámomtól, aki azt írta, hogy helyes volna, ha egy időre elmennék hozzá, hogy elintézhessünk különböző folyóügyeket, hogy szükség volna személyes jelenlétemre bírósági tárgyalásokon — és mit tudom még hol? Tehát nem volt más mit tennem, mint engedni a meghívásnak — és itt vagyok.

— És mondja még az ember, hogy nincs többé vak bizalom a világon! — kiáltotta Heiligenberg grófnő. — Bámulatos! Csak . . . nos, reméljük, hogy halóporában nem csalatkoztatja meg semmi ezt a dicső, mondhatnám vak bizalmát.

— Ismerik közelebbről Mettkau urat? — kérdezte Helianthe feszült várakozással.

— Látásból, egyébként nem, — felelte Heiligenberg grófnő röviden.

A gróf hozzátette: — Az ember köszön egymásnak . . . ismeretségnek ezt persze nem igen lehet mondani.

— Tehát nem érintkeznek vele?

— Mettkau ur nem érintkezik a szomszédsággal, — mondotta Hans gróf némi szünet mulva.

— Azaz, hogy a szomszédság nem érintkezik vele, — vágott közbe Heiligenberg grófnő, mikor pedig a fivére egy mozdulatot tett, nagy határozottsággal folytatta: — Minek kerülgetni, mint a macska a forró kását? Sokkal jobb, ha Jansen kisasszony tisztán lát, mielőtt Monreposba érkezik, mintsem hogy csak ott jöjjön rá lassan-lassan, hogy Mettkau urat nem veszik be köreinkbe. Kár, hogy csak akkor tudja meg mindezt, amikor már uton van hozzá. De jobb így, mint úgy, hogy egészen a sötétben tapogatódzzék.

— Igaza van, grófnő, és hálás vagyok a felvilágosításaért, — felelte Helianthe élenken. — De . . . bocsásson meg: aki *á*-t mond, *bé*t is kell mondania. Miért nem fogadják be Mettkau urat köreikbe? Mivel vádolják Mettkau urat?

— Oly körülmények közt hagyta el, s oly körülmények közt volt kénytelen elhagyni a hadsereget, melyek a mi fogalmaink szerint nem egyeznek meg a becsülettel, — felelte Hans gróf némi belső küzdelem után. Az istenek kényeztetett kedvence volt, nyalka tiszt, kinek „tetteiről” egész köteteket lehetne összeírni. Megengedett magának mindent, és minden sikerült neki — igazán minden! Néha egészen hallatlan dolgokat, melyek minden más embernek a nyakát szegték volna. Még a feleségének való merőben szokatlan udvarlása is, melyet nyíltan és minden tartózkodás nélkül „a makrancos hölgy megfékezésének” mondott. Ez a hölgy a leghidegbb, legdölyfösebb, legkevésbé szeretetreméltó teremtség volt a világon, mellelleg mondvá, udvarhölgy volt s egészen különálló egyéniség a maga nemében. Melléknévén „Meduzá”-nak mondták, mert nemcsak megközelíthetlenségével, hanem a pillantásával is kővé dermedtette az embereket. A bolond Mettkauinak egy-

szer csak eszébe jutott, hogy el fogja játszani Petrucchio szerepét ezzel a Katóval szemben és sietett hangosan és félreérthetetlenül hirül adni a világnak ezt az elhatározását — és neki magának is. S a dologban az a nevezetes, hogy az komolynak vette az eszeveszett játékot és legyőzetett. Mert feleségül ment hozzá, türethetően szeretetreméltó lett azután, és Mettkau lett az ur a háznál, az még ma is.

— Mily különös ! — kiáltotta Helianthe. — És mondja, mit követett el, hogy ... hogy ...

— Azt, kérem, engedje el, kisasszonyom ! — felelte Hans gróf nagyon kedvesen, de mégis oly határozottan, hogy Helianthe elhallgatott.

Csak némi szünet múlva szólalt meg ismét : — Bocsásson meg, indiszkrét voltam. Hiszen teljességgel megérttem tartózkodását. Csak egyet mondjon meg : Mettkau urnak az imént egy melléknevet adott — olyasfélét, hogy „angyal“, de volt még valami hozzá.

— Zsirangyal ! — mondotta Heiligenberg grófnő és kacagott. — Régi gunyveve az, melyet az egész környék egyértelemmel elfogadott. Külsőjére mindig olyan volt, mint egy nagyranőtt khérub — tudja, a khéruboknak abból a fajtájából, melyet a szakácsok formálnak zsirból és rózsa-színű fátyolszövetből a derékre kötött övvel a huskocsonyás tál közepére tesznek virágok közt, disz-nek.

— Nem kellemes dolog, sóhajtotta Helianthe olyan házban élni, melyet boykott alá vetettek. Ha atyám sejtette volna ... de mihaszna azon tépelődni !

— Nem helytelenítem fivérem kiméletességét, — szólalt meg Heiligenberg grófnő. — De nekem nincs szükségem arra és megmondom kegyednek, mit követett el Mettkau ur, mert jobb, ha tudja, miért közösitették ki. Ne integess a szemeddel,

Hans, mert most nekem van igazam! Tehát: Gyámja nemcsak több eléggé kellemetlen szerelmi kalanddal kompromittálta magát — melyekkel tekintélyes családok nyugalmát zaklatta fel — hanem, mint segédtiszt, állítólag az ezredpénztár pénzével is...

— Sokáig marad Monreposban? — vágott közbe Hans gróf a türelmetlenség minden jelével.

— A meghívás, melyet kaptam, egész nyárra szól, — felelte Helianthe lehangoltan. — És el is fogadtam arra az időre. Mettkau ur oly melegen irt, egyszersmind a felesége nevében is, akinek szembaja van s ennek következtében nem irhat maga...

— Oh, hát azért viseli mindig azt az irdatlanul nagy fekete szemüveget! — jegyezte meg Hans gróf.

— Hogyan van az, — terelte most más utra a beszélgetést Helianthe — hogy ilyen tősgyökeres német vidéken egy birtok francia nevet visel?

— Monrepos mindenekelőtt nem birtok, legalább e szónak megszokott értelmében nem az, — jegyezte meg Hans gróf. — Azelőtt a hercegi magánjavak egyike volt és Mettkau ur a mediatizált hercegi ág utolsó sarjának hagyatékából vásárolta meg.

— Én, — vette át most a szót Hans grófnő — csak annyit tudok Monreposról, hogy kastélyát Károly Ulrik herceg a tizenharmadik század közepe táján építette vadászkastélynak. Ez elég magyarázat a francia elnevezésre, mert melyik német fejedelemnek jutott volna eszébe akkoriban, hogy német nevet adjon a mulató-kastélyának? Az épület nagyobbra esett ki, mint öfenségének pénzügyi viszonyai elbirhatták. Ez is reávall arra a korra, mert Monrepos nem amolyan kastélyka, hanem nagy és tágas kastély. Nagy Frigyes korának pompás stíljében építették, s úgy mondják,

belül is teljesen méltó volt a külsejéhez. Nem volt érték nélkül az sem, ami hozzá tartozott : az erdő, a rétek, a víz — de a hercegi javak kezelősége mindezt annyira kiszarolta, hogy általános csodálkozást keltett az a bátorság, mellyel Mettkau ur ebbe a nagy fába vágta fejszójét.

— És sikerült a dolga ? — kérdezte Helianthe érdeklődve.

A grófnő a vállát vont a és a grófra nézett, aki erre szintén rándított egyet a vállán és kinézett az ablakon.

— Határozott véleményt erről mondani bajos, — dünnyögte aztán kitérőleg.

— Az egyik azt mondja, hogy megy valamennyire, mások azt állítják, hogy nem megy sehogy.

— Monrepos tehát szép, nagy rokokóstilű kastély, — mondotta Helianthe révetegen. — Vajjon megvan-e még a régi berendezése ?

— Minden bizonnyal megvan még belőle egy és más ; állítólag ott van még néhány kép — úgy lehet, Heimdal asszony képmása is.

— Heimdal asszony ? — ismételte meg Helianthe. — Ki volt az ?

— Ah . . . Károly Ulrik herceg barátnéja volt abban az időben, mikor a kastélyt építették, — felelte Heiligenberg grófnő némi vonakodással. — Voltaképpen másképp hívták . . . de a család nevét nem ismerem, az évek során nyilván feledésbe is ment. Tény, hogy apácanövendék volt a karmelita nővérek klostromában, melybe a herceg egyszer kénytelen volt betérni egy erős égiháboru miatt, mely vadászat közben érte utol. A kolostorban éppen ünnepet ültek, és a fenséges ur, ki egyébként nem volt nagy templombajáró, illőnek találta, részt venni az istentiszteleten. De nagymise közben az ifju apácanövendék oly csodálatosan édes

és szivhezszóló hangon énekelte az *Agnus dei*-t, hogy a herceg, akit ez egészen elbűvölt, bemutatatta magának a szende énekesnőt. A dolognak szöktetés lett a vége és az ég jegyeséből — „Monrepos grófnő“, a hercegi udvar mindenható csillaga lett. A hagyomány mégis dicsérettel említi róla, hogy nem élt vissza hatalmával, sőt ellenkezőleg, nagyon tartózkodó volt és csakhamar egészen visszavonult Monrepos csendjébe. Mindamellett voltak — természetesen — gyengéi is. Tudniillik imádta a drágaköveket és ez a szenvedélye mégis többbe került az országnak, mint azok a ragyogó ünnepélyek, melyekre ő nem adott sokat. A herceg, aki csakugyan nagyon szerethette, valósággal elárasztotta drága ékszerrel s hogy előteremtse reá a pénzt, megtette azt, amit megtett annyi kollegája abban a korszakban: katonának adta el az ország gyermekeit Angliának. Monrepos grófnő minderről állítólag nem tudott semmit, míg egyszer egy kapucinus barát, aki Monreposba vetődött, le nem vette szeméről a hályogot. Azóta az amugy is gyöngye szervezetű nő hervadásnak indult és életének virágzó korában meg is halt.

— És miért mondják Heimdal asszonynak? — kérdezte Helianthe, ki a legnagyobb érdeklődéssel hallgatta a történetet.

— Ez természetesen, csak a mellékeve volt, — magyarázta a grófnő. — Tudniillik nem hanyagolta el a hangját, hanem mindig sokat énekelt, s amikor énekelt, odacsődültek az emberek és hallgatták az ablaka alatt s nem tudtak betelni a csodálatos hangjával. S minthogy oly szépen énekelt, Heimdal asszonynak mondták, ami erre mifelénk csalogányt jelent. A monda szerint Heimdalnak, a Walhallát a földdel összekötő Bifröszt nevű szivárványhid őrének a felesége egy csalogány volt.

— És ha nem tévedek, — kiáltotta Hans gróf, azt hiszem, hallottam arról is, hogy Heimdal asz-

szonyt néha még most is hallják énekelni, vagy valami eféléről — nem úgy van, Hans ?

— Az emberek nálunk rendületlenül hisznek ebben, — igazolta a nővére. — Az a monda járja, hogy lelke nem találja nyugtát az ifjak miatt, kiket a drágakövek iránt való szenvedélyeért áldoztak fel, s hogy ezért örökösen bolyongani és énekelni, énekelni, énekelni kénytelen. Mikor pedig veszély fenyeget valakit, akkor az *Agnus dei*-t éneкли megragadóan.

— Mily bámulatosan költői ! — kiáltotta Helianthe lelkesülten.

Mikor eljött a hosszú éjszaka és mindegyikök hátratámaszkodott helyén, Jansen Helianthenak nem esett könnyen megtalálni álmát, mert az, amit barátaitól hallott, nem volt olyan, hogy lelki nyugalommal folytathatta volna útját célja felé. Egy pillantást vetett a letakart lámpa homályán át a sarokülés felé, ahol Heiligenberg gróf ült lehunytt szemmel. Nagyon nehezeire esett, föltennie, hogy ez az ember, kiről sugárzik a jóság, elejtené egy felebaráját csak azért, mert a többiek is azt teszik a becsületről alkotott elavult, rozsdamarta fogalmak kedvéért, ahelyett, hogy velük ellentétben kezét nyujtaná, hogy az elbukott ember ismét talpra állhasson. Elfojtotta a sajnálkozás halk sóhaját. Aztán megint átvett egy rejtett pillantást a sarokba, s lám : Heiligenberg gróf nem is rejtve, hanem nyíltan és élesen reászegezte szemeit s a két szempár úgy találkozott egymással, mintha delejes áram kötötte volna össze pillantásukat.

Nem is tettek kísérletet, hogy elkerüljék egymást azok a szempárok — a gróf szürke, becsületes, nyugodtan és tisztán néző szeme Helianthe sötét, feketébe hajló kék szemét, mely oly bátran és feszélyezetlenül, oly vidáman és egyben oly ártatlanul nézte a világot és az embereket. Miért is

kerülték volna egymást, mikor nem gondoltak semmi rosszra ?

— Ugy veszem észre kisasszonyom, egyikünk sem tud elaludni, — sugta a gróf kedélyesen, s a mélyen alvó nővérére nézett. Könnyebb az ilyen hosszú éjszakát beszélgetéssel, mint néma virrasztással tölteni.

Helianthe szívesen fogadta el az indítványt. És így kedélyesen beszélgettek el egymással emberekről, állatokról és tárgyakról, hogy mindenki bátran kihallgathatta volna párbeszédüket, anélkül, hogy a leggonoszabb nyelv is kivetni valót talált volna benne. De lassan-lassan eljutottak a személyes vonatkozásokig is, amivel sok olyat tudtak meg különösen egymásról, ami érdekelte őket.

Mindennek vége szakad egyszer, még a vonatkésésekkel együttjáró utazásoknak is. S ilyképpen másnap elkövetkezett az az óra, mikor az „expressz“ egy percre megállt Neudorf állomáson, hogy letegye az utasoknak egy kisded csoportját, mely fürdővendégekből verődött össze — s velük együtt — az egész üdének látszó Jansen Helianthet és a heiligenbergi testvérpárt, melynek érkezését elegáns kétlovas dogcart várta az állomásház mögött várakozó kocsik között.

Az új ismerősök már a kocsifülkében elbucsztak egymástól, nagyon barátságosan és melegen, s a gróf eközben nagyon várakozásteljesen nézett a nővérére. De az nem vette észre ezt a pillantást, vagy legalább úgy tett, mintha nem venne róla tudomást, s egy szó sem esett, amellyel a grófnő meghívta volna Helianthet Heiligenbergbe; de amikor a pályaudvaron még egyszer kezét szorítottak egymással, mégis azt mondotta a fiatal leánynak: „A viszontlátásig!“

— A viszontlátásig! — visszhangoztatta Hans gróf gyorsan és meleg szivességgel, aztán kalapot

emelve, elfordult, mert éppen akkor egy uriember tartott éppen szintén kalapot emelve Helianthe felé, aki mindjárt gondolta, hogy nem lehet más, mint gyámja, Mettkau ur Monreposból.

Mettkau ur közepes termetű és eléggé testes ember volt, de azért nem lehetett volna feltűnően kövérnek mondani; a feje csakugyan emlékeztetett valamenyire egy előregedett khérubra, minőt gyakorta látni gömbölyded arcával, rövid és göndörfürtű fejével a templomok faragványos barokstílusú diszitményein. Az örökösen mosolygó, kicsiny, duzzadó száj, melyet alig árnyékol be a rövidke szőke bajusz, a kerek, bohókás szempár, a tulkicsiny orr teljessé tették ezt a benyomást, az pedig, hogy göndörfürtű rövid haja a halánték táján megszürkült már, és egyébként is aggasztó jeleket mutatott a kezdődő holdvilágnak, csöppet sem zavarta a benyomást, mert egyáltalában valami bizonytalanul hamvasszőke színe volt. Egyébként kifogástalanul volt öltözködve és inkább földbirtokos, mint polgári ruhába öltözött katonatiszt benyomását keltette.

Heiligenberg gróffal sebtében váltott köszöntés után gyorsan Helianthehoz tartott és olyan mosollyal, melytől megszámlálhatatlanul sok gödröcske támadt a kerekded arcán, s mely csak annál jobban tette hasonlóvá egy tulnagyra nőtt öreg khérubhoz, odanyujtotta neki mindkét kezét.

— Jansen kisasszony, vagy talán nem? — kiáltotta nagyon kellemesen csengő, szinte dallamos hangon. Mindjárt reáismertem arról a képről, melyet kedves, drága, megdicsőült atyja küldött rövid idővel a halála előtt az utolsó ujévi jókívánságaival. — Hozta Isten a kegyed legalább átmeneti otthonában, aminek, remélem, sokáig, minél tovább fogja tekinteni házatát! Hozta Isten! A feleségemtől pedig ne vegye zokon, hogy nem jött ki velem s már itt nem köszöntötte, mert, szegény,

nem birja ki gyöngé szemével az országut erős napfényét. De otthon annál nagyobb türelmetlenséggel várja — igazán, alig várta már ezt a mai napot, mely meghozza nekünk kegyedet, Jansen Frigyes leányát.

— Igazán nagyon kedves felesége önnagyságtól, hogy oly barátságosan várja ismeretlen vendégét, — mondotta Helianthe udvariasan, de egyáltalában nem lelkesedve a meleg fogadtatáson. — Az én drága atyám már úgy is nagy terhet rótt kegyedre azzal, hogy reáruházta a gyámságot, ezt magam is nyomasztóan érzem.

— Nagyon megtisztelt ő azzal az ugynevezett megterheléssel, melyet teljes értéke szerint méltányolok, — vágott a szavába Mettkau a legtökéletesebb szeretetreméltósággal. — De, — tette hozzá ismét gödröcskéiben dús mosolyával — erről, remélhetőleg jobban meg fogom győzni együttlétünk alatt, mint így pusztá szóval.

Uri előzékenységgel nyújtotta karját Helianthe-nak és odavezette a pályaudvar mögött váró break-hez, melybe egy pár egészen jóféle pejő volt befogva.

De Helianthe, míg pillantása végigjárt a neki új és idegen tájon, érezte, hogy Mettkau, ki előzékenységből a szemközti ülésen foglalt helyet, nagyon élesen és éberén figyeli. Igyekezett minden áron úgy tenni, mintha nem venné észre, de azt már nem akadályozhatta meg, hogy a vér az arcába ne szökjék, mikor pedig már nem tűrhette tovább ezt az érzést, hirtelen fordított a fején és egyenesen a szemébe nézett Mettkau urnak; és ámbár gyámjának öreg khérub-arca sietett megmutatni minden gödröcskéjét, a kicsiny, elpuhult ajka mosolyogva nézett reá, és a legtisztább ártatlanság csillogott a bohókás, kerek szemében, mégis úgy rémlett neki, hogy ez a szempár keményen és irgal-

matlanul figyelte, hogy a kicsiny, duzzadó ajka körül a kegyetlenség vonása látszott.

„Képzeltetés!” mondotta magában mindjárt, mert hogyan is mutatható volna ez az arc olyan kifejezést? Lehetetlen az!

— Ugy-e bár, az egész egy ugrás volt a római villeggiaturáktól és a Campagnából a józan északra? — kérdezte Mettkau ragyogva. — Kíváncsi vagyok, hogyan fogja megszokni a nagy változást, kedves Jansen kisasszony — vagy szabad-e, hogy mint atyai barátja, gyámja és ifjúságának támasza, Helianthenak szólítsam?

— Oh . . . hogyne . . . sőt kérem, — felelte Helianthe nyájasan. Miért ne szólíthatná a gyámja a keresztnevéen, úgy mint otthon a barátai? De azért valami csekély, egészen csekély kellemetlenséget is érzett erre a gondolatra, hogy nagyon is azonosítja magát — no igen, azzal a házzal, melyet a szomszédsága bojkott alá vetett.

— Nagyon szépnek találom az önök északi földjét így teljes tavaszi pompájában, — tette hozzá gyorsan, bár Mettkau csak mosolygó meghajlással vette tudomásul az engedélyt. — A képnek éppen teljes különböző volta ragadja meg az embert az igézetével.

— Hát igen, — felelte Mettkau — mikor itt minden zöldel és virul így májusban! Monrepos ilyenkor csakugyan festői. Örülök, hogy megmutathatom kegyednek. Csakhogy a fénye, persze, kissé megfakult és félek, hogy néha keservesen unatkozni fog nálunk. De a feleségem egészségi állapota miatt oly visszavonultan kell élnünk, és . . .

Elhallgatott s a kerek, bohókás szemei fűrészve néztek Helianthera. De ez nyugodtan állta pillantását. Csak annyit mondott: — Nagyon sajnálom, hogy Frau von Mettkau annyira nincs jól. Csak ne okozzak zavart a jelenlétemmel!

— Oh, ellenkezőleg, én a legjobb reményt fű-

zöm a társaságához, — sietett biztosítani Mettkau ur. — A kegyed ifjúsága, lesz a legjobb orvosszer a feleségemnek, nagyon is javára fog válni. De most jut eszembe... Az imént láttam, hogy együtt szállt le a vonatról birtokos szomszédainkkal, a Heiligenbergekkal és elbucsuzott tőlük... Régóta ismerik már egymást?

— Nem, csak utközben ismerkedtünk össze, — felelte a leány elfogulatlanul. — Milánótól fogva utaztunk együtt. Képzeld csak, Mettkau ur, atyám festette meg az elhalt grófné arcképét, mikor még Achern grófkisasszonynak hívták!

— Igazán? Mily csodálatos vonatkozásba kerül az ember néha az emberekkel!... De ne szólitson Mettkau urnak, mert akkor én sem szólíthatom Helianthenak. Hogyan volna, ha például kinevezne fogadott atyjának? Nagyon kedves cím az, hogy: „bácsi“. Mettkau bácsi, vagy még inkább Lupold bácsi... Istenem, egészen kellemes érzés fog el arra a gondolatra, hogy egy ilyen édes, kicsiny leány megint úgy hívhatna, mint abban az időben hívtak, amikor mint Lupold bácsi kivehettem magamnak azt a szabadságot, hogy bonbonnal kedveskedtem a bálteremben az ifju nemzedéknek.

Helianthe kacagott, ami még tizszer elragadóbbá tette, mert Mettkau ur oly bohókásan fejezte ki a mondanivalóját, hogy egészen kedvesnek találta.

A kocsizás az erdő üde zöldjében bámulatosan jól és üdítően hatott a szűk vasuti kocsi-ban tett hosszú utazás után és Helianthe majdnem sajnálta, mikor az erdő ismét elmaradt mögöttük. De a zöld mezsei uton csak rövid ideig hajtattak, a kocsit aztán bekanyarodott egy másik erdőbe, melyről Mettkau kijelentette, hogy az már Monreposhoz tartozik, újabb erős, kanyarodó után pedig előttük állt zöld lomb között a kastély, a rokokóstíli,

stukkóval diszitett fehér épület, messzire kirugó külső lépcsőjével, mely a magas souterrain fölött levő emeletig vitt fel. E fölött még egy emelet is volt és ékes mansardok koronázták a pazar és tágas épületet ökörszemablakaikkal, melyek közt vadászkürtöt fuvó fullajtárszobrok álltak cikornyás talapzatokon. Az ember valósággal azt várta, hogy aranyhimzéses, zöld bársonyruháju és skarlátvörös mellényü, hajporos vadászokat és vadásznőket pillant meg a lépcső tetején levő terraszon és hallja az ebfalka türelmetlen csaholását.

Mikor a koci megállt, fenn a lépcsőn megjelent sötét, s bár nem előkelő, de mindenesetre tisztességes libériában egy szolga, hogy segítsen a kiszállásnál.

— Jelentették feleségemnek, hogy itt van már a koci ?

— Parancsára, — felelte a szolga.

Mettkau kiugrott a breakből és karját nyújtotta Helianthenak, hogy felvezesse a lépcsőn, melyen aztán lassan, de folyton csevegve haladt föl vele, oly lassan, hogy Helianthenak úgy tűnt föl, mintha minél tovább akarná húzni a dolgot. Mikor fölérték, megfordult és tüzetesen megmutatta Helianthenak a kastély előtt elterülő, fákkal körülvett pázsitos tereget virágcsoportjaival, amelyekben nem volt túlságosan sok a virág. Végre mégis bevezette a nyitott szárnyas ajtón a tágas előcsarnokba, mely ugyan pazarul volt ellátva stukkó-ékitményekkel, volt egy szindus-menyezet képe is, mely Diána vadászatát ábrázolta, de egyébként meglehetősen üres volt. Itt is megint jó sokáig időzött Mettkau, azzal az ürüggyel, hogy magyarázattal szolgál a képhez.

A csarnokban, mely még ahhoz a meleg naphoz képest is jó hűvös volt, Helianthe hirtelen érezni kezdte a fáradtságot, és a tágas helyiségben idegizgatóan hatott reá Mettkau hangjának észrevehetőleg nagyon is erőltetett dallamossága.

Felhívta figyelmét a Diána istennőt kísérő nimfák mindegyikének szépségére, és Helianthet annyira elfogta a didergés fáradtságában, hogy nem leplezhetett el némi borzongást.

— Oh, micsoda önző vénember vagyok is én, hogy itt állok és fecsegek, holott kegyed fáradt! — kiáltotta Mettkau, kinek mégis csak észre kellett vennie a borzongást, mely meg-megrázkódtatta vendégét. — Ugy van az, mikor az ember egyszer műértő lélekkel találkozik, aki mégis megérti, hogy mi az, amit lát! Mily fáradt lehet, szegény kicsikém! Igen, de hol marad a feleségem? Hiszen már oly türelmetlen volt és alig várta megérkezését! Csak nem történt valami baja? Jőjjön csak, jól fog esni a lelkének egy csésze tea...

Azzal átkísérte Helianthét a csarnokon egy ajtóhoz, mely a bejárónál volt és belépett vele egy nagy szalonba, melynek modern berendezése szinte elveszett a nagy, mégis határozottan lakályos helyiségben. A középén téára terített asztal állt, s mikor beléptek, az ablaknál levő székről felállt egy magas, sőt tulmagas és tulkarcsu nőalak, nagyon egyszerű sötét toalettben, és lassan, majdnem vanakodva, eljökök ment.

— Áh, hiszen itt van a feleségem! — kiáltotta Mettkau tulhangosan. — Nem jelentették neked, Hedvig, hogy itt van a kocsi, vagy talán elbóbiskoltál? Fogadjunk, hogy szunyókáltál egy kissé? No, megesik az a legjobb családban! Hát itt hagyom neked a kedves vendégeinket, a kis gyámleányomat, akire büszke vagyok, a nagy Jansen Frigyes drága gyermekét, akit gondjainkra bízta! Itt van! Nem olyan-e, mint a testté vált májusi napsugár?

Helianthe e szóaradat közben ráért, hogy szemügyre vegye Mettkauét, ki karjait lecsüggesztve, úgy állt előttük, mint egy kőszobor, és egy vonását sem változtatta. Ifju korában minden bizonnyal szép volt, de szoborszerűen szabályos vonásai nem

voltak bizonyos szigor és megközelíthetlenség jele nélkül, a gögösen lefelé vont ajkait oly redők vették körül, melyek nehéz belső küzdelmekről és szenvedésekről tettek néma és mégis beszédes tanu bizonyosságot. Kifogástalan, szépen hajlott orrán óriási fekete szemüveget viselt, mely tökéletesen elfödte az arcát valamiképen talán mégis élénkebbé tevő szeméit.

Helianthe mindezt észrevette egy szempillantásával és érezte, hogy a ház vendéglátó asszonya teljességgel anélkül a lelkesedés nélkül fogadja, melyet a férje el akart hitetni róla.

Minthogy Mettkauné féluton megállt, Helianthe elbocsátotta gyámjának karját, közeledett a ház asszonyához, kifogástalanul meghajolt, és megnyerő modorában így szólt: — Volt oly kegyes, nagyságos asszonyom, hogy meghívott házához. Engedje meg, hogy már most kifejezhessem ezért köszönetemet.

— Jó napot, Jansen kisasszony! — felelte Mettkauné röviden, ridegen és szárazan. — Kellemesen utazott?

Feleletét be sem várva, az asztalhoz fordult és kezdette kitöltögetni a teát.

No, gondolta Helianthe elképedve, és a vér arcába szökött, mindenesetre olyan asszony ez, aki sajátyszerű módon ad kifejezést örömének. — Alattomban gyámjára nézett, de az félig elfordult tőlük, és semmiesetre sem mutatta, hogy a fagyos fogadtatás bármiképen feltűnt volna neki.

— Igen, igen, a fiatalság, a fiatalság! — kiáltotta. — Felül a vonatra Rómában, egyhuzamban teszi meg az utat Északnémetországba, s olyan friss, mint a hal a vízben! Oh, aranyos idő, oh, boldog idő — mily közel vagy, és mégis mily messze vagy! — zengette legolvadékonyabb, legdallamosabb hangján, aztán szünetet sem tartva, folytatta: — De

nem tenné le legalább a köpenyét, Helianthe? Feleségem nemsokára felkiséri a szobájába, hogy vacsora előtt kissé kipihenhesse fáradtságát. Mit parancsol? Kalácsot? Sandwichet? Ajánlom mind a kettőt.

Ha Mettkaunak az volt a szándéka, hogy kitöltse a bekövetkező szünetet, annyit mindenestre elért, hogy szavai közben Helianthe megint összeszedhette magát. Hálás köszönettel fogadta el a csésze teát, melyet Mettkaunétól kapott, s így szólt, mikor gyámja lélekzethez jutott: — Jól esik ily hoszu utazás végén, hogy az ember végre megérkezett. Kellemes meglepetés volt számomra nagyságos asszonyom, hogy újra megtaláltam kegyetknél a tavasznak ezt a teljes pompáját, mert Rómában már benne voltunk a nyárban.

— A tavasz a legkellemetlenebb és legmegbízhatatlanabb évszak itt nálunk, — jegyezte meg Mettkauné csöppet sem szeretetreméltóan. — Jobban tette volna, ha ott marad, ahol volt.

Helianthe fölegyenesedett. — Csakugyan, — felelte, belsőleg megsértődve és felháborodva, de külsőleg teljesen nyugodtan és higgadtan. — Bizonyára eszembe sem jutott volna, hogy idejőjje, ha Mettkau ur nem óhajtotta volna oly sürgősen az ittlétemet s nem támogatta volna ezt a kívánságát, nagyságos asszonyom, a kegyed szeretetreméltó meghívásával. Mindenestere úgy látszik, rosszul értelmeztem, de a dolgot könnyű lesz jóvátenni...

— Nonono! — vágott közbe Mettkau és kacagott, mintha kitünően mulatna. — Feleségemből mindig hiányzott a tehetség, hogy megfelelő kifejezéssel adja tudtul érzelmeit. Ne vegye a dolgot se tragikusan, se komolyan, kedves Helianthe. Én vagyok a hibás. Elő kellett volna készítenem arra a sajátosságára, mert feleségemet valóság szerint elragadta a látogatásával. Higyje meg, úgy van! Csak éppen, hogy oly mulatságosan esik ki nála

minden. De a dolognak nincs jelentősége, semmi jelentősége! Nem igaz, Hedvig?

— Ugy van... semmi jelentősége, — felelte Mettkau né hangosan, ridegen és keserűen.

Helianthe nem felelt. Mentegetődzés volna ez? Vagy nincs eszén ez az asszony? De hiszen akkor Mettkau szájalomraméltó ember. Igazán nem tudta, mit is gondoljon, csak hirtelen erőt vett rajta a kívánság, hogy pihenhessen, hogy magára maradjon és fontolóra vehesse a helyzetet, meg azt, hogy mit legyen már most teendő?

Tehát gyorsan kiitta teáját és felállva, így szólt: — Ha megengedi, kissé visszavonulok...

— Helyes, tegye meg, — vágott a szavába Mettkau buzgó, szíves gondossággal. — Óhajtsa oly természetes, mert az ember, mikor már nem érzi maga alatt a robogó kerekeket, akkor érzi csak igazán, mennyire kifáradt; ismerem azt tapasztalásból. Csak tartok tőle, hogy a tejeskocsink még nem érkezett meg a podgyászával... Nos, nem várat magára már soká. Leszel oly szíves, Hedvig, felkísérni Jansen kisasszonyt a szobájába?

Mettkau né nem felelt, a teaőző szeszlámpájával bibelődött s úgy látszott, teljesen figyelmen kívül hagyja a kérdést.

— Azt kérdezem, Hedvig, hogy felkíséred-e Jansen kisasszonyt a szobájába? — ismételte meg Mettkau ugyanoly szeretetreméltó mosollyal s behizelgő hangjának ugyanazzal a kedvességével, mint az imént.

A felesége most fölemelte a fejét és Helianthe látta, hogy két élesen körülhatárolt vörös folt ég a keskeny, sápadt arcán. — Azt hiszem, mondtam már neked, hogy nem kísérem fel Jansen kisasszonyt abba a szobába, — mondotta halkan, de határozottan.

Mettkau kifogástalan udvariassággal hajtotta meg fejét a felesége előtt, aztán karját nyújtotta

Helianthenak. — Akkor hát érje be velem, — kérte a világ legnyájasabb mosolyával. — Bocsáss meg, édes Hedvig, csakugyan megfeledkeztem róla, vagyis inkább, tulajdonképpen nem tartottam lehetségesnek, hogy egy pillanatra sem tudsz erőt venni különös ellenszenveden. Tudniillik a feleségem, — mondotta jólelkű mosollyal fordulva ismét Helianthehoz — előítélettel viseltetik a kegyed szobája iránt, mely a legszebb az egész házban, s melyet éppen azért választottam ki egyenesen a kegyed számára. Meg vagyok győződve, hogy el lesz tőle ragadtatva, mint ahogy elragadta volna atyját is. És kérdezze meg az én jó feleségemtől, miért ez az előítélete; bizonyára nem volna képes megmondani. Nem igaz, Hedvig?

— Nem, bizonyára nem volnék képes megmondani Jansen kisasszonynak, — ismételte meg a szót Mettkauné lassan, hangosan és határozottan, mintha gépiesen mondaná, de Helianthenak az volt a benyomása, mintha valami különös jelentősége volna ennek a férje után megismételt szavainak, oly jelentősége, mely sokkal finomabb és megfoghatatlanabb, semhogy megérthette volna.

— Tessék! — kiáltotta Mettkau oly kacajjal, mely nem látszott egészen természetesnek. — Ilyenek az asszonyok: vannak szeszélyeik, de ha az ember az okukat kérdi, be kell vallaniok, hogy nem adhatnak rájuk magyarázatot. Anélkül, hogy meg akarnám bántani nemét, mondhatom, kedves Helianthe, ilyenek az asszonyok mind. Vagy tagadhatná?

Aztán maga kísérté fel Helianthet a csarnokon át a széles, de középrészén könyökbe forduló lépcsőn az emeletre.

Utközben így szólt bizalmasan: — Kérem, ne nehezteljen meg a szegény feleségemre a látszólagos ridegségeért. Betegségével járnak együtt az eféle rohamai. Meg kellett volna mondanom előre,

vagy talán meg is irhattam volna. De vannak dolgok, különösen ha az ember hozzátartozóit illetik, mikor az ember, bizonyára helytelenül alkalmazott, nem szerencsés tartózkodásból nem mer elárulni egyes dolgokat, melyeket nagyon nehezen visel. Nem tudom, megértheti-e szavam?

Eközben felérkeztek az emeletre és Mettkau egy széles folyosónak mindkét oldalán zárt ajtók előtt — majdnem a folyosó végéig kísérte vendégét.

Ott kitárta a nagy szárnyasajtók egyikét, és előrebecsátva Helianthet, így szólt: — Helyben vagyunk. Ez az a szoba, melyet, remélem, műérzékének helyes felismerésével választottam ki kegyednek főlöskégesen nagyszámu szobáink közül. Most pedig mondja meg kegyed maga, hogy reászolgál-e ez a szoba a feleségem idegenkedésére?

— Oh, be elragadó! — ez volt Helianthe első, még pedig teljesen érthető felkiáltása, mikor vára-kozásteljesen és kíváncsian közelebb lépett. Nagy volt a szoba, oly nagy, hogy inkább teremnek lehetett volna mondani, világos, derűs, szellős; magas, hornyolt mennyezetén stukkó-diszitményekbe foglalt pajzsmezőkön napsütötte felhők közt rózsakoszorus, rózsát hintő amorették csapongtak; a falak, melyeket két oldalon fehérrel és arannyal fényezett keretbe foglalt magas ablakok szakítottak meg, szintén a legválasztékosabb, gazdag stukkó-diszben pompáztak, a lambériák rózsafüzérekkel voltak kifestve, a fehérrel és arannyal fényezett butor rózsamintákkal hintett fehér- és zöldcsikos damasztal volt bevonva, mely, igaz, már a régiség nyomait mutatta, de bámulatosan „valódi“ volt. Az ágy e sarokszobának ablaktalan, keskenyebb falához közel állt a fejrészevel, fehér mousselin mennyezet alatt, mely új volt és modern, de azért mégis teljes szépségével hatott. Az ablakok közt levő sarokban kecses kis íróasztal hívogatott felnyitott csapófedelével a levélírássra. Az ajtó mellett

levő hosszú fal középrészén kandalló állt, gazdagon aranyozott stukkóburkolatban, melynek kariatidjai nevető, pufók amorették voltak, fölötte pedig keskeny, de kecses aranykeretben egy krinolinós és hajporos hölgy életnagyságu arcképe függött.

— És ez a gyönyörűséges, elragadó szoba legyen az enyém? — kiáltotta Helianthe őszinte, föltétlen elragadtatással. — Igazán, nagyon szép és kedves kegyedtől, hogy éppen ide szállásol be! Hiszen ez még bizonyosan az eredeti, régi berendezés, ugyebár? És az orgonailat, meg a napfény, mely beárad az ablakon... de igazán, mily fenséges egy szoba!

— Tudtam én, hogy ez kegyednek való lesz, — mondotta Mettkau szeretetreméltóan. — Hát igen, a butort itt találtuk és a házzal együtt vettük át. Csak az ágy modern, mint gyakorlott szemeivel bizonyára észreveszi, de remélem, hogy ezért a hibájáért fokozott kényelemmel fogja kárpótolni. A freskók természetesen épp úgy, mint a csarnokban levők odalenn, régiek, vagyis Monrepos építésének korszakából valók. Néhány jó képet — sajnos — elvittek már, amikor átvettem a birtokot, de ezt a képet itt átengedték nekem, nem tudom, azért-e, mert szilárdan be van ágyalva stukkó-keretébe, vagy azért-e, mert illetékes helyen nem vetettek súlyt a hölgy egyéniségére. A kép e kastély építőtőjének — hm — a barátnőjét ábrázolja, ki itt lakott Monperos grófnő nevén.

— Heimdal asszony? — kiáltotta Helianthe és élenken lépett közelebb a képhez.

— Honnan ismeri ezt... ezt a nevet? — kérdezte Mettkau meglepetten.

— Heiligenberg grófnő beszélt róla, — felelte Helianthe, és a szemét tovább is ott tartotta a képen. Fogadja szerencsekivánságomat, Lupold bácsi, olyan műremek van a birtokában, melynek nagy, nagy értéke van.

— No, a mai napig igazán nem gondoltam reá, hogy ennek a képnek különösebb értéke volna, bár a feleségem mondotta már, hogy rendkívül jó munka. Eszerint becsülné ezt a képét egy pár kék papiroskára ?

Helianthe kacagott. Lelkesedése megint feledtetett vele minden fáradságot. — Atyám is vett egyszer egy ilyen Nattier-képet s egész csomó barna papiroskát adott érte, — jelentette ki aztán komolyan.

— Nem is volna rossz, — mondotta Mettkau. — Azért már a válás minden fájdalma nélkül szakadnék el szegény, szükölködő agrárius létemre ettől a szépségtől, annyival inkább, mert azt hiszem, hogy a feleségem miatta idegenkedik annyira ettől a szobától.

— Akkor vevőnek jelentkezem, — mondotta Helianthe gyorsan.

Hohó ! — kiáltotta Mettkau tiltakozó mozdulattal. — Lassan a testtel! Jansen Helianthe kissasszonynak előbb mindenestre meg kellene hallgatnia, hogy a tisztelt gyámja engedélyezi-e reá a pénzt, amit én a magam részéről nagyon kevésse tartok valószínűnek, mert hiszen ugyanannak a tisztelt gyámnak a zsebébe folyna. Talán, hogy a kedves világ azt mondhasa szokott nyájasságával, hogy a gyám zsarolja a gyámleányát és meggazdagszik rajta ? A dologból nem lesz semmi. Nem bizony !

— Ugy háf tartsa fenn a képet, míg nagykoru leszek, akkor nem találhat benne senki semmit, — vágott vissza Helianthe, az oknak hallgatag és teljes méltánylásával.

— Rendben van, — hagyta reá Mettkau, és saját szerű vonás árkolódott a duzzadó, kicsiny khérub-ajka köré, amit Helianthe nem vett észre. — És épp úgy rendben lesz, remélem, az is, hogy én most elvonulok. Pihenje ki magát kissé, aztán

magam hívom a vacsorára, ha nem hallaná meg a tamtam szavát.

Azzal kiment és eltűnt, de még az ajtóból is reámosolygott Helianthera a gödröcskéivel.

Helianthenak, mikor magára maradt és levetette kalapját öltözőasztalánál, éppen szemközt Heimdal asszony arcképével, melyet a nagy tükör visszatükröztetett, mégsem volt oly egészen jó kedve, mert az a magyarázat, melyet gyámja a feleségének, enyhén szólva, különös viselkedéséről adott, már nem hatott reá oly meggyőzően, mint Mettkau ur behizelgő hangjának hatása alatt. És ha ez a magyarázat csakugyan helytáll, beszámítható-e akkor az az asszony? És ebben a társaságban töltse a hosszú nyarat?

Sóhajtvá fordult el. Ott állt a tükör előtt, nem látva benne semmit, sem magát, sem még a kandalló fölött álló képet sem, amely most, hogy ismét szemközt állt vele, újra fölkelte benne azt az élénk érdeklődést, melyet akkor érzett iránta, mikor először pillantotta meg. Nem hiába volt az apja leánya, aki az emberi arc tanulmányozását tette életének főfeladatává, és a vonásoknak még kevésbé tökéletes szépségében is talált s művészetével megörögzített oly szépségeket, melyek a legtöbb ember szemében rejtve maradnak, tudniillik a lelki élet kifejezését. És megtanította leányát arra, hogy keresse ezt a kifejezést az élők közül rég eltűnt emberek ódon képmásaiban is.

Monrepos grófnő története pedig, melyet nagy és vázlatos körvonalakban hallott, fölkelte egész érdeklődését költői háttérével, a névvel, mellyel felruházták és a legendával, mellyel fölékesítették és körülfonták.

Tehát ez volt az a regényes multu kegyencnő, rövid földi ragyogásával, melyre annyi sötét, sötét véres árny borult.

Karcsu és mégsem sovány alakjával ott ült a

képmás vörösbársony széken, hangjegylapokkal borított ékes faragványu és aranyozott spinét előtt, melynek födele nyitva volt, úgy, hogy látni lehetett a billentyűket is. Széles ezüsthimzéssel diszitett fehér atlaszruhának redői omlottak nehezen a szék támlájára s a keresztbevetett fehér cipős parányi láb biborvörös bársonypárnán pihent. Az akkori kor divatja szerint mély kivágásu, csúcsban végződő, könnyü derék elől dus ezüsthimzéssel és drága csipkével volt diszítve, mely előomlott az ezüsttel himzett szegélyü és nagy gyémántboglárokkal felcsipett rövid ujjakból is. A kicsiny, hajporos fej, a ragyogó gyémántforgó diszével, melyből körtealakú gyöngyök látszottak alácsöppenni a bodorított hajra, mely hamvasszőkén csillant elő a hajpor alól, kissé félre volt billenve, a kedves halványpiros száj csöndesen mosolygott s a lány, finom orcákat a kagyló belsejének gyöngé piros színe borította. Monrepos grófnő nyilván nem volt hajlandó kendőzni arcát, ami az akkori felfogás szerint merőben nélkülözhetetlen volt a nagyuri hölgy toalettjéhez s amiről még Nagy Frigyes is azt tartotta, hogy udvarának hölgyei nem nélkülözhetik. A szemeit, a finom rajzolatú szemöldökükkel lesütötte, nem lehetett róluk eldönteni, milyen a színük, de azért a lelkesedésnek félre nem ismerhető jelével pillantottak egy rubintnyakláncra, melyet liliomszerűen karcsu és fehér, bámulatosan formált kezeiben tartott, mintha most hagyva fel a zenével, levette volna az ékszer finom, karcsu nyakáról, hogy megcsodálja, hogy gyönyörködjek remek köveinek fényében.

A festő, jogosultságot akarva adni a cselekménynek és hangsúlyozni akarva, mintegy alá akarva huzni azt, ami jellemző, oly gondot fordított az ékszer hű ábrázolására, mely a köveknek annyit juttatott a tűzükből, amennyit ecsettel egyáltalában lehet. Mert, a dolog úgy áll, hogy a festő

ugyan képes úgy rögzíteni meg a lobogó lángot, a tüzes pillantást, hogy nem érezni munkájában a természet hiányát, de a drágakövek tüzeit a festészet nem képes visszaadni; mindig elvesztik azok azt a sajátyszerű, életeleven fényt, mely sugárzik belőlük, azt az ígézetességet, mely színjátásukból árad.

A nyaklánc, melyet Monrepos grófnő karcsu ujjjaival kiterjesztve, maga elé tartott s amelyre oly édesen mosolygott le, táblaszerűen csiszolt, gyémántkövekbe foglalt rubintokból állt, a rubintnak galambvérszínű ritka és nagyrabecsült fajtájából. Láncszerűen kapcsolva egymáshoz, a kövek a nyakhoz közeledve, kisebbbedtek, s egy szivalakura csiszolt nagy kő gyémántszalagon függött elől. Azáltal, hogy a rubintköveket alap mellőzésével foglalták, a fény áthatott rajtuk és visszfényük a ruha fehér atlaszára esett, hogy úgy látszott, mintha friss vércsöppek hullottak volna reá — oly hatás, mely nem kerülte el a festő figyelmét, amelyet inkább raffinált ügyességgel érvényre juttatott.

Helianthe figyelmét sem kerülte el; jobban is csodálta, mint maguknak a köveknek ügyes ábrázolását. A rubintok értékét inkább tisztaságuk és nagyságuk gyaníttatta, anélkül, hogy a művészet korlátolt hatalma képes lett volna megbirkózni feladatával. De az átverődő fény, a tündöklő, permegetszerű vörös szín bőven felért visszfényében a kényszerű hiánnyal, Helianthe inkább látta azt, mint a köveket, önkénytelenül megszámlálta a reflexnek a fehér atlaszon nyugvó foltjait, melyekben volt valami büvöletbe ejtő, valami titokszerű, leplezett vélemény, mely sokkal finomabb, semhogy mindenki megérthetné.

— Kár, hogy oly keveset látni a szeméből! — suttogta Helianthe ábrándosan. — Talán szokása volt lesütve tartani a szemét, beárnyékolva így képes szemhéjaival és hosszu, sötét szempilláival. Pe-

dig a pillantás teszi még csak igazán elevenné a képet.

Elfordult és habozva nézett a chaiselonguera, mely az ágy lábánál állt és valósággal hívogatta a pihenésre; nem illett a berendezéshez, mert teljesen modern, nagyon kényelmes butordarab volt, melynek finom mintája, kreton áthuzata mindenestre igyekezett alkalmazkodni az eredeti berendezéshez.

Helianthe végignyújtózott rajta, de nem lelte pihenését, mert az idegei reszkettek a vasuti utazástól, a legutóbbi órák benyomásaitól. Aztán meg fekvőhelyéről egyenesen reálátott Heimdal aszony arcképére és lesütött szemeinek rejtélyére, melyek persze nagyon, de nagyon kedvessé tették a szelid arcot. De ha látta azokat a vörös fényfoltokat, melyek nyakláncának rubintkövein át ruhájára estek, akkor hogyan mosolyoghatott oly elragadtatással? A nap az oldalfalak ablakain egyenesen az ékszerre vetette fényét, s úgy tűnt fel, mintha egyenesen átsugárzott volna a rubintköveken, mintha azok a karcsu, fehér ujjak, melyek a nyakláncot tartották, gyöngén reszketnének.

„Mikor az ember sokáig nézi a jól festett képet, mindig úgy tűnik fel neki, mintha a kép mozogna, mozognia kellene“ — gondolta Helianthe és felszökött. Hiába minden, nem tudott pihenni most, a nappal világosságában, mely most már mindenestre alkonyulni kezdett.

Az ablakhoz lépett, melyen benézett a leáldozó nap, és csak most látta, hogy az ajtó az erkélyre nyílik, mely szép rajzolatú s még az aranyozás nyomait mutató vasrácsával elég nagy volt két ember számára is. Helianthe kinyitotta az ajtót, kilépett rajta, és lenézett az alatta zöldelő kertre, hol az orgonabokrok teljes virágjukban álltak és aranyszín napvirágok — helianthusok — virultak, meg az aranyeső sárgult. De bár a kert kissé elva-

dult, a kavicsos utakat kiverte a fü, és Pánnak rokokótalapzaton sipját fuvó hermáját a bozót sűrűjében benőtte a moha és láthatatlanná tették a reá felkapaszkodó futónövények indái, mert minden oly gondozatlan volt: annál költőibben hatott, és az orgona illata szinte kábitóan szállt fel az erkélyre.

„Vajjon Heimdal asszony is állt-e valaha ezen az erkélyen és érezte-e az orgona felszálló illatát?” Ezzel a kérdéssel lépett vissza Helianthe a szobába és az erkély mellett levő sarokban felfedezett egy félig félrevont ajtófüggönyt, mely egv kis alkovent takart el, amelyben ruhaszekrény és egy mosdó állott. Ezek a hasznos butordarabok más irányt adtak gondolatainak: „Bár itt volna már a podgyászom!” — gondolta magában. És ez óhaját kielégítve, kopogás hallatszott ajtaján, és bevitték az utiládáját.

Most már volt mit tennie. Kiszedte és elrakta holmiját a szekrénybe, a fiókos szekrénybe, az íróasztalba, aztán átöltözködött, s mikor éppen felvette egyszerű fehér gyapotruháját, hallotta alulról a gong-ütést, mely estebédre hívta.

Az orgonaágakkal megtöltött virágvázákból hamarosan egy szál zöldleveles vörös-lila orgona-virágot tűzött ruhájának övébe, aztán kisietett szobájából, hogy Mettkau ur ne legyen kénytelen felmenni a lépcsőn. Közben megjegyezte magának az ajtó elhelyezését: az utolsó ajtó volt jobbra a folyosón; a szélességi oldalán volt még egy másik, keskeny és alacsony ajtó is, mely talán melléklépcsőre vagy valami más helyiségbe szolgált.

Helianthe sietve ment végig a folyosón és le a lépcsőn, de mikor a lépcső fordulójához ért, már szembejött vele Mettkau ur.

— No, ez derék! — kiáltotta, és az arca sugárzott. — Ezt már szeretem; az olyan vendég, aki pontosan jelentkezik, kétszeresen kedves vendégem!

Lenn a hallban uri előzékenységgel nyújtotta neki karját és mindenekelőtt a szalonba vezette, ahol Mettkau né fogadta, ha ugyan az üdvözlésnek azt a módját „fogadásnak” lehetett mondani. Mikor vendége belépett, felállt ugyanabból a székből, amelyen előbb is ült, és Helianthe látta, hogy fanyar ajkának vonalai még mélyebbek és szigorubbak, mint az imént voltak.

De Helianthe föltette magában, hogy nem vet arra ügyet. — Nagyságos asszonyom, el vaevok ragadtatva attól a szobától, amelyet jó volt nekem juttatni, — mondotta derült, üde módja szerint, és eléje ment a ház asszonyának. — Hát még a képtől, meg az erkély alatt viruló orgonaillatos kertetől! Az ember szinte azt várja, hogy az öreg Pán e zöld pompa közepette megfujja sipját.

— Jó estét, Jansen kisasszony! Pihent kissé? — felelte Mettkau né hangosan és keményen s oly barátságatlan hangon, hogy az udvarias kérdés elvesztette minden érdeklődő természetét.

— Képzeld csak, Hedvig, — vágott közbe Mettkau, mielőtt Helianthe még felelhetett volna — képzeld csak, Jansen kisasszony Milanótól a heiligenbergiekkel utazott együtt. Szomszéd uraságaink tavaszi kirándulást tettek az olaszországi tavak vidékére. Ugy látszik, nagyon hamarosan ismerkedtek össze egymással — gyámleánykámnak mindenestre nagyon kellemes lehetett, hogy olyan uri utársakra talált.

— Ugy is volt, — biztosította Helianthe ártatlanul.

— Szerencséje volt, — mondotta Mettkau né. A heiligenbergi ikrek előkelő, tisztességes emberek.

— De ugyancsak fenn is hordják az orrukat, — ejtette el a megjegyzést Mettkau.

— Az csak látszik, — felelte a felesége ugyanabban a hangnemben — csak tartózkodóak, és arra

teljes joguk van. Tartózkodóak azokkal szemben, akik nem valók az ő tiszta házukba. A tartózkodást sokszor tévesztik össze a göggel. Tudom tapasztalásból. — Mettkau, elfordulva, a vállát vont, Helianthe pedig tiszteletet érezve, pillantott fel a különös asszonyra.

Vacsora után Mettkau a zongorához ült, és szép, behizelgő hangján nem klasszikus darabokat énekelt ugyan, nem is a modernnek mély zenéjét szólaltatta meg, hanem inkább mindenféle dallamos semmiséget, mely a fülnek eléggé kellemes volt. A Nessler-féle opera Patkányfogó-dalaival meg éppen lebilincselően is hatott és bizonyos démoni-ságot is kevert énekébe, amit Helianthe egyáltalában nem várt volna ettől a mosolygó zsirangyaltól, s ami inkább némi kietlen érzést is keltett benne. Hallotta már ezeket a dalokat hivatásos énekesektől, akik a hangot nagyon jól eltalálták, de Mettkau előadásában volt még valami más, aminek nem tudott volna nevet adni, s ami Mettkau kerek szemében is hirtelen fellobbant. Helianthe kereste ezt a másvalamit, de nem találta meg, és megfordulva, észrevette Mettkauét, ki derekát előrehaítva, mint a testet öltött feszült érdeklődés, szegezte férjére pillantását. Voltaképen persze csak a szemüveg óriási fekete lapjainak csillogását látta, a pillantást inkább csak érezte alattuk, mintsemhogy valósággal láthatta volna. E pillantásnak mégis az a hatása volt reá, hogy a hideg végighorsódzott a hátán; maga sem tudta, miért. Szinte megbüvölten kellett arra a megkövesült fehér arcon levő fekete szemüvegre néznie, s mikor Mettkau egy hangos akkorddal éppen végezett, megrázkódott hirtelen felocsudásában.

— Elég volt — vége! — kiáltotta Mettkau vidáman. — Ez után a megpróbáltatás után most már legyen része, kedves Helianthe, a megérdemelt pihenésben!... Felkiséred Jansen kisasszonyt,

Hedvig? ... Nem? ... No, akkor jerünk, hiszen már leragad a szeme, szegény kicsi leánykám!

Helianthe ugyan sohasem érezte magát éberebbnek, mint abban a pillanatban — de hálásan fogadta el az ajánlatot, hogy visszavonulhasson.

Mikor magára maradt a szobában, nem késlekedett, hogy pihenőre térjen. Elvégezve toaletjét, meggyújtotta a gyertyát az ágya mellett, és eloltotta az asztalon álló lámpát. Csak ekkor vette észre a mennyezeten függő éji lámpát, s minthogy sötétben szokott aludni, azon gondolkozott, hogyan olthatná ki legkönnyebben az enyhe, de a szobát mégis teljesen megvilágító zöld fényt. A lámpa oly magasan függött, hogy sem karját kinyújtva, sem székre állva nem érhetette el, nem volt rajta zsinór sem, melynél fogva lehuzhatta volna.

No, de hiszen még nincs későn, csengethet és meghagyhatja egy cselédnek, hogy oltsa el a lámpát. De akárhogy nézett körül, sehol sem látott csengetyűhuzót, nem hogy villamoscsengő gombját.

A dolog mindenesetre kellemetlen volt, s különösen azzá válhatott volna, ha valamiért segítséget kellett volna kérnie. Nyilván teljesen megfélemedeztek erről a kényelemről, mikor berendezték a szobát. Arra, hogy újra felöltözzék és lemenjen, hogy találjon valakit, aki leoltsa a lámpát, mégsem igen volt kedve, tehát elhatározta, hogy inkább megbékül a szokatlan világossággal, melybe a vánkósáról egyenesen bele kellett néznie.

Kinyitotta még az erkélyre nyíló ajtót, hogy beengedje az enyhe és kellemes májusi levegőt.

Aztán lefeküdt.

Mint nagy fáradalom után akárhányszor megcsik, Helianthe nem tudott mindjárt elaludni, az idegei reszkettek a hosszú vasuti utazástól, s hogy lecsillapodjék, hátán fekvé nyújtózkodott végig az

ágyon és körüljártatta pillantását a szobában. Az éji lámpa lénye nem zavarta; sőt a zöld üvegburában egész idegcsillapítóan lobogott, mint a krizolit, enyhén csillámlott meg a kandalló borításának aranyozásain és magas helyzeténél fogva megvilágította a fölötte levő képnek éppen az arcát. Persze volt abban valami kísértetiesség is, mert fényhatása következtében eltűnt az arcnak és az ajaknak amugy is bágyadt pirossága és a testszin majdnem halottszinüvé változott; de Helianthe nem talált ebben semmi ijesztőt, mert az arc nagyon is kedves volt ahhoz.

„Kár, hogy oly keveset látni a szeméből!” — mormolta e napon már harmadizben. „Hiszen az ember azt sem láthatja, hogy a szeme kék, szürke, vagy barna-e. Azt hiszem, barnának kell lennie, aranybarnának és tisztának, mint az erdő királynőjének szeme Eichendorff költeményében. De talán már nem volt tiszta, mert a bűn elhomályosította és azért sütötte le pillantását a szegény Heimdall asszony...” „Áh!” — szakította félbe gondolatait és visszafojtotta lélekzetét, mert az ágyával szemközt levő nyitott erkélyajtón behallatszott most egy csalogány hosszan elnyúló édes szava. Lenn az orgonabokorban szólt a csalogány, az igazi Heimdall asszony, ki az enyhe májusi éjszakába sirta, zokogta és ujjongta bele fájdalmát és gyönyörűségét.

Helianthe lehunyta a szemét és ugy hallgatta mozdulatlanul. És közben leszállt az álom szélére.

Igaz, hogy egyszer még felriadt első szendregéséből, mert azt álmodta, hogy a csalogány szava elhallgatott és helyette, mintegy messziről, megszólalt egy másik, emberi, nem kevésbé édes hang s egy dalt énekelt, mely álomként szállt át az éjszakán, szívet emésztő esengéssé fokozódott, és reszketve halt el. Sőt Helianthenek ugy rémlett,

mintha hallotta volna e dal szövegét is, de az elmosódott az álomba merült hallásának, noha az ajka igekezett utána rebegni: „*Miserere, miserere nobis...*“ Aztán mélyen elaludt és csak akkor ébredt fel, mikor már rég világos nappal volt.

Gyorsan kelt fel és felöltözködött. Kissé zavarta ugyan, hogy senki sem jött be hozzá kiszolgálni, vagy talán inkább az, hogy a csengő hiánya miatt senkit sem hívhatott be.

Dus haját rendbehozva, egyszerű fehér vászonruhát vett magára, mert a reggel gyönyörű volt, aztán lesietett a lépcsőn. Lenn a csarnokban azzal a kocsissal találkozott, ki szolga is volt egy személyben, és megtudta tőle, hogy reggelire az ebédlőben terítettek és hogy Mettkauné már ott van.

Kopogtatott az ajtón, de ámbár odabenn már csörömpölt az edény, nem hallatszott felszólítás, hogy lépjen be — talán nem vették észre, hogy kopogtatott. Rövid habozás után mégis benyitott az ajtón, s látva, hogy Mettkauné ott áll az asztalnál, szeretetreméltó köszöntéssel, hogy: „Jó reggelt, nagyságos asszonyom, szabad-e bejönnöm?“ egyszerűen belépett a terraszra néző nagy szobába.

A ház asszonya, ki félig háttal állt hozzá, egyáltalában nem fárasztotta magát azzal, hogy megforduljon, nemhogy még eléje is ment volna vendégének. Csak éppen hogy valamennyire a fiatal leány felé fordította fejét. — Jöjjön csak, Jansen kisasszony — hiszen nem akadályozhatom meg benne, — mondotta röviden.

Helianthe úgy állt meg, mintha gyökeret vert volna a lába. — De... ha jelenlétem kellemetlen kegyednek, rögtön el is mehetek, — felelte. — Bocsásson meg, hogy betolakodtam. Tegnap este úgy értettem Mettkau ur szavát, hogy ide jöjjen reggelire.

— Helyesen értette, — felelte Mettkauné az előbbi hangon. — Kávét vagy teát iszik?

Helianthe egy pillanatig küzdött magában. De aztán eszébe jutott, amit a gyámja mondott a feleségéről, aki, úgy látszik, még nem szabadult meg tegnapi hangulatától és nagy lelki erővel áldozta fel sértett önérzetét Mettkauné beteges állapotának.

— Teát kérek, — mondotta nyájasan és nem kevésbé nyájasan vette át a neki nyújtott csészét. Minthogy nem kínálták, hogy üljön le, leült anélkül is, ugyanakkor pedig maga vett magának cukrot és tejszint, kenyeret és vaját.

Mettkauné szótlanul töltött ki magának egy csésze teát, aztán egy darabka kenyeret törve meg ujjai között, fejét lehajtva, szintén leült.

Helianthe hovahamarább elviselhetetlennek érezte a kínos hallgatást, úgy érezte, hogy vagy félbe kell szakítania, vagy, ha másképp nem, felugrik és megszökik.

— Jól aludt az éjjel, nagyságos asszonyom? — kezdette a beszélgetést azzal a kérdéssel, melyet tulajdonképen a ház aszonyának kellett volna a vendégszeretet törvényei szerint hozzá intéznie.

Mettkauné fölvetette pillantását és pápaszemének fekete üvegét vendégére szegezte, de nem felelt, és Helianthe, aki bátran és nyíltan viszonzta ezt a pillantást, látta, hogy a szépmetszésű száj, melynek oly keserű ránc van a sarkánál, még szorosabban záródik össze.

De nem akarta elriasztatni magát. — Én pompásan aludtam, — folytatta rövid szünet mulva. — A csalóányok altattak el. Bizonyára kegyed is hallotta hangjukat?

Semmi válasz. Ugy tűnt fel, mintha Helianthe az üres szobának beszélt volna. A vér az arcába szökött, gyorsan itta ki a teáját, hogy amily hamar csak lehet, megszabaduljon ettől a midénnél rosszabb társaságtól.

Ekkor Mettkauné félbeszakította a hallgatást. — Mikor akar elutazni, Jansen kisaszony? — kér-

dezte minden átmenet nélkül, s mikor Helianthe, ki sokkal inkább meglepődött, semhogy mindjárt felelni tudott volna, csak kerekre nyílt szemmel nézett reá, hüvösen és mintegy üzletszerűen így folytatta: — A svorsvonat tízen^{sz} óra harminckor áll meg Neudorfnál. Férjem ugyan a breakon ment el a két pejlóval, de kegyednek talán mindegy, ha a zártkocsiban és igáslovakkal viteti ki magát..

Helianthe, az ajkáig elfehéredve, csöndesen letette a csészét és felállt: — Mettkau ur kívánja, hogy elutazzam? — kérdezte halkan, reszkető hangon.

— A férjem? — visszhangoztatta a ház asszonya oly kifejezéssel, mely különösen összhangtalanul érintette. — Férjem természetesen azt kívánja, hogy maradjon. Hiszen ő hívta meg. De ha az én nevemben tette, az csak pusztá szólásforma, merő hazugság volt. Nekem eszemben sem volt, hogy meghívjam, és nem teszem azt most sem. Jobban szerettem volna, ha egyáltalában ide sem jön, és szerettem volna feltenni, hogy az a körülmény, hogy közvetlenül tőlem sohasem kapott meghívást, mégis megakadályozza abban, hogy ide jőjjön. De ha oly kevés finomérzés van kegyedben, hogy ezt nem érezte ki, akkor már ridegen ki kell mondanom önnek, hogy csakugyan nem látom szívesen.

— Nagyságos asszonyom, — felelte Helianthe, egész testében remegve felháborodásában, megalázottságában és az elhagyatottságnak különösképen reménytelen átérzésében — helyesnek tartottam volna, ha eleve megírta volna ezt nekem. Hogyan tudhattam volna, hogy nem vehetem szó szerint Mettkau urnak felesége nevében küldött rendkívül barátságos meghívását? Ebben a tekintetben teljesen hiányzott az a tapasztaltságom, melyet most keserűen vagyok kénytelen megváltani. Magától értődik, hogy egy órával sem maradok

tovább itt a háznál, mint okvetlenül szükséges, és kérem, írja tapasztalatlanságom rovására, hogy egyáltalában itt vagyok és tudtomon kívül fölérőltettem kegyedre jelenlétemet. Készen fogok állni abban az órában, mikor a kocsi rendelkezésemre áll, s minthogy kegyed bizonyára nem óhajt még egyszer találkozni velem, engedje meg, hogy már most ajánljam magam. Azzal meghajolt a számára oly kevésé vendégszerető ház asszonya előtt, és nem tudva, hova megy, a legközelebb talált ajtón kilépett a terraszra és égő arccal, futva sietett le a lépcsőn, ki a szabadba. Természetesen nem láthatta már, hogy Mettkauné, mikor ő kiment, a két karját előrevetette az asztalon és reájuk ejtette fejét, és nem hallotta, mikor száraz, görcsös zokogással ismételtette egyre-másra: „Hála Istennek! Hála Istennek!”

Helianthenak ugyan az volt az első gondolata, hogy fel kell mennie a szobájába és be kell csomagolnia a holmiját, de mikor elővette az óráját, az a homályos érzése volt, hogy még ráér.

Nem tuva, hova megy, tovább futott határozott irány nélkül, mindig azon az uton járva, amelyre öntudatlanul lépett.

Nem az az út volt, melyen tegnap megérkezett; jobbra fordult a ház előtt és elkanyarodva a háznak annál a sarkánál, ahol a szobája volt, elhaladt Pánnak zöld mohával benőtt hermája előtt s mind messzebre futott a sűrű bozót közt a gondozatlan ösvényen, míg egyszerre csak egy kis tó partján állt. Nem látta, hogy a tavacska voltaképen nagyon festői ott az erdő közepén; tovább sietve a keskeny parti ösvényen, nem gondolt másra, mint arra a keserű bánalomra, mely az imént érte.

— De Jansen kisasszony, hova ily rohamlépésben? — szólt hozzá most hirtelen egy mély, de nem barátságtalan női hang, s közbeszólt aztán egy

férőhang is : — Még pedig oly mély gondolatokba merülve, hogy nem lát, nem hall semmit !

Helianthe zavarodottan pillantott fel. Majdnem egészen mellette, közvetlenül az erdő szélén álltak a „heiligenbergiek“, mint Mettkau nevezte a szomszédjait, mindketten meglehetősen elnyűtt vadászruhában, vaskos magasszáru csizmában, puskával a vállukon.

Weidmanns Heil ! — kiáltotta a grófnő és odanyújtotta Helianthenak a bőrkeztyűs erős kezét. — No, mi történt ? Hiszen olyan, mint akit a jégeső vert ide ! — tette hozzá jólelkűen s oly nyájasan, mint idegenekkel szemben nem igen szokta.

— Valami... valami nagyon kellemetlen, sőt halálatlan dolog történt velem, — tört ki Heliantheből az izgatottság, mintha érezte volna, hogy az arra legérdemesebb embereknek mondja.

— Hol ? Itt az erdőben ? Monreposban ? — kérdezték a heiligenbergiek egymás szavába vágva. — Mettkau csak nem...

— Oh nem, Mettkau... nem, — sietett a válasszal Helianthe — ő nem, hanem a felesége. Egyszerűen ajtót mutatott. Még... Még ma délben odahagyom Monrepost és visszamegyek Rómába.

— De az mégis csak lehetetlen ! — kiáltotta Hans gróf. — Honnan veszi egy asszony az ily ripkéséget ?

— Hát az okát magam sem tudom de még nem is jutott eszembe, hogy keressem.

— Mi oka lehetne rá ? — Pattogott Heiligenberg grófnő. — Az az asszony vagy bolond, vagy féltékeny ! — És mit szól hozzá a zsirangyal ?

— Az nem volt ott, — jelentette ki Helianthe. — De micsoda fecsegő nőnek tarthatnak — tette hozzá, hirtelen magához térve. — Nem volt helyes, mindezt megmondanom. Elég lett volna maga az egyszerű tény, hogy elutazom. De csakugyan annyira magamon kívül vagyok... ha ugyan ez

mentség lehet a kegyetek szemében, hogy kiszolgáltattam egy házat, mely vendégszerető otthont adott egy éjszakára.

Ekkor olyasmi történt, ami nem sokakon esett meg a tartózkodó Heiligenberg grófnő részéről: Hans grófnő a fiatal leány vállára tette karját, aztán megcsókolta az arcát.

— Előkelő lélek maga, — mondotta. — Hozzánk való — kár volna érte Monreposba. Ami a Rómába való utazását illeti, az képtelenség, nem is bírná ki. Mondok most valamit: Mettkauné talán időközben magához tért, hiszen bosszantóan kieshetett az egyensúlyából, hogy képes volt olyan szörnyűségre, mert azok szerint, amiket róla hallottam és láttam, több, mint tartózkodó, sőt néha egyenesen visszataszító egyéniség, de előkelő és tisztességes nő, nagyon is kár az olyan embernek, mint a zsirangyal. Eszére fog térni és talán — nem, valószínűleg, fog mondani kegyednek egy olyan szót, mikor visszatér, mely lehetővé teszi legalább azt, hogy ne hirtelen hagyja el a házat. No, ha pedig nem mondana semmit és engedi elutazni, akkor jöjjön hozzám, és igen kedvesen és jól fogjuk magunkat érezni Heiligenbergben. Áll az alku?

— De hogyan fogadhatok el annyi jóságot? — rebegte Helianthe felhevült arccal.

— Mit, jóság! Pusztá önzés az egész, — patogott Heiligenberg grófnő és derekasan vállára vert az ifju hölgynek. — Azonkívül pedig még elégtétellel tartozom kegyednek azért, hogy nem éppen ujjongó lelkesedéssel köszöntöttem tegnapelőtt a vasúti kocsiban való megjelenését, — tette hozzá kacagva.

Erre már Helianthenak is kacagnia kellett. Hans gróf is csatlakozott jókedvükhöz, és kölcsönös kézszorítással pecsételték meg szövetségüket.

— De most vissza kell térnem Monreposba, csomagolni a holmimat, — kiáltotta aztán Heli-

anthe, egy pillantást vetve az órájára. És most jut csak eszembe : Mettkau ur mégis a gyámom maradt, ha akárhogyan kitesz a házából a felesége, és ha átjövök kegyedhez, grófnő, akkor teljesen elkerülhetetlen, hogy megjelenjék a házánál, mikor gyámsági ügyekben értekeznie kell velem. Kegyednek ez bizonyára nem lesz kellemes, mert hiszen nincs érintkezésük Monreposval és — nem is kérnek belőle. Tehát azt hiszem, legjobb lesz — ugy-e bár ? — ha mégis istenhozzádot mondok és hozzáteszem : „A viszontlátásig Rómában !“

A grófnő arcán meglátszott, hogy eddig nem gondolt meghívásának erre a következésére. Pillantást vetett a fivérére, kinek homlokát hirtelen piroság futotta el, de mielőtt feleletre nyithatta volna száját, a grófnő már sietve jelentette ki : — Amit mondtam, megmondtam — úgy vagyok vele, mint az öreg Pilátus, aki vállalta a felelősséget azért, amit aláírt. És ha Mettkau ur mindennap idejönne is, hogy meglátogassa nálunk Heiligenbergben, az még korántsem érintkezés. Van nálunk hely elég, hogy kitérhessünk egymás útjából. Tehát abban maradunk !

— Abban maradunk ! — ismételte meg Hans gróf melegen. — De, — tette hozzá — bölcs dolognak tartom, megtenni mégis azt, amit nővérem már tanácsolt : egyelőre rálépni arra az aranyhidra, melyet bizonyára meg fognak építeni kegyednek, hogy elkerüljék a hirtelen szakítást, mely csak jeladás volna a botrányra. Ha aztán egy heti barátságos látogatás után hozzánk — azaz hogy a nővéremhez jön, a dolog azt a benyomást fogja tenni, mintha látogató-köruton volna, és nem fog feltűnni senkinek.

— Én csak abban kételkedem, — jegyezte meg Helianthe élénken — hogy Mettkauné gondolna arra a bizonyos hidverésre. Gyámom ugy látszik ma reggel kocsin elment hazulról s a felesége nem

várta vissza délre; tehát ha én most visszatérek Monreposba s ő nem szól semmit, akkor nincs más mód, mint elutazni.

— No, no, akkor mondja csak éppen a köcsisnek azt, hogy Heiligenbergbe vigye — és azal vége! — döntötte el a kérdést a grófnő. — Ha nem lesz nálunk egy óráig, akkor fel fogom tenni, hogy a dolog rendbe jött, kegyed aztán megírja nekem, hogyan. Most pedig induljon visszafelé, legyen bátor és bizzék a győzelemben! A barátai itt vannak közel és örülnek, ha bármely órában fogadhatják.

— Köszönöm, — felelte Helianthe meleg szívvél és nedves szemmel, ami sokkal érthetőbben beszélt a világ minden szavánál.

A heiligenbergiek egy darab uton még elkísérték, aztán visszatértek, utána nézve még az erdőben eltűnő alaknak, s még egyszer bucsut intve neki.

Helianthe sietve tért vissza a Monreposba és szívének legmélyebb rejtekében azt a csendes reményt ápolgatta, hogy Mettkau né nem gondol az aranyhid megépítésére, mert a kilátás, hogy Monrepost Heiligenberggel cserélheti fel, ujjongó örömmel töltötte meg szívét, aminek okát bajjal tudta volna megmondani.

Mikor a gyors járástól lélekzete fogytán és kipirulva kanyarodott be a ház sarkán, Mettkaut pillantotta meg a terraszon. Ugy látszott, várja, mert kémlelve nézett körül s alig hogy megpillantotta, már szaladt le a lépcsőn és feléje sietett.

— De kedves Helianthe, — kiáltotta már messziről — a legkeserűbb gond gyötört már, hogy mi lett kegyeddel! Hadd hallom, mi történt! El akar utazni?

— Én nem gondoltam reá, — felelte Helianthe

a lesujtottság különös érzelmével küzdve. — De a felesége ajtót mutatott nekem, annyi az egész.

— Ejnye, ejnye, ejnye! — csapta össze Mettkau a kezét s egy pillantást vetve hátrafelé a házra, amelytől Helianthe egy lépést önkénytelenül hátrált. — Ne oly tüzzel, kicsi gyermekem, ne oly tüzzel! Félreértette, okvetlenül félre kellett értenie a feleségemet...

— Ez, szavainak legenyhébb megítélésével is, merő lehetetlenség volna, mert világosabban igazán nem lehetett volna azt megmondani, — felelte Helianthe komolyan. — Bizonyára nem neheztelhetek és nem is akarok neheztelni önre, mert nagyon barátságosan fogadott, de itt nem maradhatok. Hiszen elmentem volna mindjárt, ha nem igazodtam volna ahhoz az órához, melyet Frau von Mettkau megjelölt számomra. De most már fel kell sietnem, csomagolni holmimat, mert kissé megkéstem és sietnem kell, hogy végezhessek.

— De gyermekem, drága gyermekem, az nem lehet! Igazán, nem lehet! Mondhatott a feleségem akármit, gondolni bizonyára nem úgy gondolta, mert — és Mettkau fojtottabb hangon beszélt — mert egyáltalában nem felelhet azért, amit mond. Betegségének — hát igen, a betegségének ez a rohamja súlyosabb volt, mint valaha, mindig is olyképen nyilatkozott meg benne, hogy valakit elkergetett a háztól — nem véve ki engem magamat sem! Lásza, kedves kis gyámleányom, — folytatta aztán, mikor látta, hogy Helianthe nem feelve semmit, tévován süti le szemét — hiszen hatalmamban állna, mint gyámjának, egyszerűen eltiltani ettől a hirtelen elutazástól, mert míg az én védelmem alatt áll, az én dolgom, ugy-e bár, megállapítani tartózkodása helyét? Mégis engedtem, mikor Rómában akart maradni és természetesen most, ebben a kegyedre nézve nagyon kinos helyzetben sem akarom utját állni, ha azt hiszi, hogy nem

tehet máskép. Hiszen elismerem, hogy egészen szokatlan sérelem esett rajta, de: aki mindent megért, mindent meg is bocsát. Egy Jansen Frigyes leányának szíve nem tagadhatja meg ezt a mondást — ugy-e bár, nem tagadhatja meg? Különösen mikor én oly egészen ártatlan vagyok mindebben.

Helianthe kissé bágyadt mosollyal tette kezét gyámjának feléje nyújtott, gödröcskével dus jobb-jába. Ugy érezte, mintha a behizelgő hang alól némi halk, nagyon halk fenyegetés hallatszanék ki, de tulajdonképpen nem tehetett mást, mint-hogy elfogadja az előadott mentséget.

— Magyarázatával természetesen teljes mértékben be kell érnem, — mondotta habozva és hűvösebben, mint voltaképen kellett volna. — De bizonyára nem haragszik meg reám, ha arra kérem, hogy mégis megrövidíthessem önnél való tartózkodásom idejét. Felesége önnagysága, úgy látszik, nagyon erős ellenszenvet érez irántam s már az ő érdekében is — magamról nem is akarok beszélni — jó lesz, ha jelenlétemmel nem ingerlem újabb kitérősekre betegségét. Felsőbb hatalom az, Lupold bácsi!

— No igen, igen... arról majd még beszélünk. Egyelőre köszönöm engedékenységet és megértő érzelmeit, — felelte Mettkau, mosolyogva megint arcának valamennyi gödröcskéjével. — Képzeld csak el, minő jótétemény lehet nekem, szegény öreg fiúnak az, hogy kegyed itt van nálunk Monreposban! Egészen újraéledtem, mióta itt van a háznál. Igazán újraéledtem. De, mondja csak, Helianthe, hol járt oly soká? Hiszen egész örökkévalóság óta várom és bizonyosan eléje mentem volna, de senki sem tudta, hová ment. Halálosan rettegtem, hogy végre minden előzetes bejelentés nélkül kerekét oldott.

— Csak sétáltam kissé, — mondotta Helianthe

röviden és visszahuzta a kezét, mert kellemetlenül érintette, hogy Metthau folytonosan tapiskolva tartja a két kezében. — Nagyon fel voltam hevülve — tette hozzá — és csomagolás előtt kissé le akar-tam hűteni magam a futással.

— Ugyszólván nem ismert célok felé! Oly szépen elgondoltam, hogy majd én fogom körülvezetni mindenhol. Látom, hogy a tó felé vette útját. Megtalálta-e? Meg? A balpartja Monreposhoz tartozik, a jobbpartja a heiligenbergi határ.

— Oh, azért is találkoztam ott a grófnővel, meg a fivérével, — jegyezte meg Helianthe. — Tulajdonképen gondolhattam volna is, hogy puskával a vállukon nem járnak idegen határban.

— Persze, hogy nem, már azért sem, mert hiszen nem is tartjuk a szomszédságot, — helyeselte Mettkau látszólag épp oly minden él nélkül. — Ugy, ugy! Tehát a heiligenbergiekkel találkozott? Természetesen nagyon örültek, hogy viszontlátták... nagyon, ugy-e?

— Ugy látszott, — hagyta reá Helianthe. — Legalább a grófnő nagyon kedvesen hívott meg látogatására.

— Csakugyan? Hm... igazán nagyon kedves a grófnőtől, annál inkább, mert egyébként nagyon tartózkodó és nem egykönnyen szokta megnyitani köreit, — mondotta Mettkau a kedélyességnek olyan nemével, melyből Helianthe megint kihallani vélte a hamis mellézköngét. — No ez mindenesetre nagyon kedves kegyedre nézve, mert nálunk bizony eléggé árva lesz, szegény báránycám, és semmi-esetre sem fogunk sajnálni tőle egy kis változatos-ságot. Fel akar most menni? Leveleket írni? No igen, hiszen bizonyára meg akarja írni Rómába, hogy szerencsésen megérkezett. Ne bántsa Monrepost. — ugy-e, nem bántja?

Helianthe örült, mikor egyedül volt szobájában, de nem azért, hogy levelet írjon, mert arra e

pillanatban nagyon is fel volt indulva, hanem hogy gondolkozzék. Nyugtalanul járt fel s alá a szép nagy szobában s nem egyszer állt meg az utiládája előtt, melyet odatettek kinyitva a kandalló elé, hogy csomagolhasson, holott tegnap már kivitték a szobából. Eszerint Mettkauné parancsolta meg, hogy vigyék vissza.

Helianthe nem nagy idő múlva titkos rettegéssel hallotta alulról a gong-ütést, mely ebédre hívta és megújuló kellemetlen érzéssel ment le a lépcsőn, melynek alján Mettkau már várt reá.

— Éhes-e? — kérdezte incselkedve. — No, egy pillanatig még türtőztetnie kell magát, mert délben két jelet szoktunk adni az „etetés“-re, aztán meg — a feleségem várja a nappali szobában és szeretne egy jó szót mondani kegyednek, amire mindenesetre teljes joga is van. Így ni, most adja a karját, én fogom bevezetni. Most már megint egészen eszén van az én szegény Hedvigem. Ideje már, mert ez egyszer csakugyan aggasztott.

S mielőtt Helianthe jóformán meggondalhatta volna, hogyan fogadja ezt a nem várt fordulatot, már ott álltak a nappaliban, és Mettkauné, úgy, mint tegnap, felállt a széke mellől és néhány lépéssel eléje ment vendégének. Még sápadtabb, még viaszkszerűbb volt, mint azelőtt, a száját még szorosabbra zárta, de keményen és főlegyenesedve állt csöndesen, amit pedig a szemei mondtak volna, azt teljesen maga alá rejtette merészen hajlott orrán a fekete szemüveg. Helianthe most egyszerre úgy érezte, hogy mégis szörnyű dolog volna, ha az a koros hölgy megalázná magát előtte, a fiatal leány előtt, hogy jóvátegyen valamit, amiért, férjének szavai szerint, nem lehet felelős. Tehát hirtelen kiszabadította kezét gyámjának karjaiból és Mettkauné elé állt:

— Nagyságos asszonyom, — kiáltotta sietve,

hogy megelőzze a ház asszonyának első szavát, — nagyságos asszonyom, remélem, hogy...

De Mettkauné elhallgattatta egy mozdulatával, és így szólt: — Férjem azt kívánja, Jansen kisasszony, hogy bocsánatot kérjek kegyedtől. Ezennel megteszem.

— De, nagyságos asszonyom, hiszen nincs arra semmi szükség, — hebegte Helianthe, visszahátrálva egy lépéssel, mert e szavak oly nagyon is keményen és élesen zuhogtak reá, mint megannyi ködobás.

— Hiszen csak férjem kívánságára mentem ki magam önnél, — hallatszott az előbbi hangon adott válasz.

— De ez újabb sértés! — kiáltotta felháborodva Helianthe, és sápadt és vörös szint váltva, még jobban hátrált, s készült kimenni a szobából. De Mettkau visszatartotta.

— Hedvig! — kiáltotta oly hangon, mely úgy hangzott, mint az ostorcsapás, melytől azonban Helianthe jobban megrázkódott, mint Mettkauné, ki nek arcán rángatódzott valami, amit más értelmezés hiányában mosolynak is lehetett volna mondani.

— Jansen kisasszony, — kezdte az a szigorú, hideg hang némi alig észrevehető remegéssel, aztán pillanatnyi szünet múlva kifejezéstelenül, egyhangúan, mintha betanult leckét mondana el, így folytatta: — Öszintén és szivemből sajnálom, hogy ma reggel megbántottam. Nem tudom, egészen kiment az emlékezetemből, hogy mit mondtam önnek, és kérem, legyen elnézéssel egy oly gyöngeséggel szemben, melyen nincs hatalmam. Semmi sem áll távolabb tőlem, mint az, hogy megbántsam kedves és érdemes vendégeimet, különösen pedig férjem gyámleányát, és kegyednek e házban való időzését különös szerencsének, régtől várt és óhajtott örömnnek tekintem. — Jól volt így? — fejezte be

férje felé tett hirtelen mozdulattal, oly mozdulattal, mely némiképen az ugrásra készülő ragadozó állatra emlékeztetett.

— Többet bizonyára alig mondhattál volna, szívem, — felelte Mettkau, meghajlással felelve a mozdulatra, és Helianthehoz fordulva, behizelgő hangjának legmegnyerőbb zengésével folytatta : — Ugy-e bár, nem mondhat többet a kedves feleségem, és látom kegyeden, hogy kegyed is úgy veszi, amint ő mondotta. Szabad-e meghuznom a béke harangjait, amennyiben kitekerem a nyakát egy üveg Pommerynek, hogy poharat üríthessünk Monreposban való vig együttlétünkre.

Helianthe oly meghajlással fordult Mettkauéhoz, mellyel bármely udvari fogadtatásnál becsületet vallott volna, s az ajka rebegett valamit, amit ugyan senki sem értett meg, ami azonban, hangjából következtetve, nagyon kedves valami lehetett.

— Asztalhoz, hölgyeim ! — kiáltotta Mettkau oly vidámsággal, mely Helianthenak sehogy sem tetszett, noha bizonyosan jóhiszemű volt. — Nem kongattak-e már másodszor is ? Ha ! Éppen most szólal meg a világ legkedvesebb harangszava. Farkasétvágyam van. Tetre fel ! De várjon, csak előre megyek, hogy megnézzem, rendesen jégbe temették-e már a pezsgős-üvegecskénket !

Azzal már ki is szaladt a szobából, nyitva hagyva az ajtót, amelyben Helianthe most megállt, hogy előrebocsássa Mettkauét, aki csak most mozdult ki helyéből. De mielőtt Helianthe mellett belépett volna az ajtón, megállt előtte és egyenesen a szemébe nézett, egyenesen a felvetett, szép, nyílt, sötét szemébe, mely hiába akarta kifürkészni azokat a fekete szemüveg mögött rejtőző szemeket s megfigyelni a ház asszonyát, ki most lehajolt hozzá s ezt sziszegte inkább, mint sugta a fülébe : — Esztelen, háromszorosan esztelen leány ! — Aztán halk kacajjal, mely majdnem olyan volt, mint a zokogás,

elment Helianthe előtt és tekintélyes, kimért, fejedelemi lépteivel az ebédlőszobába tartott.

Mettkau elkövetett minden tőle telhetőt, hogy hangos, vidám és élénk együttlétet teremtsen ebből az ebédből. Fecsegett, kacagott, csevegett egyfolytában, ezer tréfával és anekdotával hozakodott elő, míg Helianthe bizonyos mértékig bele nem kábult. Máskor mindig kapható volt reá, hogy hozzájáruljon a maga részéről is vidám beszélgetésekhez, de ma összeszorította torkát háziasszonyának néma jelenléte, és ha mosolygott, sőt néha kacagott is gyámjának történeteinek, a szíve még sem volt ott, és annál kevésbbé volt jelen, mert Mettkau arcának egyetlen vonását sem mozdította, egy árva szóval sem avatkozott a beszélgetésbe, az ételt majdnem érintetlenül hagyta, a pezsgőspoharat pedig, mikor Mettkau gyámleányának egészségére köszöntött, alig érintette az ujjával, nemhogy koccintásra emelte volna, abban csak fejének könnyű meghajtásával vett részt.

Helianthe is csak éppen, hogy az ajkához emelte a poharat, és így Mettkau egészen magáénak tekinthette az üveget, ki is ürítette fenéig a szünetlen fecsegése közben, úgy, hogy nevető, kerek arca piros színben tündökölt. Csak mikor a szolga már kiment, a desszertnél engedett valamelyest a szóáradatból. „Elvégre neki is lélekzethez kell egyszer jutnia“, — gondolta Helianthe és nagy lelki megkönnyebbüléssel nézte, mikor szó és beszéd nélkül ette az eprét.

— Tudniillik éppen azon gondolkodom, hogyan intézhetnők legjobban, ha kegyednek, kedves Helianthe, kedve kerekednék ma délután megtenni látogatását Heiligenbergben, — szólalt meg aztán mégis nagyon rövid szünet mulva. — Oda még elvihetném, mert a kocsit a városba kell küldenem, de nem tudom, hogyan volna visszafelé. Igaz, hogy

az egész csak egy kis séta az erdőben, és ha jól gyalogol, egy óra hosszáig sem tart az út, de mégsem tudom, hogy úgy egyedül... várjunk csak! Eléje mehetnék! Ezt meg lehetne tenni, ha kötelezettséget vállalna, hogy bizonyos meghatározott időben indul vissza Heiligenbergből.

— Nagyon kedves, — mondotta halkan Helianthe, ki csakugyan nagyon szívesen tette volna meg ezt a látogatást még ma, hogy kimentse, miért nem jelent meg déltájban. Arra gondolt, hogy ír, de nem tudta, hogyan küldhetné el a levelet. — De nagyon jól gyaloglok és ha Frau von Mettkau nem rendelkezett másképp...

Frau von Mettkau nem is hallotta, hogy Helianthe az ő határozatától tette függővé a kirándulást; fejét előre hajtva, feszült figyelemmel nézte a férjét, ki szemét a tányéron tartva, az epret turkálta kanálával, de aztán hirtelen felnézett s a feleségére vetette szemét.

— Kivánsz valamit, kedves Hedvigem? — kérdezte a legtökéletesebb udvariassággal.

— Csak csodálkozom, — felelte Mettkauné szárazan. — Ha a kocsi nem mehet Jansen kisasszonyért, vagy nem várhatja meg, mindenesetre illendőbb, ha elhalasztja látogatását, míg a kocsi teljesen rendelkezésére áll. Egyébként nem is tudom, mi dolga volna a kocsinak ma délután a városban.

— Valamit be kell vinnie...

— És visszajövet elmehetne ismét Jansen kisasszonyért.

— Akkor Jansen kisasszonynak Heiligenbergben kellene meghálnia. Mert a kocsi csak reggel jön vissza — javítást kell végezni rajta, ha mindenáron tudni akarod. Most pedig, azt hiszem, beszélhetnénk másról is, ha nincs ellenvetésed, kedves Hedvigem. Mikor kíván indulni Helianthe?

— Én, oh, amikor önnek tetszik — hiszen nem is tudom, hogy a nap mely órájában szokás itt látogatónak menni, — mondotta Helianthe szórakozottan.

— Az a szokás itt mifelénk, hogy az ember a délutáni kávézás idején kukkant be az emberekhez, — jelentette ki Mettkau. — Tehát ha félőtkor indul innen, akkor éppen jókor érkezik. Aztán kérem, talán úgy hat órákor indul vissza, s megmutatom magának, merre visz az út az erdei ösvényhez, melynek elején a kegyed alázatos szolgája várni fogja.

— Tehát ha nincs ellenvetése, nagyságos asszonyom, — mondotta Helianthe, szeretetreméltóan fordulva a ház asszonyához — elfogadnám férjeurának indítványát. A séta nem fog megártani és a formátlanságot nyilván egy szóval elfogadhatóan kimagyarázhatom.

Mettkauné nem felelt, csak szájának gyöngye megrándulása bizonyította, hogy egyáltalában hallotta e szavakat. S minthogy Mettkau most hátrahagyta tányérját, véget vetett az ebédnek és körül sem nézve, eltűnt. Helianthe megragadta az alkalmat és követte példáját.

Mikor a kocszi előállt a kastély följárója elé, Helianthe már felöltözve készen várta, Mettkau ott állt a kocszi ajtajánál, hogy felsegítse. Felesége nem volt látható sehol.

Fél óra múlva a kocszi megérkezett Heiligenbergbe. A kastély előtt kifogástalan sötét libériába öltözött szolga fogadta. Rövid várakozás után maga Heiligenberg grófnő köszöntötte vendégét oly szeretetreméltóan és melegen, hogy Helianthe idegei a legutóbbi elmúlt órák izgalmainak hatása alatt majdnem elvesztették ellenállóképességüket s ha nincs ott a szolga, megengedi magának a könnyhullatásnak nála egyébként szokatlan fényüzését.

— Ugy, most jöjjön fel a bódémba egy csésze teára. Talál ott néhány szomszédságbeli kellemes embert, akik ma délután történetesen beköszöntöttek hozzánk, — mondotta Heiligenberg grófnő és barátságosan fogta karon vendégét. Kissé lehajolva hozzá, mert jelentékenyen magasabb volt Helianthe-nál, halkán hozzátette: — Feszült érdeklődéssel vártuk egy óráig... tehát mégis megépítették az aranyhidat? Hogyan lesz most?

— Abban tanácsot kell adnia, — kérte Helianthe. — Főképpen azért jöttem, hogy arra kérem. Kár, hogy nincs egyedül.

— Igen, a többiek előtt nem beszélhetünk a dologról. De ami halad, nem marad. Nincs máskép, eljön még egyszer, vagy megegyezünk valami találkozásban a haditanácsra. Csak bátorság, a dolog rosszul fog menni, — jegyezte meg Heiligenberg grófnő kedélyesen és kinyitott egy ajtót. — Itt van a bódém, előbb majd megisszuk a teánkat, aztán várjuk a fejleményeket.

A „bódé“-ban, mely egyébként nagyon nagy, szép régi butorral kényelmesen berendezett szalon volt, értékes régi teázóedénnyel megrakott asztal körül egy kis csoport ült, mely, mikor beléptek, felállt.

Legelsőnek Hans gróf szökött fel helyéről és a két hölgy elé sietett, Helianthenak kezét nyújtotta és melegen köszöntötte Heiligenbergben. Mögötte egy még fiatal ur következett, kinek értelmes, finom arca és előkelő külseje mindenhol biztosította volna a figyelőnek, de az átlagos közönségnek is érdeklődését. Ez az ur, csak nagy türelmetlenséggel várva be a köszöntés végét, csakhamar egyszerűen félretolta utjából Hans gróft.

— No, engedd meg, hogy mások is előrejuthassanak, érdemes jóakaróm és barátom, Hans! — kiáltotta. — No de ily meglepetés, hogy itt találom, nagyságos kisasszonyom! Ki hitte volna, mikor

együtt jártuk a keringőt a római német nagykövetségén, hogy itt, egy északnémet barázdabillegető és inséges agrárius megszentelt csarnokaiban fogom viszontlátni.

— Hogyan? Ismerik már egymást? — kiáltotta Heiligenberg grófnő meglepetten.

— Hogyne ismerném Flamburg urat, hiszen a római német nagykövetség attaséja volt és gyakran fordult meg házunknál, — felelte Helianthe és ártatlan örömmel nyújtotta kezét, ami tördöfésként hatott a jó Hans grófra, ő maga sem tudta miért. — De én magam is nem kevésbé csodálkozom, hogy itt találkozunk, mert mikor atyám halála után leadta nálunk névjegyét, azt mondotta a marchesa, hogy a pétervári nagykövetséghez helyezték át.

— De a legelfoglaltabb diplomata is kap némi szabadságot, — szólt közbe Hans gróf. — Flamburg barátom tulfeszített értelmét pihenteti bátyjánál, a mi birtokos-szomszédunknál, akit van szerencsém ezennel bemutatni ennek az urnak a személyében és akinek külső valóján legalább még meglátni az inséges agráriust.

Azzal kézmozdulatot tett egy hozzájuk közeledő, roppantul kövér ur felé, aki „Sehr angenehm“-et rebegve, meghajolt Helianthe előtt, de mindjárt hozzátette:

— Hagyjátok a rossz tréfát, gyermekek. Ha az ember éppen nem is olyan, mint a csontváz...

— Ments Isten, — legalább maga bizonyóságot szolgáltat arról, hogy a csontváz is lehet bizonyos sikerrel hizlalni, — vágott közbe a grófnő kacagva. — Jansen kisasszony, engedje meg, hogy bemutassam Flamburgnének.

— A sógornőm, — tette hozzá a diplomata — és Helianthe meghajolt a kövér ur csinos, fiatal és mozgékony felesége előtt.

Mikor a társaság leült a teához, megint kocsi-zörgés hallatszott.

— Ezek a wirsowitziak. Mily kedves, hogy ők is eljöttek köszönteni bennünket, — kiáltotta Hans gróf és kisietett s mindjárt azután ismét megjelent egy idősebb párral, melyet mint Grombach urat és feleségét, szintén birtokos szomszédaikat mutatott be. Amolyan jó alakok voltak, különösen a gömbölyded asszonyság a középütt elválasztott és simára lefésült hajával, akiről már messziről lekiabált a vidék.

— No, csak köszönteni akartunk benneteket, — biztosította a heiligenbergieket és nagyon könnyű komplementummal Helianthe felé lépett, kinek tipusa egészen ujszerű volt ezen a vidéken. A jó lélek aztán szörnyen elcsodálkozott, mikor hallotta, hogy Helianthe Olaszországban töltötte életét. De még nagyobbat csodálkozott, mikor azt hallotta, hogy ez a „külső országbeli nagyvárosi palánta“ Mettkau ur gyámleánya és Monreposban lakik.

Gyorsan mult el az óra, melyet gyámja a heiligenbergi látogatásra engedélyezett és Helianthe sajnálkozó sóhajtással jelentette ki, hogy most haza kell mennie, mert várják. Az, hogy gyalog kell hazáig mennie, általános csodálkozást keltett a társaságban.

— Nem, egyedül nem mehet, sietett kijelenteni Hans gróf. — Engedje meg, hogy elkísérjem.

— Elfelejtet, Hans, hogy vendégeink vannak, — mondotta a nővére nyugodtan. — De ha intézkedel, hogy fogjanak be a dogcartba, akkor elvitethetjük Jansen kisasszonyt Monrepos határáig. Ez még azzal az előnnyel jár reánk nézve, hogy a kisasszony addig még ittmaradhat nálunk, mert a juckerek tíz perc alatt megteszik vele az utat.

Helianthe nem tehetett mást, mint hogy köszönettel elfogadta a meghívást. Leült és bevárt, míg jelentették, hogy a kocsí előállt, s mikor elbucsuzott, az egész társaság kivonult, hogy lássa, mikor a lovak elindulnak vele, az volt már a szokás arra-

felé, ebben a társaságban. A grófnő bucsuzás közben még fülébe sugta Helianthenek :

— Holnap hallja híreimet írásban, vagy élőszóval — a haditanács dolgában !

Mikor a társaság magára maradt, Grombachné nem tartóztathatta tovább magát. — Halljátok, gyermekek, — tört ki belőle, — magyarázzátok meg most már nekem, hogy tulajdonképen ki ez és hogyan kerültetek össze ezzel a kis leánnyal, aki egyébként gyönyörű, nevelt teremtés, aztán meg, hogy hogyan is lesztek már most a monreposiakkal ? Aztán mondjátok meg, hogyan jutott eszébe az öreg Jansennek, hogy a zsirangyalt tegye meg a leánya gyámjává ? És egyáltalában, hogyan jut Mettkau ilyen bizalmi álláshoz ? Én a magam részéről a malacomat sem biznám a gyámságára, nem-hogy a leányomat. Közbevetőleg megjegyzem, hogy idejövet találkoztunk Mettkau kocsijával. Üresen ment vissza Monreposba. Nem értem, miért nem jött ide a kisasszonyért.

Heiligenberg grófnő megmagyarázta most, hogyan jutott hozzá Mettkau, hogy Helianthe gyám-
atyja lett. Aztán Grombachnének arra a kérdésére felelt, hogyan lesznek már most Monreposval. Azt mondotta : — Nem érdekel engem az, amit Flamburg mond és Grombach bácsi megerősít, hogy Mettkau állítólag az anyagi bukás szélén áll. Semmi közöm a dolgaihoz, — jelentette ki határozottan. Amennyire tudom, egyikünkhöz sem fordult segítségért és egyáltalában ki tudja, hogy csakugyan oly rossz bőrben van-e. Engem csak az a kérdés érdekel, mit tegyünk Jansen Heliantheval ? Viszonozni fogom látogatását. A többi aztán majd magától adódik.

Helianthe elég gyorsan ért céljához, a bükkös erdei ösvényéhez és ott találta gyámját, aki egy fátörzsön ült. Csodálkozó arcot vágott, mikor megállt

a kocszi, melyet jól ismert és gyámleánya leugrott róla.

— Tehát kocsin küldötték ide! Csodálom, hogy Heiligenberg grófnő nem maga hajtotta a kedvenc dogcartját.

— Nem tehette, mert látogatók voltak Heiligenbergben. Másképp a gróf hazakisért volna, — mondotta ártatlanul.

— Ugy, ugy, tehát látogatók voltak Heiligenbergben? Vajjon kicsodák?

Helianthe elsorolta mind és Mettkau ismerte valamennyit s nevük említésekor nem is fukarkodott fullánkos megjegyzéseivel. Helianthe növekvő türelmetlenséggel hallgatta, s alig várta a pillanatot, mely alkalmat ad neki, hogy saját ügyét kerítse sorra. De ugy látszott, Mettkau egyáltalában nem akarja szóhoz engedni.

Végre — már majdnem hazáig értek — szélnek eresztett minden udvariasságot és a szavába vágott.

— Bocsásson meg Lupold bácsi, hogy közbe szólok, — mondotta — de még szeretnék visszatérni a ma reggeli beszélgetésünkre.

— De mi szükség, fölösleges módon fölmelegíteni a kellemetlenségeket? — sietett a felelettel Mettkau. — Nem kért bocsánatot a feleségem? Nincs megelégedve azzal?

— Azt hiszem, Lupold bácsi, hogy annak a bizonyára tulontul kielégítő mentegetődzésnek semmi köze nincs Frau von Mettkau személyes érzelmeihez és reá nézve kellemetlen jelenlétemhez, — felelte Helianthe. — Pedig elvégre mégis csak ő a ház asszonya és — ugy-e bár? — az ő szava az irányadó. Annak a vendégnek, akit ő nem lát szívesen, nincs helye a háznál.

— Drága szivecském, engedjen időt neki. Még magához kell térnie, — kérte Mettkau oly hangon, mint mikor reá akarják bírni a gyermekeket, hogy

vegye be a keserű orvosságot. Legyen nagylelkű, engedjen neki, mondjuk, egy- vagy kétheti próba-időt. Ha pedig azután is azt gondolná, hogy nem maradhat, nos, akkor, nehéz lélekkel bár, útjára bocsátom. Hiszen el kell intézni az ügyeinket is.

Helianthe felsóhajtott. Kellemetlenül érezte magát. De hát tehetett-e mást, mint hogy elfogadta az ajánlatot? Elvégre egy hétig, ha kell, még kibírja, de szilárdan elhatározta, hogy egy nappal sem marad tovább.

Azon az uton tértek vissza a kastélyba, melyen Helianthe ma reggel elindult és Mettkaunét abban a munkában találták, hogy erős kertészeti eszközök segítségével megtisztította Pán hermáját a futónövényektől, melyek felkapaszkodtak reá.

— Ej, megint a szabadban, édes Hedvig? — kiáltotta Mettkau, mint akit kellemesen lep meg valami. — Nagyon jól van. De nem gondolod, hogy minél kevesebbet lát az ember ebből az ocsmány fickóból, annál jobb?

— Ocsmány? Oly okos arccal nem lehet az ember ocsmány, — felelte Mettkauné és nem zavartatta magát. — Azonkívül meg Pán a felébredt természet gondolatát testesíti meg; helyet kell biztosítani sipjának, a syrinxnek, amellyel kicsalja a virágokat.

— Annyira beleillik az aranyesőnek és orgonavirágnak ebbe a vadonába, — mondotta Helianthe, egészen csodálkozásba esve, hogy oly költői felfogást hall az asszony szájából.

— Ugy-e? Ki tudja, nem hallja-e ma éjszaka versenyre kelni a csalogánnyal, most, hogy a sipja ismét szabadon áll, — mondotta Mettkauné, meg sem fordulva.

— Végre pedig még Heimdál asszony dalát is kísérni fogja, — szólt közbe Helianthe. — Azt álmoltam, hogy hallottam mult éjszaka.

Lehajolt, hogy felvegye a kerti ollót, mely ki-

csuszott Mettkauné kezéből, s mikor az kinyújtotta a kezét, hogy átvegye tőle, a fiatal leány látta, hogy reszket.

— Köszönöm, — mondotta a máskor oly rideg hang különösképp lágyan és fátyolozottan. Aztán körülnézett. Mettkau pár lépéssel előrement, mert beszélnie kellett egy munkással, ki várt reá.

Mettkauné ekkor kissé előrehajolt a fejével és suttogva mondotta Helianthenak :

— Aki hallani akarja Heimdal asszony énekét, egész csendben feküdjék és hunyja le erősen a szemét. Nagyon erősen, hallja-e ? Mert ha az ember körülnéz, vagy még inkább, ha a képét nézi, akkor hallgat. Ugy... ugy mondják az emberek. Nem nézni a képére, soha, mert akkor... Kellemesen érezte magát Heiligenbergben ? — folytatta fenhangon, szokott rideg hangján. Mettkau végzett a munkással és megint a hölgyekhez fordult.

A vacsoránál Mettkauné nemcsak hogy részt vett a beszélgetésben, hanem valósággal szeretetreméltó volt fiatal vendégéhez, kinek meglepetése az együttlét után még csak fokozódott.

— Felkisérem Jansen kisasszonyt a szobájába, — jelentette ki végül Mettkauné, mikor Mettkau a kellemesen eltöltött est után „megfujta a trombitát az indulásra“, mint ő maga mondotta.

— Minek fáradnál, édes szívem, nekem az oly kellemes és kedves kötelességem, — mondotta és gyorsan előrelépett.

— De hiszen kíséret nélkül is mehetek, — biztosította Helianthe kacagva. — Hiszen már ismerem a járást.

— Tegnap nem tettem meg, de elvégre háziasszonyi kötelességem, szobájába kísérni a vendéget, — felelte Mettkauné s előrelépett.

Helianthe minden további tiltakozás nélkül megadta magát. — Jó éjszakát, Lupold bácsi ! — mondotta még egyszer visszafordulva és ekkor sa-

játszerűen kellemetlen érzéssel látta, hogy Mettkau a leselkedő gyanakvás kifejezésével néz a felesége után. Eltűntek a gödröcskék imént még sugárzó derűvel mosolygó arcáról, a „zsirangyal“ kerekded, duzzadt kis ajka összeszorult s valami kegyetlen vonás mutatkozott rajta, a bohókás kerek szemei pedig sötét pillantásokat löveltek.

Nem minden szívdobogás nélkül követte Helianthe a ház asszonyát fel a lépcsőn.

Mettkauné, mintha megérezte volna azt a fé-lénk, vizsga pillantást, melyet ifju vendége reá-vetett, feléje fordította arcát. — Bizonyára nagyon különös asszonynak tart engem, — mondotta félig halkán s mosoly árnyékával az ajkán, melynek kifejezése, mint Helianthenak rémlett, most szo-moru volt. — Fölösleges tiltakoznia, nem is veszem rossz néven önnek. Akár el se higvyje, ha azt mon-dom, hogy örültem jöttének — egy ideig. Rövid ideig. Itt van már a szobája. Kellemesnek, kényel-mesnek talál-e benne mindent? Nos, aludjék jól. El szokott mindjárt aludni, mikor ágyba kerül?

— Nem, nem mindjárt, — felelte Helianthe el-fogódva. — Talán rossz szokásom, de egy ideig mindig ébren fekszem és nyitott szemmel álmodo-zom . . .

— Ne nyitott szemmel! — kiáltotta Mettkauné esdeklő hangon, s mikor Helianthe csodálkozva nézett reá, félig halkán s egy pillantást vetve a nyi-tott ajtóra, hozzátette: — Hiszen tudja: Heimdal asszony miatt. Okvetlenül hunyja le a szemét, ha azt akarja, hogy hallja énekét.

— De hát hisz kegyed az . . . efélében? — kér-dezte Helianthe.

— Hogyne, egész határozottan hiszek, — biz-tositotta Mettkauné, újabb pillantást vetve a folyo-sóra. — Mondják, bámulatos dolog, Heimdal asz-zony énekét hallani — állítólag olyan az, mint egy angyal éneke. Szeretném, ha megkérdezhetném

valakitől, hogy csakugyan úgy van-e. Kegyed talán hallhatja. De akkor be kell hunyni a szemét és nem szabad a képre néznie. Megigéri-e nekem, hogy megteszi?

— Hogy éppen megigérhetem-e, nem tudom, — felelte Helianthe akaratlanul is mosolyogva ezen a föltevésen, mert eszébe jutott, hogy az eféle — betegekkel szemben mindig ajánlatos, engedékenynek lenni.

— Ugy van, tegye meg, tegye meg! — suttogta Mettkauné, hátrafordítva fejét. — Jó éjszakát, Jansen kisasszony! — végezte fenhangon és kiment, behuzva maga után az ajtót és Helianthenak úgy rémlett, mintha a résen át látta volna, hogy a gyámja künn áll a folyosón. Pedig bizonyos volt benne, hogy nem hallotta jöttét. Oly halkan ment a felesége után?

Helianthe reátolta belül a retest az ajtóra. Mult éjjel nem zárkózott be, de most egyszerre szükségét érezte, hogy biztonságba helyezze magát, jóformán maga sem tudta, mi ellen.

Sietett lebujni az ágyba és eloltotta a gyertyát — oh, hiszen ott ég a zöld éji lámpa! Már megint nem vette észre, elfelejtette kérni, hogy többé ne gyujtsák meg. De a világítás mult éjszaka tulajdonképen nem is háborította, nem volt neki kellemetlen most sem. Hadd égjen. Igaz, ni, a képre nem szabad ránéznie, ha hallani akarja énekét. Természetes, hogy annál inkább ránézett.

Ugyanabban a pillanathan hirtelen felült ágyában és szivdobogva figyelt, mert úgy rémlett neki, mintha valami fájdalmas panaszhoz hasonló mély sóhajtatást hallott volna.

Nem csalódhatott. Minden csendes volt, szinte nagyon is csendes.

Helianthe komoly kísérletet tett, hogy lehunyja szemét, de nem sikerült, mert érezte, hogy nem álmos. El akarta álmosítani magát, körüljártatta

szemét a szobában, mert az fáraszt az olyan félhomályban. A pillantása eközben megakadt egy keskeny, zöldes fénysávon, mely keresztbe feküdt a mennyezeten, ahol az erkély volt, aztán keresztbe a padlón, s a mögött a szétvont függöny mögött tűnt el, mely elválasztotta a hálófülkét a szobától.

Vajjon miféle fény lehet, mely úgy látszik, a függöny mögül hat előre?

Helianthe megint felült az ágyban és figyelmesen nézte azt a különös fénysávot, melyben lassu hullámzás indult meg. Különös egy fény, idegenszerű, nem erről a földről való. S most kiszélesedett, mindjobban és jobban betöltötte az egész helyiséget, s amint nőttön-nőtt, azt a különös érzést keltette Heliantheban, mintha valami megbénítaná tagjait. De lerázta erőszakkal magáról; szemét kitartóan a mindegyre növekvő fényre szegezve, az éjjeli szekrényen levő gyufáért nyult és gyertyát gyújtott. Arra a fény eltűnt.

Nem gondolkozva tovább, kiugrott az ágyból és megvilágította az alkovent, de semmit sem talált abban, ami megmagyarázhatta volna a tünetény eredetét.

„Álmodhattam“, gondolta csodálkozva. „Álmodhatik-e az ember, anélkül, hogy aludnék? Vagy lidércnyomás volt? A zsirangyal jót nevet majd, ha elmondom neki. Azt hiszem, jobban teszem, ha nem szólok semmit.

Ezzel az elhatározással tért vissza az ágyába, eloltotta a gyertyát és lehunyta a szemét — nem akart többet látni. Megint eszébe jutott az a hang, melyet a mult éjszaka hallani vélt.

És ekkor már fel is hangzott, oly édes, szivreható hang, oly elolvadó zengéssel, hogy az ember sirva fakadhatott, és Helianthenak, noha érezte, hogy a könny forrón tolul a szemébe, mégis csodálatosan megnyugtatta a felzaklatott idegeit az a hang, minél jobban közeledett hozzá. Helianthe

most megkülönböztethette a szavakat is, melyeket énekelt: „*Agnus Dei, qui tollis peccata mundi — miserere nobis! Miserere nobis! Miserere nobis!*”

Hogyan nőtt az égi bárány irgalmáért való esdeklés, amint a dallam mind magasabbra emelkedett! Helianthe ismerte ezt a dallamot, sokszor hallotta, mikor a római San Trinitá di Monte kolostor apácái énekelték — nem Pergolese, a halhatatlan *Stabat mater* méltóságteljes mestere irta-e? És ez a „*Miserere nobis*” mind hangosabban és esdeklőbben nőtt kimondhatatlan siránmmá, míg csöndesen, lehunytt szemmel fekvő hallgatója halkán zokogni nem kezdett.

És harmadszor is megszólalt az édes hang: „*Agnus Dei, qui tollis peccata mundi — dona nobis pacem... pacem... pacem...*” Megrendítő volt ez a békességért — békességért — békességért esdeklő dallam. Mikor aztán a hang elhallgatott, akkor Helianthe is mély, álomtalan alvásba merült.

És mégis azt mondotta magában, mikor másnap reggel felébredett, hogy mindezt csak álmodhatta.

Lement az ebédlőbe. Nem volt ott senki, de minthogy ott találta helyén a címére érkezett olasz ujságokat, leült velük a nyitott ablakhoz, hogy olvasgatással várja be, míg bejönnek házigazdái és megkapja a reggelit.

Ekkor hangokat hallott maga fölött, melyek mindenesetre egy szintén nyitott ablakból hatottak le hozzá nem nagyon érthetően az emeletről. De aztán a beszélők egyike — a hang Mettkaué volt — közvetlenül az ablakhoz léphetett, mert egész világosan hallotta, mikor így szólt: — Megvallom, hogy ezt a fordulatot nem vettem, nem is vehettem számításba. Ki is vethetett volna számot ily találkozással egy vasuti kocsi semleges területén? Váratlan esély, mely nem maradhat kihasználatlanul.

— Ugy látom, nem vetettél számot néhány mellékkörülménnyel sem, — hallotta Helianthe a választ Mettkauné nyugodt hangján.

— És melyek volnának azok? — kérdezte Mettkau hanyagul.

— Hát például e történetes találkozás el nem maradható következménye. Vagy talán csakugyan nem jutott volna eszedbe, hogy a gróf fiatal ember, Jansen kisasszony pedig fiatal leány? Gondolom, megtörtént már, hogy két szív egy véletlen találkozásnak éppen nem szokatlan útján egymásra talált.

— No, akkor annál jobb, drágám! Mit akarsz? Talán veszedelem van benne? Ellenkezőleg, hiszen nagyszerű volna! Monrepos azáltal meg volna mentve! No hát! Számot, természetesen, nem vetettem vele. Még valami?

— Ugy van... gondviselésed tárgyának — jó idegei.

— Sziklát kivájja sűrű csepp. Amiatt nem aggódom. Ha pedig túl nagy az ellenállás — nos, akkor kissé segíteni kell...

Szünet, aztán egy hang, amelyben fáradságosan elfojtott kiáltás vegyült el fojtott zokogással, aztán sziszegő suttogás Mettkauné szájából: — Te... te... te fenevad! Te... te alávaló kutya!...

Helianthe rémülten ugrott fel és előbb a csarnokba, aztán ki a szabadba menekült. Mindjárt azután megjelent a terraszon Mettkau és hangesztően kiáltotta Helianthenak, hogy kész a reggeli. Helianthe haladéktalanul engedett a hívásnak és nagy erőfeszítéssel szedte össze lelki erejét, hogy semmiképpen se vétesse észre, hogy izgatott volt, hogy hallott valamit, amit nem az ő fülének szántak.

— Szép jó reggelt! Jól aludtunk? — így

fogadta Mettkau látszólag legrózsásabb kedvében, úgy, hogy egészen megtévesztette Helianthet.

Reggeli után Mettkau azt indítványozta, hogy kocsizzanak ki az erdőbe, de Helianthe köszönettel visszautasította, mondván, hogy levelet kell írnia. Csakhamar vissza is vonult, nem hagyta el szobáját és kényszerítette magát, hogy a leveleket csakugyan meg is írja.

Ez órák alatt sem látta Mettkauénak színét sem és a házaspárral csak az ebédnél találkozott, hol Mettkau beszédművészete megint úgy csörge-dezett, mint a kiapadhatatlan forrás vize.

Egy sétára való meghívást Helianthe délután már semmiképpen sem utasíthatott vissza, de mikor négy óra után megitták a szalonban a teát, künn a kastély előtt megállt egy kocsí és a feszültség rövid szünete után megjelent a szolga a szalonban.

— Heiligenberg gróf ur és a kegyelmes grófnő tiszteletüket kívánják tenni, — jelentette láthatólag felindulva a rendkívüli eseményen.

— Látogatói előtt kiüritjük állásainkat, kedves Helianthe, — mondotta felállva Mettkau s a felesége követte példáját.

— Friss teát fogok beküldeni, — tette hozzá nyugodtan, mint oly dolgot, mely magától értődik.

— Az uraságok az őrnagy urat, a nagyságos asszonyt és Jansen kisasszonyt említették, — jegyezte meg a szolga.

A házaspár gyors pillantást váltott egymással. — Kéretem öméltóságaikat, — mondotta Mettkau né nyugodtan. — János, ha segített a kiszállásnál, hozzon be még egy csészét és ami egyébre még szükség lesz. — Eléjük megy új barátainak, Jansen kisasszony? Kérem, ne tartóztassa magát. Nekem jobb lesz itt várni be ezt a ... ezt a nem várt látogatást és neked is, Lupold.

— Én a kegyed vendége vagyok, nagyságos asszonyom és a kegyed példájához kell alkalmazkodnom, — felelte Helianthe gondolkodás nélkül. Mettkauné helyeslően, sőt bizonyos nyájassággal biccentett neki.

Mikor a szolga mindjárt azután kitárta a csarnokra nyíló ajtót, hogy bebocsássa a látogatókat, Mettkauné néhány lépéssel lassan eléjük ment. Megint nagyuri nő volt ebben az udvarias, de kimért mozdulatában, mely rendkívül beszédesen juttatott kifejezésre némi meglepetést.

Heiligenberg grófnő kezét nyujtotta neki és a kissé kinos helyzeten teljesen fölülemelkedve, egész egyszerűen és hangosan így szólt: — Nem tudom, nagyságos asszonyom, hogy emlékszik-e még reám a székvárosból. Bizony, sok év mult el már azóta, mely eléggé megváltoztathatja az embert. De örömmel ragadom meg a Jansen kisasszonynak szóló látogatás alkalmát, mely lehetőséget ad nekem arra, hogy feljussam ismeretségünket és megkésve bár, bemutatkozhassam nagyságos asszonyom szomszédjaként... Jó napot, Mettkau ur! Egyáltalában nem változott meg. Hogy kegyeden nem látszik meg az idő múlása!... Jó napot, Jansen kisasszony! Baj nélkül ért haza tegnap? Közbevetőleg szólva, egyszerűen rohammal hódította meg barátainkat, kiket nálunk talált, pedig mi errefelé nem könnyen melegsünk fel az új ismerősök iránt.

A látogatás természetesen nem hosszú, hanem rövid látogatás volt és a heiligenbergiek kocsija nemsokára ismét odahagyta Monrepost.

— Kedves emberek ezek a heiligenbergiek! — mondotta fölfelé menet a lépcsőn Mettkau ur, oly mosolygó elragadtatással, mely kietlen csodálkozásba ejtette Helianthet. Kinek játssza ezt a komédiát? A feleségének? Alig. Tehát neki. De mivégből?

— És hogy' leszünk a sétánkkal, kis Helianthe? — kérdezte Mettkau hirtelen.

— Ma meg kell bocsátania... oly borzasztóan fáradt vagyok, — felelte Helianthe gyorsan. A világért sem ment volna most sétálni ezzel az emberrel.

— Teljesen megérthetem. A hosszú utazás után jön az emberre az ily fáradtság, — mondotta Mettkau, ki csodálkozására a pártjára kelt. — Jöjjön velem, Jansen kisasszony, mutathatok néhány képet, mely talán érdekelni fogja.

— Amíg az ember fiatal, nem fárad el soha, — makacszkodott Mettkau. — Csak a tőig megyünk. Ott kissé megcsónakáztatom s közben tündérrózsát szedhet...

Mettkauné dermedten állt meg. Mondani akart valamit, de nem volt ura egy szavának sem.

— Mikor a rossz fiuk csábitanak, ne menj utánuk, — sietett fesztelen tréfával elütni a dolgot Helianthe, mert könnyű volt a dolga most, hogy pártjára kelt Mettkau, kinek magas, szálegyenes, de mégis oly kevésbé bizalmat keltő alakja most egyszerre úgy tűnt fel neki, mint valami biztos védőbástya.

— De remélem, nem leszek terhére nagyságos asszonyom? — fordult hirtelen Mettkauéhoz.

— Ha terhemre volna, nem kérném, hogy jöjjön hozzám, — hallatszott a hűvös, de nem barátságtalan felelet.

— No, akkor a rossz fiu kereket old, — mondotta Mettkau kómikus megadással. — A tó szerencsére nem szökik meg, a tündérrózsa pedig ugyis csak most kezd virágzni. Tehát a viszontlátásig, kis Helianthe! A viszontlátásig, Hedvig, drága szívem!

Mettkauné megfordult, de nem felelt köszönésére, Helianthe pedig, teljesen átérezve nyomorúságát, nyomon követte.

Mettkauné saját, kényelemmel berendezett szobájába, az emeletre vezette fel vendégét, abba a szobába, amelyben ma reggel az a beszélgetés történhetett és albumokat mutatott elő neki annak a királyi családnak a fényképeivel, melynek udvarhölgye volt, valamint ama korszak sok kiváló egyéniségének képmását.

Mikor az utolsó album tábláját is összecsupkta, Helianthe felállt és megnyerő módján hálás köszönetet mondott azért az érdekes óráért, mellyel megajándékozta.

— Mindig öröömre fog szolgálni, ha nálam láthatom, feltéve... feltéve, hogy nem megy sértelni, amitől legjobb lesz tartózkodnia, — felelte Mettkauné oly fojtott hangon, hogy szinte suttogásnak lehetett volna mondani. — Jegyezze meg ezt magának. És még egyet: tartson mindig a heiligenbergiekkal. Tisztességes, előkelő nép az. Ma megint bizonyosságot tettek erről az igazi előkelőségről és tudom, hogy hü barátai annak, akit megajándékoznak barátságukkal... Igen, már nagyon meleg van, — tette hozzá hangosan. — Tartok tőle, hogy részünk lesz az évnek első zivatarában.

„Egészen normális még sem lehet“, gondolta magában Helianthe, mikor kiment a szobából, melynek ajtajában majdnem összeütközött a gyámjával. Éppen akkor mehetett fel, vagy pedig... vagy pedig talán már ott volt az ajtóban? Nem hallotta-e meg lépteit a felesége és nem azért tette-e azt a beszélgetésükkel össze nem függő megjegyzést a közelgő zivatarról?

Helianthe köszöntve sietett el mellette, a folyosón át a saját szobájába és csodálkozva kérdezte magában, hogy miért lett egyszerre oly bizalmatlanná.

Örült, mikor a nap véget ért és megkönnyeb-

bűlten lélekzett fel, amikor lefekvés idején egyedül volt a szobájában.

„Az az ember előbb-utóbb mégis csak rettentően megviseli az ember idegeit“, gondolta magában. „Nem mondom, hogy egy-két napra nem egészen mulatságos ember, de hónapokig lenni vele együtt, őrizzen meg attól az Isten! Nem bírom. Kereket oldok... Tessék, természetesen megint ég az az östoba éji lámpa. Hadd égjen, nem fogom kérni a zsirangyalt, hogy ne gyújtassa meg, ha oly nagyon büszke a dologra, amit azonban egyáltalán nem is hiszek el. Tessék, megint az a bizalmatlanság... Miért ne hinném, mikor a saját felesége mondja? De akkor, szeretném tudni, miért kezdett arról beszélni.

Helianthe hozzáfogott a lefekvést megelőző előkészületeihez, melyekből hajdiszének lebontása, dus, hosszú, hullámos hajának fésülése és kefélése tartott mindig a legtovább. A toalettükör előtt állva, végighuzta fenséges hajának aranyvörös tömegén az elefántcsontnyelű kefét, melybe nevének ezüst kezdőbetűi voltak berakva; olyan elfoglaltság volt az, amely máskor oly bőséges alkalmat ad az embernek, hogy elábrándozzék és elgondolkozzék, de Helianthe rajtakapta magát, hogy feszülten figyel valamire. Mire? Nem zörrent és roppant-e meg valami? No, előfordul az a régi, némelykor az új házakban is, előidézik azt az egerek mindenhol.

De most ez a halk, csikorgó ropogás. Lebócsátotta kezét, melyben a kefét tartotta és figyelt... semmi tovább. Így szokott pattani a deszka a butorban, a padlón, a falburkolaton, nincs abban semmi titokszerű, semmi gyanus. Bosszankodva magán, Helianthe újra kezébe vette a kefét és a tükrőhöz fordult, amelyben, éppen a feje fölött, a zöld éji lámpa megvilágításában, Heimdall asszony képmása tükröződött. A következő pillanatban a kefe nagy ivben repült a földre: az a különös

zöldes fénysáv, melyet egyszer már látott, az alkovenből jövet, átsuhant a szobán és épp oly gyorsan, mint ahogy jött, el is tűnt megint!

Helianthe gépiesen lehajolt, felvenni a kezét és azt kérdezte magában, hogy ébren van-e, vagy álmodik — nem, ébren van, minden érzéke ugyszólván kiélesül, mikor sajátyszerűen, várakozásteljesen figyel a neszelésekre, amelyek elvégre nem jelentenek semmit. Reszkető ujjakkal vette kezébe a kezét és, fel sem pillantva, befejezte éjjeli fészülködését. De mikor elkészült laza, nehéz hajfonatával és hátravetette a nyakába, megint összedett magában annyi bátorságot, hogy újra benézett az alkovenbe, honnan az a kísérteties fény eredni látszott — nem, egészen sötét volt benne. Csak a képzelete üzött vele tréfát.

Belépett a kis helyiségbe, melyben nem volt más, mint a mosdó, meg a ruhaszekrény és egészen széthuzta a függönyt, mely elkülönítette a szobától és rudon járó karikákra volt erősítve. Ily módon mindent láthatott a helyiségben, a kandalló kiszögellése mögött levő kis szögletet kivéve. Jobb úgy, mint a zárt függöny mögött mindenféle ostobaságot gyanítani.

Megnyugodva feküdt be az ágyba, lehunyta a szemét és aludni próbált.

De egy halk, egészen halk roppanásra, mely a fal deszkaborításából eredt, megint kinyitotta, kelletlenül, csak félig a szemét — de aztán rögtön egészen kerekre nyitotta: ott volt megint az a finom, zöldesszinű fénysáv, de nemcsak a padlón vetődött végig, hanem úgy látszott, mintha fölülről jönne, aztán kiszélesült, fel és alá ringott, aztán pedig a hullámszerű fényben, mely mindegyre imbolyogni látszott, előtünt bizonytalan körvonalakban egy alak, egy fehér köntösbe burkolt sudár alak, szétfolyó mintájú fekete fátyollal az arcán és fején.

Helianthe érezte, hogy a vér megfagy ereiben, mikor, megint a bénultságnak különös érzetével, mely most sokkal, sokkal nagyobb hatalommal vett erőt rajta, mint a mult éjszaka, erre a bámulatos tüneményre nézett, mely jobbra, balra imbolyogni látszott a szertehullámzó fényben, s mely a padlóból emelkedhetett ki, mert hiszen Helianthe a saját szemével győződött meg róla, hogy az alkoven üres és hogy nincs hozzá bejáró kívülről.

Ez a gondolat megfosztotta minden képességtől, hogy megmozdulhasson. Kerekre nyílt szemmel, iszonyodva nézett a betolakodóra, kiben volt valami rémes kísértetiesség, mert alakja átlátszó volt, hiszen Helianthe világosan megkülönböztethette rajta át a nagy tömör szekrényt, mely az alkovennek vele szemközt álló keresztfalát egészen elfoglalta. A szíve, mely kezdetben megszünt verni, most úgy kalapált, mint a pöröly; érezte, hogy a gondolatai összekuszálódnak, hogy akaraterének maradványa mindjobban gyengül — és most az a tulnaggyá növekvő tünemény fenyegetően nyujtotta ki a karját felé... Végső erőfeszítéssel, érezve, hogy a következő pillanatban a sirógörcs feltartóztathatatlan rohamának esik hatalmába, Helianthe elszakította pillantását a megmagyarázhatatlan tüneménytől és a másik oldalra fordította fejét, s ekkor... s ekkor, ágya és az ablak közt láttott valamit, mely feledtette vele az egyik rémséget, hogy félig fölegyenesedjék a másiknak láttára.

Pedig az merőben más tünemény volt.

Mert a fényét fölfelé vető éji lámpa félhomályában ott állt, keretéből kikelve, világosan felismerhetőleg, Heimdal asszony alakja, elomló fehér atlaszruhájában, melynek ezüsthímzése megcsillant a zöld fényben, feléje fordítva édes arcát, egészen kinyitva szemét, a nagy, világos aranybarna, szelid szemét. Hajporos haján villogott a gyémánt-

forgó a csavart ezüstsálakon fölfelé törő és gyöngén meg-megreszkető gyémántköveivel, a két fehér, karcsu keze hozzásimult a fénylő ruha redőihez, melyeken a rubintkövek vörös visszfénye úgy hullott alá, mint megannyi vércsepp, holott nem is volt ott a nyaklánc.

A rémület, melyet akkor érzett Helianthe, mikor megpillantotta a tüneményt, mely körvonalai ban, a részletek minden határozottsága mellett elmosódni látszott a homályban, inkább csak meglepetés volt, mert az érzést nem kísérté félelem s úgy látszott, inkább megváltja valami szörnyű igézetől.

De hogyan is ijeszthette volna meg ez az alak a szelid, bánatos szemével? Hiszen az édes, halványpiros ajkán finom, bágyadt mosoly játszott, melyben kérés, esdeklés volt.

Helianthe félig fölemelkedve nézte a fénylő alakot és megfeledkezett róla, hogy másvalaki is osztozódik vele a szobájában, csak a reánéző szelid, aranyos szemeket látta, és érezte, hogy az imént még vadul dobogó szive megnyugszik és vágyódva — igen, minden biztonnyal vágyódva fordul az árnyalakhoz, mely oly nyájasan lépett hozzá.

— Heimdal asszony! — suttogta csodálkozva, meglepetten, mint ahogy kedves, nem várt látogatót szoktunk köszönteni, akiről nem tudjuk bizonyosan, hogy csakugyan ő-e az.

— Heimdal asszony! — mondotta még egyszer, hangosabban. Ekkor az alak fölemelte és összekulcsolta kezét, s Helianthenak úgy rémlett, mintha a távol messzeségből édes, bámulatosan édes hangot hallana, amely énekli: „*Agnus Dei, qui tollis peccata mundi... dona nobis pacem... pacem... pacem...*”

Helianthe mély fohással hanyatlott vissza vánkösára, az éji lámpa lobogni kezdett, fellángolt és

kialudt, mintha az erkély nyitott ablakán át egy szélroham oltotta volna ki — most már csak a holdfényes májusi éjszaka világossága áradt a szobába, anélkül, hogy megvilágította volna.

Mély, sötét karikákkal a szeme alatt, mozdulni is alig tudva, nyomorultan és összetörötten ment le másnap reggel Helianthe a reggelire, hol Mettkau és Mettkaué már várta. Azzal mentette kéседelmét, hogy elaludt, amit a ház asszonya szótlannul vett tudomásul, de a gyámja annál nagyobb szóáradattal fogadott.

— No, megesik az a legjobb családokban, — folytatta biztató mosollyal. — Az ember lefekszik, nagyra van vele, hogy milyen fáradt, aztán nem tud elaludni. Ugy szokott az lenni különösen oly mozgalmas nap után, mint a tegnapi volt. Csodálkozva néz reám, kis Helianthe, hát az a Monreposban tett látogatás minket bizony kissé felizgalt, ha kegyedet nem is. De az ilyen át szokott ragadni másokra is... No de nézze az ember, csakugyan rossz színben van... Igaz-e, Hedvig, hogy rossz színben van? Azok a sötét karikák a szeme alatt... Gyermek, csak nem akar megbetegedni? Azt szokták mondani ilyenkor, hogy olyan, mintha kísértetet látott volna...

Elhallgatott és fürkészve nézett a leányra; de Helianthe elhatározta, hogy nem szól semmit az élményeiről és egy rezdülés nélkül állta pillantását.

— Kegyed már látott? — kérdezte nyugodtan törve meg egy szelet kenyeret.

— Már mint én? Hazudnék, ha mondanám, — kacagott Mettkau szokott kedélyességével, de Helianthenak ma erős próbára tette idegeit ez a kacaj, oly hamisnak és mesterkéltnek tünt fel előtte. — Őszintén szólva, nem is igen kívánom... igen, ha még legalább a szép Heimdal asszonynak volna... egyébként, kis Helianthe, csak nem hiszi el azt az ostobaságot, melyről rebesgetni szoktak,

hogy Heimdal asszony jár-kel, énekel s mit tudom még mit nem?

— Hogyan hinnék efélében, — felelte Helianthe, látszólag teljes nyugalommal. — De azért kár, hogy nem látni szemeit a képen. Azt hiszem, szép, nagy, aranyosbarna szemei lehettek...

— Azt hiszi? — kérdezte Mettkau kételkedve. Aztán a vállát vont. — Hát... meglehet! Az osztoba nép természetesen mást mond; e szerint a borzalmakat kedvelő forrás szerint sötét, merev, ijesztő szemmel néz azokra, akiknek különösen kedvez, az elkárhozott, az elveszett lélek szemével, aminthogy elvégre az is volt... No, de hagyjuk a jó Heimdal asszonyt, fő, hogy egészséges maradjon. Valahogy tennie kellene róla, gyermek, hogy mégis aludhassék, igazán, tennie kellene róla... Nem igaz, Hedvig? Ragaszkodnunk kell ehhez!

— Kegyed nagyon jó... hálásan köszönöm, — mondotta Helianthe gyorsan. — De nem szeretnék altatót inni. Irtózom tőle... nem való nekem.

— Igaza van, hogy szabadkozik ellene, — vágott közbe Mettkau. Ez volt az első szó, melyet ma reggel kiejtett a száján. — Az altatószer, akármit mond a férjem, mindig kétélű fegyver. Feküdjék csak le és jó erősen hunyja le a szemét, akkor magától megjön az igazi álom.

— Magam is azt hiszem, — felelte Helianthe hálásan, és csodálkozott, hogy a gyámja miért néz egyszerre oly haragosan a feleségére.

Nagy megkönnyebbülésére belépett a szolga és jelentette Mettkau urnak, hogy valaki gazdasági ügyben beszélni akar vele. Mettkau felállt és kiment. Mikor lépte elhangzottak, Helianthe is felállt.

— Férjem azzal a gondolattal jár, hogy sétakocsizást fog ajánlani kegyednek, — mondotta Mettkau. — De ha nincs kedve reá — ma meg-

lehetősen tikkasztó idő van — található vagyok fenn a szobámban.

— Kegyed nem tartana velünk ?

— Én ? Dehogy. A férjem azt mondja, hogy a hármas szám szerencsétlenséget hoz és bizonyára igaza is van, különösen, minthogy ő maga akar hajtani és kegyed, természetesen mellette ülne.

Helianthe egy pillanatig habozott, aztán így szólt sebesen : — Nem volna oly szíves, kimenteni Mettkau urnál ? Inkább kissé járni szeretnék... egymagamban járni. Csakugyan gyengének érzem magam, a fejem fáj és nem volnék jó utitársnak.

Mettkaué helyeslően bólintott fejével. — Csak menjen. Teljesen megértem. De siessen... siessen, tette hozzá fojtott hangon. — Találkozni fog vele, ha nem siet — s ő nem fogja elfogadni a kosarat. Kerülje meg hamarosan a házat, siessen el Pán mellett s tartson a tó felé. Ugy leghamarabb eltűnhetik. Aztán... egész komolyan: Semmiesetre se nézzon reá este Heimdal asszony képére, igazán ne. Az ember szépen elkerülheti, ha akarja. A dolog csakugyan nem bátorságos, ha férjem tízszer is kacag rajta. Nem ostobaság az ! Hallgasson reám !

— Kegyed is látta már ? — kérdezte Helianthe, szintén elfojtva hangját s előre hajolt azzal a hiu igyekezettel, hogy meglássa a fekete szemüveg mögött a megátalkodottan óvónak és figyelmeztetőnek szemét és kiolvassa belőle, hogy mit is gondol.

— Én ? Hogyan láthatnám, mikor nem vagyok a szobájában ! — pattant vissza a felelet az első nap teljes visszautasító hanglejtésével. — Mit tétozázik még ? Menjen ! Menjen már !

Helianthe lemondott róla, hogy megtud valamit és rövid köszöntéssel kisietett a szobából, a csarnokban felkapta a napernyőjét és kisurrant a házból.

Került, fordult, s már meg is érkezett a tó part-

jára. Szeretett volna csónakot találni, kissé evezni akart a tó sima, nyugodt vizén. Volt ugyan ott egy kis csónakház, de be volt zárva. Mikor még tétován állt, hogy jobbra, vagy balra forduljon-e, hangos és kétszeres „Hahó!” kiáltás hallatszott át hozzá. Azt hitte már, hogy a gyámja szólítja. De nem — ott, ahol tudta, hogy Monrepos határa van, megpillantotta a Heiligenberg testvéreket, akik ott álltak s integettek a zsebkendőjükkel.

Éltető elektromos áramként hatotta ez át a tagjait. És kacagva futott a néhány lépéssel eléje siető grófnő karjai közé, oly rohammal, hogy Hans grófnak meg kellett fognia a nővérét, hogy az összeütközés miatt egyensúlyát ne vessze. Ezen aztán mind a hárman oly jóízűen kacagtak, hogy idő telt belé, míg annyira jutottak, hogy egy szót is váltsanak egymással.

— Kereket oldottam, megszöktem a zsirangyaltól! Sétakocsizásra akart vinni, — kacagott Helianthe és sugárzott az arca. — No de ily öröm, hogy kegyeteket itt találhatom! Pedig oly rettenően le voltam verve, oly ... oly fáradt voltam ma reggel ...

Helianthe tartózkodás nélkül elmondott mindent, ami reá vonatkozott. Csak azt hallgatta el, amit a nyitott ablakon át hallott tegnap reggel, először, mert nem volt a legcsekélyebb bizonyítéka sem, hogy egyáltalában reá vonatkozott, aztán meg nem érezte magát jogosultnak, hogy vendéglátónak magánviszonyait elárulja a szomszédságnak.

Vonakodva, de némileg a szeme alatt látható sötét gyűrűk magyarázataképen elmondotta aztán élményét a fénysávvval és a benne látott átlátszó alakkal, de valami, amiről nem adhatott magának számot, megint visszatartotta, hogy többet mondjon a látományról, az álomról és — nem tudta, hogyan is mondja — Heimdal asszony megjelenéséről.

Heiligenberg grófnő egészen kurtán tért át

a napirendre. — A tulfeszített idegei tévesztették meg azzal a rémlátással, — mondotta s oly kézmozdulatot tett, mintha egy legyet hajtana el. No, de egyébként nem rosszalom azt a kívánságát, hogy amint csak lehet, hátat fordítson Monreposnak. Bizza csak reánk, majd elrendezzük azt mi, anélkül, hogy kegyednek kellene sürgetnie, mert teljesen megérthetem, hogy nem akarja megsérteni Mettkaut, mikor oly kedvesen fogadta. Egyébként milyen benyomást tesz kegyedre az az ember?

Helianthe küzdött magában, de aztán mégis győzött az előkelő természete. — Vendége vagyok s a kenyérét eszem, felelte rövid szünet mulva. — Nem illik hozzám, hogy többet mondjak, mint amennyit már mondtam és azt is csak azért mondhattam, mert a Mettkaunétól szenvedett sérelem első felindulásában prédául vettem vendég látóim sajátosságait.

— No, köszönöm szépen, mindennek megvan a határa, — zsémbelt Heiligenberg grófnő. — Hogy nem akarja kiszolgáltatni a tiszteletreméltó Mettkau urról szerzett benyomásait... rendben van, megértem s kegyednek becsületére válik, de másrésről kötetekre valót mond. No, hagyjuk. A fődolog, hogy nem akar ottmaradni és nem is maradhat ott, s hogy nekünk a jó szokások megóvásával el kell vezérelnünk onnan. Bizza csak reám, az efélékben nagyszerű hadvezéri talentumokat tudok kifejteni.

A dolognak az volt a vége, hogy Helianthe bizalmában jelentékenyen megerősödve indult vissza Monrepos felé, magával vive az akaraterős grófnőnek azt a jó tanácsát, hogy ne hitessen el magával többé oly dolgokat, mint a zöld fényben megjelenő kísértet dolgát, és ha mégégyyszer úgy rémlenék neki, mintha látná, akkor szedje össze a bátorságát, járjon alaposan végére a dolognak, míg nem áll előtte tisztán, hogy mi idézte elő szemének csalódását.

— No, mulik már a fejfájása? — ezekkel a szavakkal fogadta Mettkau Helianthet, mikor abban a titkos reményben lépett a csarnokba, hogy látatlanul osonhat fel a szobájába. De a kastély ura, ujsággal a kezében, ott ült egy fonott széken a bejárónál — „mint egy őrszem“, gondolta Helianthe, s maga is megint nagyot csodálkozott bizalmatlanságán, mely, bár nem volt reá semmi támasztéka, sehogy sem akart többé elaludni.

— Köszönöm, jobbnak érzem a fejem. Hiszen a levegő oly üdítő és tiszta, — felelte és köszöntve tovább akart menni.

De Mettkau visszatartotta a ruhájánál fogva. — Maradjon már egy kicsit, — könyörgött s odaltolt még egy fonottszéket. — Előbb megfosztott a sétakocsizástól, melynek már úgy örültem s amelyért nem kaptam kárpótlásul mást, mint ezt az unalmas ujságot, most pedig csak úgy el akar menni mellettem! Szép dolog az? Ugyan, üljön le nyugodtan még egy kicsit a szegény öreg bácsija mellé. — Nos hát, a fejfájás javulhatott már, mert a szeme megint tiszta és derült. A kocsizás is javára szolgált volna, s ha nem volt kedve beszélni, akkor szépen befogtam volna a szájamat. Hozzá vagyok ahhoz már szokva ebben a mi itteni magányunkban. No, de ki-ki a saját belátása szerint. Személyes szabadság, ez az én jelszavam. Még mindig nem telt be azzal a nagy hallgatással?

Helianthe a tóparti erősen meghosszabbított tereferére gondolt és akaratlanul elpirult.

— Vagy talán találkozott utközben valakivel, aki oly sokáig nem eresztette? — csevegett tovább Mettkau. — Pedig csakugyan nem tudnám... ha ugyan előre össze nem beszéltek volna, például a heiligenbergiekkel.

— Ha úgy lett volna, bizonyára nem hallgatam volna el s nem kerestem volna ürügyet, hogy egyedül mehessek, — felelte hirtelen Helianthe, és

főlegyen esedett. — Igazán nem tudom, miért is titkolnék egy ilyen megbeszélést és miért leplezném a dolgot fejfájással. Egyáltalában nem vagyok hozzászokva eféle ürügyekhez, mert sohasem volt szükségem reá, hogy hozzájuk folyamodjam. Szeretném, Mettkau ur, ha volna hozzám annyi bizalommal, hogy nem keresne semmit amögött, amit mondok és teszek. Hiszen épp oly szabad vagyok a házában, mint voltam az atyáménál. Vagy nem? Éppen azért, ha már kételkedni akar a nyíltságomban, a kétszínűség voltaképen mégis csak merőben fölösleges volna.

Helianthe nyugodtan s a legnagyobb mérséklettel beszélt, de főlegyen esedve ült helyén, s a szeme lángolt mély felháborodásában, hogy ez az ember bizalmatlan lehetett hozzá, az igazmondás megtestesüléséhez.

— De kérem, kis Helianthe, drága gyermekem! — sietett felelni tiltakozó kézmozdulattal Mettkau. — Ki mondotta, hogy kegyed... hogyan is juthat eszébe, hogy én... hiszen nem is állapodtunk meg határozottan semmiben, és mi volna benne, még ha összebeszélt volna is a heiligenbergiekkel?

— Éppen azért! Tehát mi értelme volna, kibúvókat keresni és ürügyekhez folyamodni?

— Az olyan embernek, aki, mint én, oly magányosan él, hamar támadnak mindenféle gondolatai, — felelte Mettkau, lassan ingatva az öreg khérubfejét. — Szent a béke, kis Helianthe! Tehát az atyja házában oly nagy szabadsága volt? No igen, mikor az ember hozzászokott az égnek ahhoz az adományához, persze, hogy akkor nem tetszik neki szárnyának legkisebb megnyirbálása sem. De mit gondol? Valahol mindig csörög valamiféle lánc — ilyen az élet. Minden érzelem egy-egy lánc, a feleknek minden egymáshoz való vonatkozása is egy-egy... No, remélem, hogy a gyámság lánc

nem fogja tulságosan korlátozni a szabadságát, de ha rajta leszek is, hogy a lehető legnagyobb kimélttel rakjam a szép kézcsuklójára, nem veheti le arról a világ semmi hatalmassága sem mindaddig, míg el nem érte nagykoruságát.

— A világ semmi hatalmassága? — ismételte meg Helianthe, és a gyámjára nézett. — No, Lupold bácsi, ezzel talán kissé tullótt a célon, mert ismerek elég példát, mikor a törvényes életkor előtt nagykorunak nyilvánítottak valakit. De ez reánk nem vonatkozik. Egyébként egyszer már tett olyan célzást, mintha egészen korlátlanak tartaná a gyám hatalmát, holott a gyámság voltaképen nem más, mint törvényes felügyelet a kiskorunak vagyónára és jogi tényeire mindaddig, míg eléri nagykoruságát. A kiskorunak magántermészetű tényeibe a gyámnak nincs semmi beleszólása, amíg nem ütközik törvénybe, erkölcsbe; épp oly kevésbé követelheti magának azt a jogot is, hogy gátolja gyámoltját a szabad mozgásában.

— No, nem tudom, kis Helianthe, hogy nem teheti-e meg, — mondotta Mettkau, az orrára téve ujját és felvonva szemöldökét, mintha a dolog erős fejtörést okozna neki. — De micsoda témába nem botlottunk! Voltaképen hogyan is jutottunk ezekhez a fölösleges magyarázkodásokhoz?

— Kegyed hozta szőnyegre ezt a beszélgetést, Lupold bácsi, azzal, hogy megcsörgette a láncot a kézcsuklómon, s én csak fel akartam reá hívni a figyelmét, hogy a láncok nincsenek reám verve, egyszerűen azért, mert egyáltalában nincs kulcsa hozzájuk, — felelte Helianthe a könnyed társalkodás hangján, szeretetreméltó mosollyal, melyet Mettkau minden gödröcskéjével viszonzott.

— Talán illik a zárba valamelyik a régi kulcsaim közül, — kacagott az olyan ember derűjével, kinek megengedik a szellemi készletei, hogy vidám fölénnyel kezelhesse az „elvont“ kérdéseket is.

„Ne vess csak! Mégis jó tudnod, hogy hányadán vagyunk egymással“, gondolta Helianthe.

Az ebéd végén, amikor még a csemegénél ültek, lovas szolga Mettkaunénak címzett levelet hozott Heiligenberg grófnőtől, ki arra kérte „Monreposbeli szomszédait“, hogy „vizontlátogatásukat“ minden formáság mellőzésével tennék meg még ma este, mert éppen ma néhány más szomszéd is bejelentette magát vacsorára, s ez talán jó alkalom volna a hölgyeknek, hogy kölcsönösen megismerkedjenek egymással.

Helianthe látta, hogy a levél olvasása közben hogyan száll némi gyenge pirosság Mettkauné becsesett arcára, hogyan rándulnak meg gyengén az ajkai. Sokért nem adta volna, ha láthatta volna a szeméből, mit jelent ez a színváltozás: örömet-e, hogy újra megnyílnak előtte saját társadalmi körének ajtai? Megalázást-e? Visszautasítást-e? Mit nem takarhatott el az a fekete szemüveg!

Mettkauné mindenesetre jó sokáig habozott, míg véleményt mondott a dologról, mikor elolvasta az egyébként szeretetreméltó és nagyon korrekt levelet.

— Természetes, hogy megyünk! Ki tudna ellenállni ily meghívásnak, igaz-e, kis Helianthe? — kiáltotta Mettkau a legjobb kedvvel. — Egyébként, — tette hozzá jóindulattal, mert a felesége még mindig hallgatott — ha gyöngélkedő állapotod miatt a dolog talán terhel, édesem, maradj csak nyugodtan itthon. Ép egészségben fogom visszahozni Helianthet, bizonyos lehetsz benne!

Mettkauné reánézett a férjére s azt a futó pirosságot annál mélyebb sápadt szín váltotta fel arcán, úgy hogy Helianthe már felállt, mert azt hitte, hogy a ház asszonya elájul.

Mettkauné látta ezt a mozdulatot s arcának ismét természetesebb lett a színe, sőt bágyadt mosollyal még egy kézmondulatot is tett, jelezve, hogy el-

ismeréssel van érte. — Azt hiszem, jól fog esni a kirándulás, — mondotta szokott hangján. — Én is elmegyek, s a grófnőnek azonnal megírom a választ.

Azzal felállt s kiment az ebédlőből, férjének oly pillantásaitól kísérve, melyek, mint Helianthe-nak rémlett, elég sajátságosak voltak s valami mé-
rőben különös, villogó, álnok kifejezést kölcsönöz-
tek a bohókás, kerek szemeinek.

Estefelé, mikor előállt a kocsi, mely Heiligen-
bergbe volt viendő őket, Helianthe egyedül találta
gyámját a feljárónál.

— A feleségem bizony nem érzi magát elég jól,
hogy velünk jöhessen, — mondotta Mettkau. —
Egyedül kell mennünk... No, nem segíthetünk
rajta! Jobb félni, mint megijedni. Jerünk, jerünk!
A lovak már nagyon is türelmetlenek.

Azzal karjába füzte Helianthe kezét s oly ro-
hammal sietett le vele a külső lépcsőn, mintha már
semmiképen sem lehetett volna fékentartani a lo-
vakat, melyek egyébként egész nyugodtan álltak.
Vajjon miért ez a türelmetlenség, mely csak na-
gyobbra nőtt, mikor Helianthe nem igen sietett
felszállni?

— Miért habozik oly soká? — kérdezte a háta
mögött s összecsapta a kezét türelmetlenségében.
— Rálépett a ruhájára? No, az még nem elég
ok... mennykő és villám...!

Ez a fojtottan kifejtett vaskos káromkodás arra
készítette Helianthe-t, hogy felháborodva visszafor-
dult, mert azt hitte, hogy neki szól, de látta, hogy a
gyámja a lépcsőre néz fel, amelyen éppen akkor
jelent meg, az utra felkészülten, Mettkau-né, és egé-
szén kifogyva a lélekzetből, mintha az egész utat
abban az ütemben tette volna meg, amelyben most
lesietett.

— Mire véljem... mire véljem ezt, Hedvig?
— kiáltott fel hozzá Mettkau.

— Szálljon csak fel, Jansen kisasszony, — mondotta Mettkau, mikor Helianthe a kocsi ajtajától visszalépett.

— Oh, nagyságos asszonyom előtt nem... Bo csánatot kérek, de bizonyára nem jöttem volna még le, ha férjeura azt nem mondja, hogy nem jön velünk.

— A feleségem nem is jön velünk, — vágott közbe Mettkau, és védekezve tolta kezét a kocsi feljárója elé. — Sokkal is gyengélkedőbb ma, és csak kegyeddel szemben érzi magát kötelezve...

— Oh igen, én is megyek, — szolt közbe Mettkau né nyugodt hangon, de nagyon határozottan. Egyszerűen félrehárítva férjének karját, minden segítség nélkül gyorsan és ügyesen szállt fel a kocsira.

Mettkaut annyira kihozta sodrából szándékának ez a meghiusulása, hogy Helianthe már félt, hogy erőszakkal távolítja el feleségét a kocsiból; mindenesetre elég soká tartott, míg felhagyott a nála egyébkor szokatlan hallgatással és valami semmitmondó megjegyzést tett.

Helianthet ez a jelenet mindenesetre megerősítette abban az óhajlásában, hogy mihelyt csak lehet, szabaduljon Monreposból.

Heiligenbergben kis idő óta már együtt volt a társaság: a Flamburgok és Grombachék, kiket a grófnő külön erre az estére össztrombitált. Délután, a kávézás órájára történetesen beállított a járási székvároshól még két család a tartományi törvényszéktől. A gyámsági ügyek bírása volt, ki a tartományi törvényszéki tanácsoshoz csatlakozott erre az expedícióra, s aki tájékozva volt Mettkauék vendégének illetéről. A felesége, egy naiv perszonácska, nagyot nézett, mire Heiligenberg grófnő azt felelte neki: — Mettkauék ezuttal kivételt tesznek és átjönnek, mert tudják, hogy szeretnők magunknál látni Jansen Helianthet. Hiszen Mettkaué

most csakugyan jobban is van, azért ragadtuk meg a kezdést, hogy körünkbe vonjuk a remetéket.

A gyámsági ügyek bírása megjegyezte, hogy a gyámleányára való gondot valószínűleg mihamarább leveszi valaki Mettkau ur válláról, mert Jansen kisasszony nagyon gazdag örökösnő, — ami ellen a grófnő kacagva tiltakozott.

A nemsokára azután megérkező Flamburgok és Grombachék már értesülve voltak róla, hogy kikkel fognak találkozni. A fiatal diplomata már Rómában is élénken érdeklődött a nagy művész leánya iránt, de közbejött Jansen tanár váratlan halála, aztán sajátmagának követségi tanácsossá való kinevezése és azzal együtt járó áthelyezése, mely oly messzire távolította el Rómától, s mikor most, bátyjánál töltve szabadságidejét, komolyan fontolóra vette, hogyan is közeledhetnék az ifju örökösnőhöz, Helianthe egészen váratlanul feltűnt a látókörében.

A társaságban újra Mettkau gyámi tisztére fordult a beszéd.

— Képzeljék csak, — mondotta Flamburgné — a sógorom tegnap levelet kapott egy régi római kollegájától, aki Jansen kisasszonynak gyámjához való elutazásáról irt neki és megemlítette, hogy Jansen tanár egész óriási vagyonát erre a Mettkau urra hagyta abban az esetben, ha leánya meghalna, mielőtt eléri nagykorúságát. Hát hiszen nem lehet tulságosan valószínűnek mondani ezt az eshetőségét, de a dolog mindenesetre oly bőkezűségre vall, mely már erősen határos az örülettel.

— No, annyira bolondul még sem áll a dolog, — sietett a gyámsági bíró helyreigazítani a vészirt. — Ez egyszer megint elefánttá fújták fel a szunyogot. Jansen tanár, feltéve azt a mindenesetre kevésbé valószínű eshetőséget, vagyonának nagyobbik részét friz eredetű fiatal festők ösztöndíjalapjára hagyományozta — a hivatalos titok sé-

relme nélkül beszélhetek róla, mert minden ujságban hírül adták ezt a rendelkezést. A kisebbik feléről, mely természetesen még mindig nagyon jelentékeny összeg, mindenesetre rendelkezhetett úgy, mint a követségi tanácsos ur barátja írja. Mettkau csak nagynehezen szánta reá magát, hogy elfogadja a gyámi tiszte, de elhatározását mindenesetre a végrendelet teljes ismeretétől tette függővé.

Mettkauék kocsijának megérkezése könnyen okozhatta volna egyikét azoknak a kinos szüneteknek, melyek akkor szoktak beállni a beszélgetésben, amikor az érkezőről volt éppen szó. De, szerencsére az effélében sokkal gyakoroltabb elemek voltak képviselve a kis társaságban, semhogy az bekövetkezhetett volna.

Mettkauné oly nyugalommal és előkelő biztos-sággal foglalta el ismét helyét a társaságban, mintha éppen csak elutazott volna egy időre és egyáltalában nem tudott volna róla semmit, hogy ez a társaság előtte ismeretlen okból valaha is elzárkózott tőle. És ugyanebben az értelemben fogadták is, amiben Heiligenberg grófnő járt elől az irányadó példával, hathatósan támogatva Grombachnétól, aki semmit sem szokott félig tenni.

Vacsora előtt sétát tettek a parkban s eközben egészen magától fordult úgy, hogy Hans gróf Helianthehoz csatlakozott. Flamburg követségi tanácsos ezt a maga részéről nem tartotta természetesnek, sőt egyenesen fölöslegesnek vélte, de mit tehetett ellene?

Viszont Hans gróf házigazdai kötelességeinek oly boldog elhanyagolásába esett, hogy a legkisebb lelkifurdalás nélkül fojtott el magában minden ez irányban való biztatást. Ismeretségük óta először beszélt Heliantheval egyedül, ha ugyan a legközelebbi sétáló pártól való tiz lépésnyi távolságot egyedüllétnek lehet mondani. A nagy fasortól elágazó egyik mellékösvény, mely hirtelen ka-

nyarodással csakhamar a zöld lombok sűrűjébe veszett és egy zöld békalencsével borított tó partján álló kis empire-korszakbeli pavillonhoz vezetett, nagyon kíváncsi alkalmat szolgáltatott egy merész halfelé való kanyarodásra, mely taktikai biztossággal vitetvén végbe, meglepő sikerrel tett eleget feladatának, mely abból állt, hogy elszakadjanak a hadsereg zömétől.

Mikor némi idő óta járták már ezt az utat, Helianthe körülnézett. — A többiek, úgy látszik, tovább mentek a nagy fasorban, — mondotta.

— Az ám, — hagyta reá Hans gróf. — Pedig egyébként sajátossága szokott lenni a társaséletben egyesült embereknek, hogy mindig egymás után futnak. De csak nem kellemetlen kegyednek, nagyságos kisasszonyom, hogy egyedül van velem?

— Nem, semmiesetre sem. Miért is volna? — kérdezte Helianthe és bizalommal mosolygott fel ahhoz a hűséges, becsületes szempárhoz, mely lenézett reá.

Szótlanul haladtak tovább egy ideig, míg az álmodó tavacskához nem értek, melynek partján az empire-pavillon állt. Ott virágzott az orgona és kinyújtotta virágtömegekkel borított ágait, egészen az oszlopos portikusz alá, ahol azok ketten álltak, és az illatnak valóságos özönét bocsátotta reájuk.

— Május van, — mondotta Hans gróf és még jobban kihuzta daliás termetét.

Helianthe nem mosolygott ezen az eredeti megjegyzésen, mely ráadásul egy teljességgel megdönthetetlen tényt szögezett le. Kinyújtotta kezét egy halványabb színű orgonaágért mely lenge szárán különösen közel férközött hozzá és hangjának halk remegésével ismételte meg: — Május van... az én első német májusom...

— Ugy-e mily különösen szép az... ugy-e bár? — kérdezte Hans gróf és az volt a nevezetes

a dologban, hogy az ő hangja sem volt egészen biztos.

Mikor Helianthe csak biccentett a fejével, a gróf mélyen felfohászkodott. — Nekem is első német májusom, — mondotta halkán, de mégis elég hangosan arra, hogy a leány meghallotta.

Mosolyogva nézett fel Helianthe. — De Heiligenberg gróf!

— De igen, — felelte Hans gróf. — Ugy értem, amint mondom. Igaz, már huszonnyolcszor értem meg a májust Németországban, de nem tudtam róla. Csak ma tudom, hogy május van, mert májusban nyit a napvirág, a helianthus, és annak eddig egyetlenegy példánya sem virult itt nálunk a parkban. Pedig az ember csak akkor veszi észre igazán, hogy május van, mikor az aranyos virág mosolya lehat a szívéig s mikor az emberhez oly közel virul, hogy azt hinné, elég kinyújtani érte a kezét, hogy örökre az övé maradjon... Gondolja-e, hogy a virág belenyugodnék abba?

Helianthe még közelebb hajtotta fejét a halovány orgonaághoz, melyet könnyű száránál fogva magához vont. Mily csönd volt is ott a víz partján, melynek tükre fölött csillámló kék szárnyakkal egy szitakötő csapongott...

— Gróf ur... — suttogta Helianthe az orgonavirágba.

— Hansnak hívnak! — igazította helyre a gróf diadalmas, halk hangon.

Helianthe erre elbocsátotta az orgonaágot, mely visszapattant, és az orgonavirág záporával hintette meg szőke fejét, és minden cicomásság nélkül, de könnyes szemmél nyújtotta neki a felszabadult kezét. — Hans, — mondotta hangosan és örvendezve — ha már május van...

A kék szitakötő ijedten szállt fel a vizről, mert oly hangosan kiáltotta Hans gróf: — Május van! Május van! — Mikor aztán menekülése közben

még egyszer körülnézett, látta, hogy azok ketten ott a parton szorosan átölelték egymást, s akkor megnyugodva bocsátotta ismét alá csillámló szárnyait, közvetlenül a zöld békalencse és a fehér tündérrózsák fölé, és csak azon csodálkozott, hogy az emberek amott csak most jöttek reá, hogy május van.

Kerülő uton ismét összetalálkoztak a társaság többi részével, és Flamburg követségi tanácsos ekkor megtalálta a régóta vágyott alkalmat, mert Heliantheval, mint kijelölt asztali szomszédjával, együtt ment vissza a kastélyba. De nem köntörfalazott, hanem bölcsen felismerve, hogy nem adódik számára egyhamar ily kedvező alkalom, egyenesen céljára tért. Elmondotta, hogy Jansen tanár halála, utána pedig saját áthelyeztetése, hogyan fosztották meg az alkalomtól, hogy nyilatkozhassék, s hogy sohasem volt hozzá elég bátorsága, de nem találta meg a megfelelő hangot sem, hogy levelet írjon.

— Örülök, hogy sem nem szólt, sem nem írt, — szólalt meg Helianthe, mikor Flamburg egy kis szünetet tartott; mikor pedig az csodálkozva nézett reá, teljes nyíltsággal tette hozzá: — Tudniillik nagyon szeretem magát, Flamburg ur, s egy évvel ezelőtt, és különösen ebben a mostani évben meghallgattam volna kérését. Szerencséje, hogy nem került reá sor, mert nem elég az, ha az ember valakit csak szeret... szerencse mindkettőnkre nézve, mert... mert...

— Mert reájött, hogy másvalakit még jobban szeret, — vágott szavaiba Flamburg. — Azt akarta mondani?

— Azt, — felelte Helianthe halkán, de azért bátran nézett a szemébe. Aztán hirtelen támadó hévvel kezét nyújtotta neki. — Köszönöm a megtisztelést, hogy reám gondolt, — mondotta melegen. — Mindig megtisztelő, mikor egy derék férfi ki-

vánja az embert feleségül, szokta mondani atyám. Én is úgy érzek, mint ő.

Flamburg ur némán szorította meg kezét. Nem tudott volna most frázisokat mondani a kosárról, mert a dolog nagyon is közléről érintette.

— Ugy van az, mikor az ember sokáig haboz, — mondotta végre lemondó mosollyal.

— Örüljön, hogy úgy történt, — felelte Helianthe melegen. — Gondolja meg, mily szerencsétlenség lett volna, ha csak későn ismertem volna fel, hogy... hogy nem maga az igazi.

Flamburg megértéssel bólintott. — Értem, — mondotta sóhajtván. — Boldog Hans!

— Mi az, Flamburg, — kiáltotta Heiligenberg grófnő — hiszen olyan arcot vág, mint a macska, mikor villámlik! Amolyan hangulatok, mi? Az embernek néha sok minden ostobaság jut az eszébe — magam is úgy vagyok vele. A meleg májusi est, a társaság, mely majdnem ugyanaz, mint... nézzük csak... no, hiszen mindegy, akárhány évvel ezelőtt... az imént jutott eszembe akaratlanul. Milyen zöldek is voltunk akkor!

A követségi tanácsos megütközve nézett reá. — Zöldek? — kérdezte kételkedve.

— Hát mi mások? — szólt reá a grófnő és nevezetes módon elpirult. — Először tüstem fel akkor a hosszú hajfonatomat és hosszú ruha volt rajtam, ami ugyan nagyon büszkévé tett, mégis bosszantóan feszélyezett, mert nem tudtam, mitévő legyek a fölösleges szövettel, mely csak arra volt jó, hogy ne máshassak fel a fákra és ne léphessek át a kerítéseken. Egyszóval, nagy leány lett belőlem. No, maga pedig még zöld ifju volt s nem annyira a gondolat sápadtságát, mint inkább a vizsgára való magolást synylette. Mily hálát adhatott utóbb a teremtőjének, hogy atyám akkor fülön csipte és megmutatta magának, hogy hol hagyta az ács az ajtónyílást.

Ezek az emlékezések egy csapásra elűzték a követségi tanácsos keserű és bus gondolatait, melyek kedvét szegték. Lelkének szemével újra látta az ifjúkori csacsiságok napjait, mikor a szomszéd gyermekének szerelmet esküdött és éppen meg akarta csókolni, mikor a kisleány tisztelt papája tetten érte s alaposan elnadrárgolta. De mikor az ember éppen kosarat kapott, jól esik, ha eszébe juttatják első, bár a felsőbbség hatalmi szavával lefujt udvarlását — különösen mikor ez udvarlás tárgya személyesen emlékezteti reá!

— Nos, — szakította félbe a grófnő szavait bosszankodva, de kacagva is — nekem úgy rémlik, hogy a kegyed hálaáldozatai voltak a jelentékenyen nagyobbak.

— Hogyne, — vágott vissza a grófnő. — Azért hívnak még most is Heiligenberg Hansnak.

Határozott mozdulattal huzta végig kezét a szemén, a fejét hátra vetette s néhány gyors lépést tett előre, hogy az előttük járókhoz csatlakozhassék.

A követségi tanácsos pedig úgy állt meg, mintha gyökeret vert volna a lába és úgy nézett utána, mintha az ítéletnap harsonaszavát hallotta volna, mely mélységes álmából riasztotta fel most. Tehát azért! Igen, hol is tarthatta a szemét? És hol jártak a gondolatai? Annyira elmosta mindkettőt az atyai hideg zuhany, hogy e hosszú évek lefolyása közben soha eszébe sem jutott, hogy Heiligenberg Hans grófnő, kivel együtt üzte gyermeki játékait és együtt verekedett, azon a májusi estelen pirulva viszonzta az ő zöld szerelmi ömlengéseit. Az öreg gróf őt illetőleg alaposan intézte el akkor a dolgot — még most is világosan emlékezett reá, mily alaposan — a leányát pedig azért hívták még most is Heiligenberg Hansnak?

A homlokára ütött és oly hangosan kiáltotta: — Oh, mily számár, mily háromszoros számár voltam! — hogy az előtte járók csodálkozva fordultak

hátra, köztük a grófnő is. És ugyancsak különös arcot vágott hozzá.

A vacsora, melyen Mettkauné foglalta el a főhelyet, nagyon vidám együttlétté alakult, noha Hans gróf nem vett részt tulságosan a beszélgetésben, sőt, mi több, a nővére néhány izben igen feltűnő szórakozottságokon érte. Ami Mettkauné illeti, semmi esetre sem lehetne mondani, hogy tulzott élénkséggel vett volna részt a társalkodásban, de a többiek annál jobban szórakoztak, különösen pedig Mettkau ur, aki az első pár pohár bor után teljesen megfeledezett eleinte megóvott tartózkodásáról, és adta a régi zsirangyalt, mely minőségében Helianthe már csodálta, élvezte, és — torkig volt vele.

Heiligenberg grófnő bevárta a jó alkalmat, hogy megindítsa rohamát Mettkau ellen. Mikor asztalbontás után régi jó német szokás szerint kölcsönös kézszoritással kedves egészségére kívánták egymásnak a vacsorát és Mettkaura került a sor, hogy megadja a tiszteletet a ház urnőjének, a grófnő így szólt hozzá oly hangon, mely félig kérés volt, félig pedig parancs: „Kérésem van kegyedhez, szomszéd ur“!

Mettkau mindenekelőtt ajkához emelte a neki nyújtott kezét, aztán félrebillentette a mosolygó khérubarcát és szívére tette a gödröcskés jobb kezét. — Grófnő, a legboldogabb halandóvá tesz, — biztosította áhitattal.

— Annál jobb, — felelte a grófnő kacagva, — mert hisz akkor kész a segítség mindnyájunknak. Arra kérem, hogy egy időre mondjon le javunkra Heliantheról.

— Mintha bizony én rendelkezhetném arról! — kiáltotta Mettkau, nem változtatva semmit arcának kifejezésén — hiszen az én gyámleányom szabadon rendelkezik magáról és bizonyára nagyon örülni fog méltóságod kívánságán, hogy vendégül

akarja látni. És méltán örülhet is rajta a szerencsének az a kis kedveltje...

— No, ezzel hát rendben volnánk, — mondotta Heiligenberg grófnő meglegedetten. — Mikor szabad elhoznom kegyedéktől Jansen kisasszonyt? Nemde, holnap?

— No, oly hamar természetesen nem lehet, — mosolygott Mettkau. — Mindenekelőtt le kell bonyolítanom Jansen kisasszonnyal azokat az ügyeket, melyek miatt Rómából hozzánk utazott... Ugy-e bár, azt mégis csak el kell intéznem?

— No, örök időig azok az ügyek nem huzódhatnak! — jegyezte meg Heiligenberg grófnő bizakodó hangon. — Két napig, háromig... ugye, olyanformán. Többet nem adhatok. Legfeljebb egy hetet, de azzal aztán be kell érnie, mert máskülönbem velem gyülik meg a baja, szomszéd ur... érti?

— Egy hetet! — ismételte meg Mettkau elszörnyülködve. — Volt-e már dolga méltóságos grófnőnek a hatóságokkal, és elérte-e azt, amit akart, egy hét alatt? Boldognak vallhatjuk magunkat, ha egy hónap múlva is eljutunk annyira...

— Miattam eltarthat kettőig is, de közben Jansen kisasszony itt lehet nálam... vagy nem? Tehát holnap átmegyek érte, s minthogy Heiligenberg csak egy ugrásra van Monrepostól, visszavitetheti minden idővesztés nélkül, mihelyt híres ügyeinek egyike megjelenik a látóhatáron. Tehát lesz szíves, meghatározott időpontot tűzni ki?

— Ha megtehetném! Attól függ minden, hogy mily hosszúra nyulik a copf, melyhez a mi ügyeink hozzá vannak kötve. Eltarthat, mondom, egy hónapig, kettőig is... ki tudhatja?

S mélyen és fájdalmasan sóhajtott fel.

A grófnő utánoszthatatlan mozdulattal fordult egy másik vendégéhez, amivel a dolgot elintéztnek szokta tekinteni, habár a szóban forgó sze-

mélyekkel még nem is végzett. De ha látszatra nagy nyugalommal tért is napirendre, belsőleg fel volt háborodva.

— Megtagadta a látogatást, — sugta elmenőben a fivérének.

— Miért?

— Nem tudom. Az ürügy az, hogy gyámi ügyekről van szó. Egyszóval nem akarja a leányt Monreposból kiengedni, azaz hozzánk átengedni.

— No, ez egyszer nem ér vele célt... kénytelen lesz vele, — kacagott Hans gróf s azzal elfordult és megkínálta Flamburg urat egy szivarral.

Szóttlanul tették meg a monreposbeli hölgyek az utat hazafelé a langyos tavaszi éjjelen; Mettkau ur fáradhatatlanul beszélt nekik és nagyon mulatságos, de nem éppen enyhe kritika alá vonta az imént odahagyott társaság egyes tagjait. Helianthe ma nehezen birta a csevegését, melyet most már fecsegésnek mondott magában, és boldog volt, mikor a kocsi megállt Monrepos külső lépcsőzete előtt, ő pedig gyorsan jóéjszakát mondva, szobájába siethetett.

De mikor Mettkauné előtt megtette szokott, kifogástalan meghajlását, hozzátette még: — Fáradtnak és kimerültnek látszik nagyságos asszonyom.

— Azért, mert nincs már hozzászokva a társas csődülethez, — jelentette ki kacagva Mettkau. — No, majd csak hozzászokik. Nem igaz, drága Hedvig? No, jer és maradj velem egy kis lefekvés előtti puncsocskára. Velünk tart maga is, kis Helianthe? Nem? Oh, nincs igaza, hogy visszautasítja, mert jó orvosszer volna az álmatlansága ellen. Csakugyan nem kell? No, hát akkor nem, drága lelkecském; csak személyes szabadság, ez az én elvem. A feleségem már megteszi nekem azt a szívességet, — példás asszony az én feleségem, mondhatom magának kis Helianthe! — Jó éjszakát! Aludjék jól!

Helianthe valósággal úgy repült fel a szobájába. Vágyódott az egyedüllétre, mert zsenge élete ma új korszakba fordult.

Mikor belépett a szobájába, csak a zöld éji lámpa égett. Nos, elég világosságot adott az, hogy nyitott szemmel álmodhassék, és elmerenghessen azon, hogy mily gyönyörű szép is az élet, s hogy mily fenséges ez a világ, melyet a sötétenlátók oly nagyon ócsárolnak és oly értéktelennek nyilvánítanak.

És ott a tükör mellett, ott a kandalló felett függő képpel szemközt, ott állt ismét Heimdall aszszon alakja, és reánézett a nagy, aranyos, szelid és bánatos szemével.

Helianthe most egész határozottan tudta, hogy nem álmodik, sohasem volt inkább ébren, mint éppen most. Egy gondolata sem járt a képen, mikor a szobába lépett. Hogyan is járt volna rajta, mikor egészen másvalakire kellett gondolnia? Tehát nem álom volt, nem az érzékek csalódása, oly világosan látta az alakot a bágyadt, zöld világitásban, hogy láthatta, felismerhette édes arcának minden vonását, a ruháját a rajta levő vörös fényfoltokkal, és csodálhatta, hogyan eshettek reá azok a reflexek, mert hiszen kezei nem tartották a rubinköves nyakláncot, hanem lankadtan csüggtek alá a fehér atlaszruha nehéz, csillogó redőin.

Helianthe egyébként, ahogy éberen, főlegyenesedve és meglepetten ott állt, a legkisebb félelmet sem érezte a tüneménnyel szemben.

Az alak most felemelte mindkét kezét és reámutatott a két szemére, melyben nedves csillogás látszott, aztán jobbjával az alkoven irányába mutatott és megrázta a fejét.

Helianthe oly világosan, oly tisztán és oly minden kétséget kizárólag látta mindezt, hogy eszébe sem ötlött az a gondolat, hogy amit lát, ér-

zékeinek csalódása is lehet. Sőt még egy lépést is tett az alak felé, aztán még egyet.

Ekkor a fényes alak eloszlott szemei előtt, mint a köd, és ismét magára maradt.

Mélyen felsóhajtott, végighuzta kezét a szemein, és gyöngé borzongás futott át rajta; de nem a félelem borzongása volt, a szíve nem dobogott hangosabban és gyorsabban, mint ez este dobogott, ellenkezőleg, szinte inkább sajnálkozást érzett, mikor nem látta ott többé az alakot a tükör mellett.

Fel sem gyújtva az asztalon álló lámpát, lerakta magáról a holmiját és a zöld fény derengésében megtette készülleteit a lefekvéshez. A kandalló fölött levő képre nem nézett; eszébe sem jutott, hogy reánézzen.

Mikor már az ágyban feküdt, feltűnt neki, hogy minden ablak be van zárva, s abban a kíváncsiságában, hogy szokás szerint nyitott ablaknál alhaszék, még egyszer felkelt és kinyitotta az erkély ajtaját. Egy pillanatig magába szivta a májusi éjszaka betóduló levegőjét, aztán vissza akart suhanni az ágyába. Ekkor úgy rémlett neki, mintha közvetlen közelében suttogást, majd egy roppanást hallana, mintha óvatos léptek járnának meglazult padlódeszkákon. A szíve erősen verni kezdett, ahogy egy helyben állva, minden érzékével feszülten figyelt — de nem, csöndes volt minden, bizonyára tévedett.

Megint egy lépést tett előre, s ekkor ismét úgy rémlett, mintha kiszáradt deszkának kísérteties reccsenését és roppanását hallaná, aztán egy fojtott hang, olyan, mint egy kiáltás — azután oly mélységes csend, hogy alulról felhallatszott a fűben megbuvó tücsök ciripelése és hallani lehetett egy felriasztott légy dongását, amint körülszállt a mennyezeten, hogy más helyet keressen éjszakai nyugodalmára.

E barátságos nesz hallatára Helianthe vissza-

nyerte bizalmát — még egyet lépett előre, és abban a pillanatban végigsuhant rajta, mint a villám, a zöld fény az alkovenből.

A rémület félig elfuló kiáltásával eszméletlenül roskadt a földre.

— — — — —
Mikor Helianthe magához tért — nem tudta, meddig hevert a földön, de a tagjai fájtak, és fázott a könnyű hálóköntösében — nem volt többé semmi oda nem való nyugtalanító nesz, mely az éjszaka csöndjét megzavarta volna, s mikor pillantását bátortalanul az alkovenbe vetette, úgy volt ott minden, mint bármikor.

Helianthe csak reggel táján aludt el. Végre megenyhült idegeinek feszültsége egy könnyáradásban, és zokogva aludt el, mint a gyermek, hogy aztán nehéz, fájó fejjel, meredt, engedelmeskedni nem akaró tagokkal és a legmélyebb levertség érzésével ébredjen újra. Mikor az átvirrasztott éjszaka bágytságával és a szemei alatt látszó sötét karikákkal megjelent reggelire, az asztalnál egyedül találta gyámját.

Szokott mosolygó szeretetreméltóságával sietett eléje Mettkau. — De szivecském, mit művel maga? Minő színben van? — kiáltotta s fejét félrebillentve nézett rá. — Megint rosszul aludt? Igen? No, mégis csak igazam lesz! Kénytelen leszünk ma este valami szerecskét adni magának, ha mást nem, egy csésze ártatlan macskafü-teát! Elvégre így nem maradhat! A feleségemnek sem vált javára a tegnapi esti társas együttlét, teljesen levertnek érzi magát, a szobájában maradt és kért, hogy mentsem ki kegyed előtt. Tehát legyen jó gyermek és érje be az én társaságommal — el fogok követni mindent, hogy oly kedves legyek, amennyire tőlem telik.

Helianthe sajnálkozni akart, hogy Mettkau négyengélkedik, de Mettkau nem engedte szóhoz, ha-

nem, valósággal inaskodva körülötte, hetet-havat összehordott neki. Mégis majdnem azt a benyomást tette, mint az első napon, amikor szinte megigézte szeretetreméltóságával, s Helianthe ez érzés hatása alatt azzal a kéréssel fordult hozzá, melyet voltaképen el akart fojtani magában: kérte, hogy más szobát adjon neki.

— No persze, persze... a legnagyobb örömmel! — mondotta csupa gödröcskével és mosollyal. — Csak arra kérem, legyen addig türelemmel, míg a feleségem gyengélkedik. Elvégre ő a ház ur-nője s — ugy-e — övé a rendelkezés? Beszélni fogok vele, mielőtt megterhelhetem a szegény fejét ezzel a dologgal. Persze, persze... a fő, hogy jól érezze magát nálunk, szivecském! Csak attól tartok, hogy befolyásoltatta magát attól az ellenszenvtől, melyet feleségem az ellen a helyiség ellen érez. Képzeltetés, kis Helianthe, mondhatom, merő képzeltetés! Hiszen az a legszebb szoba a házukban!

Helianthe ezt szó nélkül elismerte. Nem vitakozott a képzeltetés dolgáról sem, csak kérte, hogy még ma átköltözhessék bármely más szobába. Nevessen ki, amint akar, Lupold bácsi, — mondotta — de nem maradhatok ott, igazán nem maradhatok! Van... van abban a helyiségben valami, amit nem bírok el. Beteggé tesz.

— Leányos szeszély az egész! — szólt közbe Mettkau mosolyogva, de Helianthe valami rideg, barátságtalan mellékvöngét érzett ki a hangból, melyen kimondotta azt a szót.

— Mondja, aminek akarja, — mondotta bágyadtan — de engedje meg, hogy más szobába költözhessen át. Megelégszem bármely más szobával.

— No, arra mégis inkább várok, — felelte Mettkau. — Ha most nem tetszik ez a helyiség, nem lesz megelégedve holnap a másikkal sem. Mondjon legalább egy, egyetlenegy elfogadható okot erre a hóbortra.

— N... nem tudom...

— No, akkor majd mondok valamit: szedje csak kissé össze az elkényeztetett fejecskéjét és maradjon szépen ott, ahol van! — felelte Mettkau élesen és minden gödröcske nélkül. — Nem okvetlenül szükséges, hogy kislányoknak mindig legyen akarata, különösen, mikor ők maguk sem tudják, mit akarnak. Csak gondolkozzék kissé, s minthogy nem esett éppen a fejelágyára, be kell majd látnia, hogy az embernek ott, ahol nincs otthon, hanem csak vendég, nem szabad csak úgy ragaszkodnia minden szeszélyéhez.

Helianthe felállt, letette az asztalkendőjét és villámló pillantást vetett a házigazdájára. — Köszönöm a leckét, Mettkau ur, — mondotta biborvörösre pirult arccal, de aztán, visszafojtva a következő szót, teljes önuralommal így folytatta: — Bocsánatot kérek, hogy bátor voltam kimondani egy óhajtasomat, amire, azt hittem, jogot ad az ön eddig tanusított szeretetreméltósága. Volna hozzá mindjárt egy másik kérésem is, még pedig az, hogy az ügyeket, melyekért szükségesnek ítélte személyes ittlétemet, sziveskedjék gyorsítani, hogy lehetőleg minél előbb elhagyhassam Monrepost!

— Holalá, holalá! Hátrább az agaracskákkal! kiáltotta Mettkau, s tiltakozva emelte fel a gödröcskében dus két kezét. — Micsoda tüzes ördögöcske! Mindjárt kitenni a szűrét az öreg bácsijának és gyámjának! Szép dolog az? Ezt érdemeltem? Hiszen az ember végre csak ember és kicsuszhatik valami a száján a vita hevében! Nem ígértem-e meg, hogy rendbe hozom a dolgot, mihelyt a feleségem megint talpra áll? Többet nem tehetek, mert a feleségem nem tűr beleszólást a házi dolgaiba, és mostani gyöngélkedésében, éppen most, igazán nem terhelhetem — még a maga szép szeméért sem. Ugyan, legyen kedves, és lássa be, édes kis Helianthe!

Helianthe egy szót sem szólhatott. Ott állt és reánézett erre az emberre, ki a világ legédesebb mosolyával úgy forgatta a dolgot, mintha ő akarta volna kényszeríteni, hogy zaklassa fel beteg feleségének nyugalmit, csak azért, hogy a szeszélye kielégüljön. Helianthe érezte, hogy égő felháborodás vesz erőt rajta, de parancsolt magának, mert felismerte, hogy úgy sem megy semmire ezzel az ángolna-simaságu emberrel.

Látszatra nyugodtan, de bensejében reszkette mondotta: — A szobám dolga, természetesen el van intézve; bocsánatot kérek, hogy egyáltalában szót ejtettem róla. Kérem, fejezze ki feleségének a gyöngélkedése miatt való őszinte sajnálkozásomat. De az ügy siettetését illető kérésemhez szeretnék ragaszkodni. Hálás volnék önnek, ha teljesíthetné. Jó reggelt!

Fesztes meghajlással ment ki a szobából, de az ajtón kívül a gyámja már utolérte.

— Ne mennénk együtt egy kis sétakocsizásra? — kérdezte oly derűlten, mintha az imént éppen csak az időjárásról beszélgettek volna.

— Köszönöm szépen. Inkább majd gyalog megyek, — felelte Helianthe az adott viszonyok közt tőle telhető udvariassággal.

— Amint akarja; különös örömömre fog szolgálni, ha így is elkísérhetem, — biztosította lelkesen.

— Nagyon kedves, de úgy fáj a fejem, hogy tartok tőle, csakugyan üdvösebb lesz, ha egyedül megyek, — utasította vissza Helanthe.

— Egy hangot sem fogok szólani, — jelentette ki Mettkau s a szívére tette kezét. — Nem szívesen látom egyedül, beismerem, hogy feleségemnek ebben igaza van. S minthogy meg vagyok győződve, hogy csakugyan nem volt igazam, mikor valódi, vagy képzelt veszélynek akartam kitenni kegyedet, kötelességéről megfeledkezett embernek tartanám

magam, ugyebár, ha magánosan engedném el. Ne indulnánk is mindjárt?

— Később, ha úgy tetszik, — felelte Helianthe. — Azt hiszem, jobb lesz most kissé ledölnöm s igyekezniem kissé pótolni az elmaradt pihenést.

— Amint gondolja, kis Helianthe. Ugy van, aludjék. Én itthon maradok, s elég lesz, csak hivatnia, mikor menni akar.

— Köszönöm, — felelte Helianthe és felment a szobájába, melyet időközben kitakarítottak. Szeretett volna inkább a szabadba menni, de ha csak azon az áron mehetett, hogy Mettkau ur kíséri, inkább lemondott róla. Ledőlt az ágya lábánál levő chaiselonguera, s nem tudva elgondolni, vagy fontolóra venni, hogy mi legyen most már a teendője, lehunyta szemét. Csak egyet tudott: Itt nem maradhat tovább, nem maradhat!

Az erős tea után, melyet az imént ivott s az átélt izgalom után természetesen elkerülte az álom is a napnak ebben a szokatlan órájában; még az sem akart sikerülni semmikép, hogy lehunyt szemmel nyugodtan fekhessék, annyira nyughatatlan volt. Felnyitotta a fáradt szemhéjait, körüljártatta pillantását a szobában és nem minden félelem nélkül nézett az alkoven felé, melynek függönyét a takarítóleány összevonta s amelyet most az erkély felől áradó gyöngye légáramlat megmozgatott. De ettől a minden normális embernek teljességgel érthető jelenségtől Helianthe összeresztent. Magánkívül, s nem uralkodhatva magán, felugrott, és kalap, ernyő nélkül kirohant, mintha üznék, a szabadba, és a kastélyt megkerülő, már ismert utra tért. Pán hermája mellett leroskadt a zöld fübe, mert érezte, hogy a térdéi összeroppannak alatta. Azt is érezte, hogy elvesztette a fejét, hogy nem szedheti többé össze a gondolatait.

Mikor mindez még vad összevisszaságban

rezgett végig az idegein, egyszerre mellette állt Mettkau.

— Mégis hivatnia kellett volna, kis Helinthe, — mondotta szelid szemrehányással.

— Hiszen nem akarok sétálni, csak a szabadban akarok lenni, — kiáltotta Helianthe magánkivül, és felszökött — úgy érzem... szétszakad a fejem... bocsásson meg, de nem beszélgethetek.

— Szegény csacsikám! — sajnálkozott Mettkau. — Nonono! Hát igen, gyönyörű hatása ez a heiligenbergi estének. Ugy látszik, nem szolgál javára sem magának, sem feleségemnek az ot-tani levegő. S a jó grófnő még azt akarta, hogy menjen át hozzájuk hosszabb látogatásra! Bizony mondom, azt akarta. A teendőinkkel háritottam el a dolgot, kis Helianthe, de köztünk maradjon a szó: ha a grófnőben már nincs érzék az illendőség iránt, kell, hogy legyen bennem. De micsoda gondolat is, vendégül hívni egy oly házba, melynek gazdája legényember! Képzeld csak! Már előbb is meg akartam mondani a reggelinél, de annyira tele volt a szobájára vonatkozó hóborttal... no, meg különösen, minthogy az a jó gróf csöppet sem igyekszik leplezni, mennyire csodálja kegyedet. Nem veszem rossznéven tőle, nem volna szeme, ha más-kép volna, hiszen magam is látom, amit látok... de... no, hiszen tudja, mit akarok mondani! Most magára hagyom ezzel a vén fürtelemmel, ezzel a Pánnal, csak fel akartam hívni a figyelmét arra a legalább is finomtalan meghívásra, hogy tisztában legyen vele. Ugy bizony, annál mégis csak többre tartom a gyámleánykamat, hogy az az orrát fennen hordó hitbizományos ur udvarolgasson neki. A dolognak egyébként sincs célja, mert a gróf elvégre csak nemes hölgyet vehet feleségül...

— Bocsánat, — vágott gyámjának szavába Helianthe. Most egyszerre teljesen nyugodt volt. — Bocsánat, hogy ellentmondok önnek. Tegnap

este eljegyeztem magam Heiligenberg gróffal s ő ma eljön kegyedhez, hogy forma szerint is megkérje a kezem.

— Eljön? Csakugyan? — kiáltotta Mettkau, összecsapva a kezét. — Ejnye, hiszen az nagyon kedves tőle! Igazán, kedves! Csak éppen — bocsásson meg, hogy figyelmeztetem reá — csak éppen hogy kegyednek igazán nincs joga eljegyezni magát valakivel, anélkül, hogy előbb meg ne kérdezné tőlem.

Most már Helianthe még nevezhetett is. — Előbb? Kissé tulzott kívánság, — mondotta. — De utána bizonyára köteles vagyok megtenni, s ezennel kellő módon meg is teszem. Nem kedves dolog-e, hogy birtokos-szomszédok leszünk?

— Elragadó. Hétmérföldes csizmával utazik, gyönyörűségem, — felelte Mettkau, minden gödröcskével az arcán, de sajtószzerű fénnel a szemében. — Ne vegye zokon, de annyira még sem vagyunk még. Honnan veszi elintézettnek, hogy Heiligenberg grófot kegyedhez való partinak tekintsem?

— Mert igazán nem tudnám, miért ne tekintené annak, — felelte Helianthe. — Éppen ön mondotta nekem, hogy a Heiligenbergeknél első főurai a tartománynak, tehát nem hiszem, hogy volna ellenvetése a család ellen. Azonkívül a jegyesem tisztességes ember; harmadszor oly jó helyzetben van, hogy nincs szüksége reá, hogy a pénzért vegyen feleségül, amit úgy sem tett volna, és negyedszer: szeretem őt és bizonyára sohasem megyek máshoz feleségül.

Mettkau félrebillentette a fejét és szemét hunyorgatta a gyámleányára. — Legyőz az okaival, — mondotta mézédeseen. — Eszerint nem maradna számomra más, mint hogy gratuláljak? Semmi más? Megteszem, drágám, megteszem, ha kegyednek már Hans gróf „a legdicsebb valamennyi

közt". No, de mily nagyszerű! Tehát életemnek legokosabb gondolata volt, hogy meghívtam kegyedet magamhoz és ezzel, nem is sejtve, sorsának kereke lettem. Ugy, ugy, ilyen a világ sora! Az ember sohasem tudhatja... nem igaz? Ugy bizony! És Heiligenberg grófnő természetesen boldog, hogy átengedheti kegyednek a kormányzó-pálcát?

— Azt nem mondhatom meg, mert az este, mikor elmentünk Heiligenbergből, még nem tudott róla semmit, — felelte Helianthe. — El is felejtettem megkérdezni, hogy mit szól majd a nővére a választásához. Mert, lássa, oly rövid ideig voltunk együtt, legalább nekem oly rövidnek tűnt fel, de a grófnő maga mondotta nekem, hogy szeretné, ha a fivére megházasodnék, és mi ellenvetése is volna ellenem?

— Hm, — mondotta Mettkau, még mindig azzal a sajtószzerű fénnel a szemében — hiszen nem tudom, a mi itteni német főurainknak oly zárkózt gondolataik vannak a rangban való egyenlőségről, és nekem mindig úgy tűnt fel, mintha Heiligenberg grófnő ebben nagyon szélső álláspontot foglalna el. E családok némelyikében még külön szabályok is vannak arról, hogy hány ösönalul nem szabad a hitbizományosnak házasodnia.

— Oh, az én atyám is nagyon büszke volt friz őseire, — felelte Helianthe minden mellékgondolat nélkül.

— Én a magam részéről csak hálával fogadhatom, — felelte Mettkau s a vállát vonta — hogy a dolog az én mellőzésemmel s oly bámulatosan egyszerűen jött rendbe. Hans gróf mindenesetre szívesen lesz kész levenni vállamról az ügyeket, hogy megszabadítson terheimtől. Nos, a menyegző idejét természetesen, szintén meghatározták már?

— Most kegyed jár hétmérföldes csizmában, — mondotta Helianthe kacagva. — Csak azt cso-

dálom, hogy nem kérdi azt is, hogy megállapítottuk-e már a lakodalmi menüt és átadtuk-e már a papnak az esketési beszéd szövegét. Mindezt azalatt a néhány perc alatt, mely rendelkezésünkre állt, hogy eljegyezhessük magunkat egymással!

— Sokat lehet beszélni néhány perc alatt. De akár így, akár úgy, Heiligenberg grófnak, ha korrektül akart eljárni, előbb engem kellett volna megkérdeznie, hogy nincs-e kifogásom a házasuló szándéka ellen.

— Hasonló esetben ön is úgy tette? — kérdezte Helianthe.

Mettkau legyintett mind a két kezével. — Jól van, nem akarok szót vesztegetni reá, — mondotta gyorsan. — Hiszen az ember mindig a rövidebbet huzza ezzel a kotnyeles fiatal néppel szemben. Ugy van biz' az, és szó sincs róla, hogy volna kedvem a vigjátékbeli gyám szerepét játszani. Majd csak megegyezünk Heiligenberg gróffal, ha ide jön, általánosságban éppugy, mint a részletekben. Haj! Kegyednek most mindenesetre az a jelszava: Éljen Monrepos! — igaz-e? Mert a szomszédság mindenesetre elég határos.

Helianthe nem gondolt még arra negyedórával azelőtt, mikor oly nagyon kikívánczozott Monreposból. De hát minden éremnek megvan a fonákja is. Hanem persze, az a szoba, vagyis inkább az a félelmes alkoven!

Félelmes? De most egyszerre már nem is tünt fel oly félelmesnek és ha látott benne, nem lehet-e megtalálni annak a természetes megfejtését is?

Összecsapta a kezét, mikor eszébe jutott ez a gondolat. A dologban csak az a nevezetes, hogy eddig a legtávolabbról sem jutott eszébe Heimdal asszony megjelenésének „természetes megfejtésére“ gondolni.

Mikor visszatért szobájába, majd, hogy ujra

meg nem szállta az ijedelem, melyet csak az imént küzdött le magában, és időbe telt, míg összeszedhette magában annyi bátorságot, hogy félrehuzza az alkoven függönyét, melynek merőben természetes megmozdulása az imént oly minden ok nélkül megijesztette. A semmi ablaktól meg nem világított kis helyiségbe a szobából beáradó nappali fény teljes józanságában világította meg a fülkét.

Helianthe kötelezve érezte magát, hogy alaposan átvizsgálja a ruhaszekrényét, noha mint már említettük, a külső falnak támaszkodott, a zöld fény pedig az ellenkező sarokból áradt. Nem is talált a szekrényben semmit, ami gyanút keltett volna. Az egész alkovent, körülbelül két vagy harmadfél méternyi mélységével és mintegy három méternyi szélességével köröskörül fehérre fényezett, aranyos diszű deszkaborítás fedte, a stukkó-mennyezetre rózsás felhő volt festve, amelyen pillangók csapongtak. A szekrénnel szemközt levő keskeny falba nyilván csak mostanában, a vendég kényelmére, a legközönségesebb fajtájú prózai ketős ruhatartó kampókat csavartak szabályszerű közőkben. Helianthe hasznukat is vette, mert reájuk aggatta porköpenyét és egyéb ruhadarabjait.

Hogyan eredhetett ebből a falból az a zöld fénysáv, melyben az a fekete fátyolos, kísérteties, átlátszó alak jelent meg? Helianthen végigfutott a hideg borzadály, ahogy reá emlékezett. Vajjon miért, mikor Heimdal asszony megjelenésére minden félelem vagy borzadály nélkül gondolhatott? Egyik épp oly megfeszíthetetlen volt előtte, mint a másik s az érzés mégis oly nagyon különbözött egymástól.

De elhatározta, hogy nyomozza a talányt, s leküzdve félelmét, mindenekelőtt leszedte a ruhadarabokat a prózai kampókról, aztán szemügyre vette a falnak mezőkre beosztott deszkaborítását, de az sehogyan sem adott választ kérdésére.

Aztán megállapította a fénysáv irányát, amint az alkovenből az erkélyre esett, és e megállapítás szerint csak egyenesen a sarokból eredhetett. A világosság az erkély nyitott ajtajából most egyenesen abba a sarokba esett, melynek közvetlen közelében, a mosdó tövében állt, porcellán-anyagának józan fehérségében, a toalettszőbőr. A deszkaborítás ott kissé eltolódott és a repedés, mely a deszka összehúzódása következtében támadt, a sarok mellett kissé ugyan mélyebb volt, mint más részeken, de mégsem volt elég tág arra, hogy átlövelhessen rajta olyan fény, amelyet ő látott; a fehérre fényezett deszkán méternyi magasságban olyanféle szürke nyomok látszottak, minőket a kezek gyakori érintésétől látni a fehérre mázolt ajtókon. De nem ajtó volt az, mert nem volt rajta sem kilincs, sem gomb, sem fogó.

Helianthe leküzdötte magában teljesen még mindig le nem csillapított félelmét és kitapogatta, végigkopogtatta a falborítást, anélkül, hogy felvilágosításhoz jutott volna azzal, mert hiszen a lambéria mindig üresen kong a deszkának a falaktól való távolsága miatt. Aztán nekirugaszkodott, s úgy tünt fel neki, mintha a deszka most kissé engedne. Még egy kísérlet s úgy képzelte, mintha a repedés, melynél a lambéria folytonossága megszakadt, kissé eltolódott volna befelé. De csak nagyon kis mértékben; testének súlya mindenesetre nagyon is jelentéktelen volt, vagy pedig az ajtót, ha ugyan az volt, belülről elretheszelhették. Így, természetesen, nem volt mit tennie, de a fölfedezés szenvedelme most már felébredt benne, a félelme megszűnt, és azon gondolkozott, hogyan ismételhethné meg hathatósabban a kísérletet.

Tehát visszament az erkély ajtajáig, nekiszladt és kétszeres lendülettel dőlt neki a lambériának és — a következő pillanatban két kezére esve feküdt egy sötét helyiségben, mert a deszkaborítás

engedett és ezzel csakugyan ajtónak bizonyult, mely, kívülről csak nagyon kezdetleges tolózárral lévén biztosítva, a roham következtében felpattant és álnokul, de teljességgel logikusan, a földre buktatta támadóját.

Feltápaszkodva, Helianthe igyekezett tájékozódni a sötét helyiségben, mely szintén fülke, vagy alkoven lehetett, csak hogy egy mögötte levő helyiségtől kárpitfallal volt elrekesztve, melynek itt-ott mutatkozó résein gyöngén szűrődött át a nappal világossága. Egy kiszögellésben, melyhez estében érzékenyen hozzáütődött a vállával, felismerte a kéményt, mely szobájának kandallójához tartozott. Aztán látott még más tárgyakat is, de sokkal sötétebb volt, semhogy különbséget tehetett volna köztük.

Leverve kezeiről a port, felállt s visszament éjjeli szekrényéhez, meggyújtani a rajta álló gyertyát. Közelebről akart vele rávilágítani fölfedezésére, s amire ilyképen reájött, teljesen alkalmas volt, hogy eloszlassa a kísértetiességtől való félelmének végső maradványát is. Mert az, amit legelőbb pillantott meg, pamutszövetből varrott fehér, hosszú, ingszerű ruhadarab volt, mely egy alacsony zsámolyra volt odavetve, fölötte pedig blondcsipkéből való négyszögletű, nagy, mintázott fekete fátyol, minőt olasz és spanyol nők szoktak a fejükön hordani, egyébként pedig — mint az efélében tájékozott szemével mindjárt felismerte — értékes darab, vertmunkájú, kézzel összeillesztett fátyol.

És a szemközi sarokban levő zsámolyon legujabb mintájú, rendkívül finom vetítógép állt, melynek reflektora oly irányba volt helyezve, hogy, ha Helianthe most kigyújtja, a zsámolyon levő hosszú inget és fátyolt alkovenjének fehér deszkavérttel borított külső falára vetíti. Tehát a folyamat azonos azzal, melyet az ámuló közönség, ha megváltotta a belépőjegyét, megcsodálhat minden ki-

sérties előadáson, s amelytől ég felé mered a haja minden modern spiritisztának a séance-ai közben, s amely tárgyat szolgáltat azokhoz a bizonyos hires kísértet-fotografiákhoz.

Helianthe sokáig vizsgálgatta ezeket a szép dolgokat a gyertya világosságánál; aztán hozzá sem nyulva egyikhez sem, visszament az alkoven-jébe, becsapta maga után a lambéria ajtaját, befejezésül pedig az egyik kampón meg egy falba vert szegen át kifeszítette úti-plaidjét s ezzel keresztben elfüggönyözte azt a veszedelmes sarkot.

Mikor így módon át nem hatolható akadályt állított a további „jelenések“ elé, minthogy a szellemeknek a vastag utiplaidek előtt meg kell hátrálniok, leült a szobájában s azon tűnődött, hogy ugyan kinek s miért lehet érdekében, hogy ilyen kísértetjáratással rémitgesse. Egy pillanatra átvillant ugyan fején az a gondolat, hogy: „csak a zsirangyal lehetett!“ — de szégyelte s magához méltatlannak minősítette gyanuját. Lehetetlennek tartotta, hogy gyámja így gonosz tréfát üzne vele, mely rémes kárt is tehetne egy ember egészségében. És miért tenné? Erre a kérdésre sem tudott volna feleletet adni.

Tehát van valaki a háznál, aki megengedte magának ezt a „tréfát“, hogy alaposan rájesszen egy fiatal hölgyre, s már maga ez a gondolat kellemtelenül érintette.

Tegyen-e jelentést Mettkaunak a felfedezéséről? S ha igen, milyen formában?

Mig így tépelődött és törte a fejét, végighangzott a gongütés a házban és Helianthe csodálkozva, hogy milyen gyorsan repült tova a reggel, felzökött és lesietett az ebédlőbe.

Asztalt megint csak a ház ura meg az ő számára terítettek, és Mettkaun sajnálkozva jelentette ki, hogy felesége inkább érzi magát rosszabbul, mint jobban s fel sem kelhet ágyából, mert oly su-

lyos migrén bántja, melyhez hasonló nem próbálta meg egyhamar. Nyugalom, háromszoros nyugalom az egyetlen orvosság ez ellen.

— Éppen azért nem is beszélhettem még feleségemmel a szobára vonatkozó kívánságáról, — fejezte be jelentését.

— Kérem, ne is beszéljünk arról, — felelte Helianthe hüvösen. — Amíg itt maradok, s azt hiszem, hogy Monreposban való tartózkodásom mihamarább véget ér, nem megyek másik szobába; sajnálom, hogy szóba is hoztam és bosszúságot okoztam vele kegyednek.

— De szó sincs róla, — biztosította Mettkau. — Ha egy pillanatra mutattam is olyasmit, amit némi izgatottságnak is lehetett volna minősíteni, nem szükséges, hogy aranymérlegre vesse. A ház legszebb szobáját választottuk ki kegyednek és igyekeztünk a lehető legkényelmesebben rendezni be számára, no, így hát emberileg érthető...

— Minden bizonnyal, — vágott a szavába Helianthe épp oly hüvösen, mint az imént. — Nem is tehetek mást, mint sajnálkozni, hogy...

— No, jó, ne beszéljünk többet róla! Belátta, hogy kívánsága alaptalan volt és...

— Nem, magam segitettem magamon, — mondotta Helianthe, s minthogy éppen belépett a szolgál, hogy elvegye a levest és felszolgálja a következő fogást, Mettkau, ki nagyon különösen kérdő pillantást vetett gyámleányára, más tárgyra terelte át a beszélgetést. Aminek Helianthe csak örült, mert még nem tisztázta magában a kérdést, tegyen-e és milyen formában tegyen említést felfedezéséről a gyámjának.

Mikor megint egyedül voltak, Mettkau tüstént visszatért reá. — Mit akart mondani azzal, hogy maga segített magán? — kérdezte.

— Később egyszer talán elmondom, — felelte Helianthe kitérően.

— Csak talán ?

— Ugy van, a dolog sokkal komolyabb természetű, semhogy kedvem volna megfontolatlanul beszélni róla. S azért még tanakodom magamban róla.

— Áh... és talán még másvalakivel is ?

— Talán. Sőt valószínűleg. Teljesen igaza van, mert másvalaki még bizonyára tisztábban fog látni a dologban. Jó gondolatot adott.

— No, annak örülök, kis Helianthe. Én már ilyen vagyok. Csak ne kellene attól tartanom, hogy másvalaki egy kissé, nagyon kissé, ki fogja nevetni.

— Attól én nem tartok. Inkább attól tartok, hogy másvalaki oly komolyan fogja venni a dolgot, hogy eltérít attól a szándékomtól, hogy beszéljek önnel róla.

— Igen ? No, annál jobb. A dolgot aztán egy szivar füstjénél s egy pár szóval el lehet intézni. Férfiaknak egymás közt nincs szükségük komplimentumokra.

A szolgál ismét belépett s ezzel félbeszakította a szóváltást, mely gyorsan ide-oda röpködött ketlőjük között. Helianthenak az volt a benyomása, mintha gyámja bizonyos, alig leplezett gunnyal beszélné, és csakugyan erősen elhatározta magában, hogy tanácskozni fog jegyesével, mert tartott tőle, hogy mégsem lesz ajánlatos beszélnie Mettkauval.

Délután, még a teázás szokott órája előtt, megállt a heiligenbergi kocsi a két telivérrel a kastély feljárója előtt, és Helianthe, ki szivdobogva várta szobájából ezt a látogatást, kimondhatatlan biztosságérzettel látta a két alak megjelenését. Mert ha a grófnő is vele jött testvérével, bizonyára nem azért tette, hogy tiltakozzék fivérének választása ellen.

Helianthe látta, mikor gyámja odalenn köszöntötte a szomszédokat, azután nem sokára kopogtattak az ajtaján, és a grófnő belépett szobájába,

melynek közepén, elpirulva, majd elsápadva, szemét várakozóásteljesen függesztve látogatójára, Helianthe állt.

De a grófnő, alig hogy bezárult mögötte az ajtó, néhány gyors lépéssel a fiatal leányhoz sietett és szeretettel ölelte meg. — Isten vezéreljen, testvérkém! — mondotta egészen édes hangon és sajtószzerűen ködbeboruló szemmel. — Hiszen tudtam, hogy elorzod tőlem a fiut, az én öreg Hansomat, és most még örüljek is rajta! De megteszem, igazán mondom, hogy megteszem, még pedig szívem mélyéből! Megbabonáztál mindkettőnket — hiszen mi ikertestvér létünkre mindig részt vettünk a másiknak ostobaságában. Szeretlek, te kis trónfosztó, te! Itt már nincs mit akarni. De jaj neked, ha nem teszed boldoggá az én Hansomat, mert akkor velem gyűlik meg a bajod!... No, hagyjuk, hiszen tudod, mit nyertél benne: egész szívet, egész embert!

— Tudom, hiszen oly leírhatatlanul boldog vagyok, — rebegette Helianthe, az erőteljes kebelhez simulva fejével. Boldoggá tette az az eredeti szerencsekívánát, mert az érdes szavak mögül mégis kiérezte baráti értelmüket.

Heiligenberg grófnő becézve simogatta meg azt a hajnal pirosságában fénylő haját, azt a finom, lágy arcot, mely oly bizakodva simult hozzá. — Tehát őt kellett választania Hansnak: egy napvirágot! — mondotta halkán.

— S én úgy félttem kegyedtől... tőled, — mosolygott Helianthe, s a szemét elöntötte a könny.

— Tőlem féltél, kisleány? Hát úgy van az, hogy az emberek mindig tiz lépést hátrálnak előttem, mert oly nagy, oly feudális, és oly szokimondó vagyok, de azért kettőnk közül mégis én vagyok az esztelenebb, a regényesebb, a lágyabb szívű. Csak nem mutatom... nem tudom mutatni. Nem bátorítom az embereket hozzám, de minthogy a

Hansomat szereted, te, ugy-e, megértesz engem ? Ő most odalenn van a te szende gyámodnál és ünnepeélyesen megkéri tőle a kezedet. Kész majomkomédia, ha az ember jól meggondolja, de hisz ez az egész gyámatyaság is csak az. No, nincs máskép. Hamarosan megcsináljuk a lakodalmat, akkor aztán a zsirangyalnak nem lesz többé beleszólása . . . Milyen szép szobád van ! . . . És ni, az ott Heimdal asszony képe ! Mily bámulatos ! De miért helyezted oda az alkovenba azt a stilszerű drapériát ?

Helianthe tartózkodás nélkül elmondotta, hogy miért tette.

— De gyermek, ezt el kell mondanod Mettkau-nak ! — kiáltotta a grófnő nagy határozottsággal. — Hadd tudja meg az az ember, mi történik a házában. A szolgaszemélyzetből lesz benne a keze valakinek — alávaló csiny ! Láthatod, az efféle kísérteties históriáknak mindig megvan a természetes magyarázatuk ! Meghalhattál volna ijedtedben, vagy legalább belebetegedhettél volna ! Ha meghallja Hans, bizonyára végére jár a dolognak, ha ugyan nem teszi meg Mettkau, amit mégis felteszek, mert hiszen elsősorban reá tartozik, hogy gáttat vessen házában az ily visszaélésnek . . . De az Isten szerelmére, mit beszélnek azok oly soká odalenn ! — kiáltotta a grófnő hirtelen. — Hiszen az efféle dolgot el lehet intézni tíz perc alatt ! Közben talán el is aludtak !

— Mettkau ur nehézségeket látott a dologban, — felelte vonakodva Helianthe.

— Nehézségeket ? — ismételte meg a szót Heiligenberg grófnő. — A manóba, talán bizony ő akar nehézségeket támasztani ? Tudod mit ? Egy-szerűen lemegyek. És ha holtponthoz jutottak, én majd kivezetem őket a járt vízre, jótállok róla.

Habozva követte Helianthe az elszántan előtte lépegető grófnőt, s éppen mikor leértek a csarnokba, kinyílt az ajtó s megjelent küszöbén, Mett-

kautól követve, Hans gróf. De míg az előbbinek ke-
rek arca gödröcskében dusan ragyogott a jóakarati
látszatától, a vendégének komoly, majdnem sötét
volt az arca, s máskor oly nyugodt, derült, jószagos
szemeinek olyan volt a kifejezése, minőnek nővére
csak azokban a ritka esetekben látta, mikor való-
ban haragudott.

De a grófnő nem kérdezősködött sokat, hanem
kézenfogva Helianthet, eléje ment s így szólt hozzá
hangosan és határozottan: — Türelmemet vesztet-
tem s itt hozom neked, Hansom, a menyasszonyo-
dat. Azt akarom, hogy az én kezemből vedd át.
Ime, itt van, és ha csak az én kívánságomtól függ,
oly boldogok lesztek, amilyen még sohasem volt
emberpár a világon.

Hans gróf áhitattal fogta a neki nyújtott kezét
a két hatalmas tenyerébe s lehajolt mélyen, hogy
megcsókolja. De aztán átfogta erős karjával és ma-
gához ölelte menyasszonyának finom alakját. —
Köszönöm hű testvéri lelkednek, — mondotta meg-
illetődve — de jókívánságodnak halasztást kell
szenvednie, mert Mettkau ur megtagadja — leg-
alább gyámságának idejére — eljegyzésünkhöz
való hozzájárulását.

— Hogyan értsem? — kérdezte a grófnő éle-
sen, s felegyenesedve teljes magasságában, Mett-
kauhoz fordult.

De annak arcáról egy pillanatra sem tűnt el a
mosoly. — Tisztára elvi kérdés, méltóságos grófnő,
elvi kérdés, semmi egyéb, — erősítette. — De ké-
rem, nem parancsolják inkább ott benn a szobában
egy csésze teánál...?

— A csésze tea várhat, — döntötte el a grófnő
kurtán, s minden ízében a megtestesült visszautasi-
tásként és gögös csodálkozásként, előrement a sza-
lonba, hova a többiek követték. — Nos? kérdezte,
mikor Mettkau ismét betette az ajtót. — Kérem a

magyarázatot annak a saját szerű határozatnak, mert én képtelen vagyok magyarázatot találni reá.

— Kérem, foglaljon helyet, grófnő, — felelte Mettkau, s buzgón tolt oda egy széket. — Állni kíván? Amint parancsolja... Mélyen tisztelt kegyelmes grófnő, igazán nincs semmi ok a felindulásra. Ugy van, amint mondtam, tisztára elvi kérdés. Igazat fog adni nekem. Lássá, mikor vállaltam az én, drága Jansen Frigyesem egyetlen leányának gyámságát, szavamat adtam magamnak, hogy felelősségem érzetében feltétlenül ellenezni fogom, hogy gyámleányom férhez menjen mindaddig, amíg a gyámja leszek. Csak ezzel a hallgatag elhatározással szánhattam reá magam arra a nehéz tisztségre. Mondja ezt bár tulzott lelkiismeretességnek, vagy miattam akár nevetségesnek, de nem vállalhatom azt a felelősséget, hogy szentesítsek beleegyezésemmel bármely frigyet. Nem szeghetem meg, nem szegem meg, nem szabad megszegnem magamnak adott szavamat. Helianthe, mihelyt ura lesz a saját elhatározásának, feleségül mehet, ha akar, a nagymogulhoz magához, s én majd vele járom a menyegzői lengyelkét. Remélem is, hogy Heiligenberg gróffal való lakodalmán is táncolok, mert Helianthe bizonyára nem tehetett volna ennél kívánatosabb választást. Csak addig nem akarok tudni róla, míg a gyámja vagyok. De hiszen az ifju pár megegyezhetik egymással — remélem, sőt felteszem, hogy meg is teszi. Édes Istenem, egy év és két hónap alatt nagykoru a gyámleányom, tehát az ifju párnak nem kell egész örökkévalóságig várnia, s ez a rövid határidő nagyon üdvös próbaidő lesz. Megmondta már Schiller: „Állja meg a próbát, aki örök frigyre lép“. Megérthetem, hogy Heiligenberg gróf szeretné, ha Helianthe minél előbb az övé lenne, de igazán nem segíthetek rajta. Nem tehetem, és kegyed, grófnő, talán jobban meg fog érteni.

— No, ezt a felelősségtől való rettegés tulzó fokának mondhatnám, amely a mi esetünkben — bocsánat a kemény szóért — egyszerűen nevetséges, — felelte a grófnő szokott nyíltszívűségével. — Más volna, ha merőben idegen ember jönne, akiről ön nem tud semmit s akiben valami szerencsevadászt vagy kalandort gyaníthatna, aki Helianthe hozományára pályázik. De azt hiszem, ez a gond az én fivéremmel szemben tárgytalan.

— Ugy is van, — felelte Mettkau udvariasan — de az ideális felelősség megmarad, s azt nem vállalhatom, nem is vállalom.

— Feltéve, hogy a gyámnak egyáltalában van joga ily fontosságot tulajdonítani az — elveinek.

— Bizonyítsa be, hogy nincs reá jogom, s én leszek az első, ki jégbe hűtettem a pezsgőt az eljegyzési pohárköszöntőhöz, — felelte Mettkau ugyanazzal a szeretetreméltósággal, mely egy pillanatra sem hagyta el.

— Ne fáraszd magad, ugyanezt, majdnem ugyanezekkel a szavakkal megvilágítottam már én is, — vágott közbe Hans gróf. — Megvitattam a kölcsönös kimerülésig.

— Heiligenberg gróf, teljesen értem felindulását, de remélem, meghagyja számomra azt a vigasztalást, hogy állásfoglalásomat nem tekinti személye ellen irányuló rendszabálynak, — felelte Mettkau a legnagyobbfoku udvariassággal.

— Sőt éppen annak tekintem, — felelte a gróf kiméletlenül. — A köpönyeg, melyet a kosarára vett, kissé rövide van szabva, Mettkau ur.

— De, kedves gróf, nekem legőszintébb meggyőződésem, hogy Helianthe jobban nem is választhatott volna, mint ahogy választott! Mindenképen szerencsét lehet kívánni neki...

— Ez mind csak üres szó, megaranyozása a kosárnak, mely nem állja az időjárást. De mint-

hogy nem kegyeskedik más okát is adni a visszatüsitásnak, mint az elveit, természetesen nem kényszerithetem, hogy előálljon vele. Általában rossz talánymegfejtő vagyok, de ennek a talánynak a megfejtését körülbelül mégis gyaníthatom.

— Mit akar azzal mondani, Heiligenberg gróf ?
— kérdezte Mettkau látszólag merőben ártatlan meghökkenéssel, de Helianthe, ki élesen figyelte, látni vélte, hogy színét változtatja.

— Azt hiszem, jobb, ha nem bolygatjuk. Csak azt akartam mondani, hogy tudok olvasni a sorok közt. — Nem volna szives, megparancsolni, hogy a kocsink álljon elő ?

Mettkau egy vértanu arckifejezésével csapta össze a kezét. Vittek-e még embert oly meghasonlásba a saját meggyőződésével, mint engem ? — mondotta siránkozva. — Pisztolyt szegez a mellemnek ! A kétségbeesés örvényébe dönt ! Grófnő, kérem a közbenjárását köztem és fivére ura közt, aki oly gyökeresen félreért !

Heiligenberg grófnő a vállát vont a :

— Kutyakomédia ! — mormogta elég értetlen.

— Hogyan méltóztatik mondani ? — kérdezte Mettkau, ki az erős szót, melyre Helianthe önkénytelenül megfordult, bizonyára épp oly világosan hallotta, mint a gyámleánya. — Hah ! . . . Megoldás ! Mondja el miattam a szomszédoknak, hogyan áll a gyámleányommal, mondja el nekik Isten nevében, hogy a gyámja, az a félkegyelmű fickó, nem egyezik bele az eljegyzésbe, míg ő viseli a felelősséget ! Nem bánom, hadd mondják : Annak a Mettkauinak nincs ki a numerusa. Megesik az akárkin, s majd csak elviselem, hogy gúnyolódnak rajtam. Lesznek bizonyára sokan, akik nekem adnak majd igazat, de Isten neki, ha más kép lesz is. Rendben van így ?

Heiligenberg gróf nem felelt mindjárt. —

Nem tartok sokat az efféle kompromisszumokról, — mondotta aztán. — Valami görbeség mindig van bennük.

— Pedig mégis minden azon alapszik az életben, — mondotta Mettkau rábeszélő hangon.

— A kompromisszumra szavazok, melynek Mettkau ur nemcsak a költségét viseli, hanem hasznát is látja, — kiáltotta Heiligenberg grófnő élénken.

— Hogyan érti, méltóságos grófnő?

— Ugy, amint mondom. Nem lehet kívánni senkitől, hogy áldozza fel magát, ha az ember nem látja világosan az előnyt, mely kinéz a dologból.

— S a méltóságos grófnő látja azt az én előnyömet? — Mettkau csupa gödröcskében gazdag, ártatlan csodálkozás volt.

A grófnő hosszas pillantással mérte végig. — Csak nem komédiázunk egymással, — mondotta a vállát vonva. — Mindegyikünk tudja, hogy mit gondol. Tehát én a kompromisszum mellett vagyok, mellyel Mettkau ur altatódalt akar dudolni az elveinek, minthogy — oly lágy szíve van.

— Oh, az a szív, az volt mindig az én szerencsétlenségem! — fohászkodott fel Monrepos ura.

Hans gróf még habozott, de végre mégis engedett, mert a nővére ajánlotta. A kocsit egyelőre nem rendelték elő, mert Mettkau szentül állította, hogy a felesége sohasem bocsátaná meg neki, ha minden nélkül engedné el őket, s így Helianthe mégis felszolgált a teát és mindenki rajta volt, hogy tőle telhetőleg feledtesse azt az elkedvetlene-dést, mely reánehazúlt a társaságra.

— Monrepos mégis csak szép birtok, legalább a kastélya mindenestre az, — jegyezte meg Heiligenberg grófnő a beszélgetés során. — Tulajdonképpen kár, hogy atyám nem tudta reá-szánni magát, hogy megvegye. Persze az ily épület

fentartása sokba kerül. Mily szép, előkelő helyiségek vannak itt!... Meg kell, hogy nézzed, Hans a Helianthe szobáját, valóban elragadóan szép szoba!

— A legszebb a házban, — erősítette Mettkau, ki éppen felállt s egy doboz szivarért ment. — De a feleségem előítélettel viseltetik az iránt a szoba iránt, és Helianthenak sem volt sürgősebb dolga, mint hogy szintén előítéletet támasszon ellene. Az efféle képzelgés szuggesztív és ragadós.

— Nem képzelgés az, — vágott közbe Heiligenberg grófnő, mielőtt Helianthe megszólalhatott. — Az én kedves kis sógornóm nem tudta, megmondja-e kegyednek és hogyan mondja meg, de szerintem minden körülmények közt meg kell tudnia, mi történik a házában. Valaki megengedte magának azt a teljességgel hihetetlen tréfát, hogy vetítőkészülékkel kísértetet járatott Helianthe szobájában. Olyan tréfa volt az, amely egyszerűen halálra rémithette volna vendégét, aki ráadásul fiatal leány.

— Nem... de hisz' az... hisz' az... teljesen... teljesen hihetetlen! — Mettkau a röviden és élesen tett kijelentésre úgy visszahőkölt, hogy a szivarosláda kiesett a kezéből, ő maga pedig leroskadt a hozzá legközelebb álló székre és zöldre vált arccal, zavartan nézett vendégeire.

Egészen másképp hatott a dolog Hans grófra. Felháborodott, kipirultan ugrott fel. — Lehetséges volna? — kiáltotta és a ház ura ellen akart fordulni, de minthogy a leleplezés szemmelláthatóan nem kevésbé meglepően hatott arra is, egy pillanatra elakadt a szava.

Ugy látszott, Mettkau lassan-lassan mégis magához tér zavarából és meglepetéséből, mert felállt és lehajolt, hogy felszedje a szétgurult szivarokat, de a keze reszketett s az arcán, gödröcskék nélkül

és felöltőn öreges kifejezéssel, még mindig rajta ült az a zöld tónus a szürke színárnyalatával.

— A rémület bevette magát minden tagomba, — mondotta eléggé elhihetően. — Hogy ilyesmi történhetik a házamban! És a gyámleánnyommal, aki, mint nagyon helyesen méltóztatott mondani, ráadásul fiatal leány!

— Helianthe nem maradhat abban a szobában! — kiáltotta Hans gróf felháborodva.

— Oh, nincs arra már szükség, hiszen most már ismerem a „tünemény“ eredetét és elrekesztetem „megjelenésének“ útját, — mondotta Helianthe. — Tudta-e, Lupold bácsi, hogy a kandalló mögött üres helyiség van?

— Én... nem... azaz, hogy nem vettem rá ügyet, — felelte Mettkau. — Sohasem fűtöttek abban a helyiségben, legalább mióta én Monreposban vagyok, nem. Egyáltalában nem használták a háznak azt a részét. Mit tettünk volna annyi szobával?

— De remélem, haladéktalanul utána jár annak a hitvány tréfának, — szólt közbe Hans gróf. — Csak a házbeliek közül tehette valaki.

— Természetes, hogy megindítom a legszigorubb vizsgálatot, — kiáltotta Mettkau. — Még ha detektívet kell is iberendelnem Berlinből. Hogy úgy mondjam, tüzzel-vassal fogok fellépni, habozás nélkül és haladéktalanul!

— Nos... hiszen a szolgaszemélyzete nem oly nagyszámu és elsősorban, ha ugyan nem kizárólag, arra kell gondolni, — mondotta Heiligenberg gróf. — Akármennyire tagadnak is, a készülék tulajdonosát bizonyára tüstént ki lehet nyomozni.

— Hogyne, az lényegesen meg fogja könnyíteni a dolgot, — mondotta Mettkau fátyolos hangon. — Persze könnyen meglehet, hogy a készüléket régóta, úgy értem, hogy az én időm előtt tették oda...

— Egészen ujnak látszik s a por sem lepte még, — felelte Helianthe. — De akár régi, akár uj, bizonyos, hogy azt használták ahhoz a gonosz-sághoz.

— Hm . . . hm ! Igen, az a lényeges benne. No, még ma este összehívom a személyzetet, — kiáltotta Mettkau buzgón. — De ki is lehet ?

Helianthe közbeszólt : — Hogyan ismerjek fel olyanvalakit, aki az előadáshoz álruhába bujt ? — mondotta, csodálkozva a kérdés együgyűségén.

— Ugy nem tudhatja meg, — vágott közbe Hans gróf.

— Nem, abban igaza van, — hagyta reá Mettkau. — De mindig hizelegtem magamnak azzal, hogy van némi tehetségem a detektívséghez, és most az egyszer megpróbálkozom vele.

Azzal aztán egyelőre be kellett érni, s mikor a dolgot bőségesen megtárgyalták, a két testvér viz-szatért Heiligenbergbe. A kocsihoz a most már is-mét elragadtatva mosolygó háziur hajlongva ki-sérte le őket, de a grófnő előbb még megállapodott Heliantheval, hogy másnap reggel érte jön, hogy együtt tölthessék nála a napot.

Mikor eltávoztak, Mettkau rögtön felment Heliantheval a szobájába, hogy személyesen vizsgálja át az alkovent, melyből a kísértetet színre hozták.

— Ez csuffá tesz mindent, amit lehetségesnek hittem, — mondotta Mettkau a fejét csóválva, mi-kor felvont szemöldökkel vizsgálgatta az éjjeli ki-sértetjárás eszközeit. Fejét csóválva szemlélte min-den oldalról a készüléket, szétrázta a ruhát és nem győzte nézni a fátylat, melyet régi csipkének nyil-vánított, mert ért az efféléhez.

— Ó-spanyol munka, kis Helianthe, — bizto-sította. — Vajjon honnan kerülhetett ide ? Valami-képen itt felejtették a házban valahol . . . talán bi-zony magáé Heimdal asszonyé volt valamikor.

— Talán bizony a vetítőkészülék is ? — mon-

dotta Helianthe, nem tagadhatva meg magától ezt a kis gonoszságot.

— No, — felelte Mettkau szeretetreméltóan — a készülék azért már ott lehetett. Én a magam részéről mindenestre most teszem először a lábam ebbe a helyiségbe. De bárki volt, aki megtette előttünk kettőnk előtt ezt a felfedezést, bizonyos, hogy nem lehet tőlünk messze.

— Nem, ijesztően közel lehet! — jegyezte meg Helianthe némi borzadályal. — És ha ennek a valakinek már bevágták is az útját, megvallom, mégis csak kietlenül érint az a gondolat, hogy: most eljön újra a szörnyeteg, és csak a plaidem választ el tőle. Tulajdonképen meglehetősen egyedül vagyok a kastélynak ebben a szárnyában és még csengő sincs a szobámban, mellyel segítségül hívhatnék valakit.

— Nincs csengő? — kiáltotta Mettkau. — Mennykő és villám... bocsánat, kis Helianthe... de erről teljesen megfeledkeztünk szobájának berendezésekor. Mindenre gondoltunk, csak éppen a csengőre nem! No, holnap segítünk a bajon. Egyébként nyugodt lehet, el fogom zárni a helyiségbe szolgáló ajtókat s egyszer és mindenkorra útját vágom a betolakodónak. Mindjárt gondoskodom róla... Ugy! Most már nyugodtan alhatik, és ha szükségét érzi, hogy már ma közölje mindezt Heiligenberggel, szívesen állítok rendelkezésére egy lovas szolgát.

Helianthe köszönettel fogadta el az ajánlatot. A gyámjának mégis vannak kedves oldalai is. Megírta a levelet, de este már megint teljes oka volt reá, hogy változtasson a gyámjáról alkotott kedvező véleményén, mert Mettkau megint valósággal görcsös elszántsággal szórakoztatta, ami végre annyira kétségbeejtette, hogy felugrott és kijelentette, hogy le kell feküdnie, holott még nagyon korán volt.

— Hallja csak, kicsiny gyermekem, maga csakugyan nagyon ideges lett, — mondotta Mettkau részvétellel, mikor Helianthe oly hirtelen faképnél hagyta. — Az álmatlan éjszakák, meg a miatt az ostoba hystéria miatt van az. No de legyen kissé okos és fogadjon el egy keveset feleségem baldrián-cseppjeiből. Nincs annál ártatlanabb szer az idegek megnyugtatóására, de a hatása biztos. Hiszen holnap friss akar lenni Heiligenbergben — ugy-e bár?

Helianthe nagyon értékelte ezt a figyelmeztetést, s bár idegenkedett minden orvosszertől, mégis engedett. Mettkau felkísérte a szobájába s maga vitte fel neki egy kis pohárban a cseppeket, melyeket némi vízzel már megkevert szánára.

Helianthe hozzászagolt a pohárhoz és megborzongott az erős macskagyökérszagtól, melyet a macskák talán kedvelnek, de igen sok ember utál. — Brr! — mondotta és éjjeliszekrényére tette a poharat. — Majd beveszem, mire ágyba fekszem. Hősi elhatározás kell hozzá.

— Ugyan, ugyan! Tessék, itt van egy kis fodorientacukor, jó lesz utána, — beszélt reá Mettkau s a mellényzsebéből egy kis dobozt vett elő, mely illatos golyócskákkal volt tele. — Minden eshetőségre magammal hoztam.

— Köszönöm szépen, — mondotta Helianthe, és elfogadta a dobozkát. — Igazán kedves, mert a fodorientacukrot szeretem.

Mettkau erőltette, hogy Helianthe azonnal vegye be a cseppeket, mert étherikus készítmény lévén, hamarosan erejét veszti, de mindhiába volt: Helianthe még várni akart, így aztán Mettkau, szíves jó éjszakát kívánva, visszavonult.

Helianthe csak akkor érezte, hogy csakugyan milyen fáradt, mikor magára maradt. Az idegei is nagyon kívánták a megnyugtatót a nap eseményei

után. Sietett lefeküdni s mikor, menten a félelemtől, hogy a jelenés megismétlődik, ágyában volt, a kis pohárban levő cseppekről tökéletesen megfeledkezett. De a párnája mellett levő ital átható szaga oly világosan juttatta eszébe, hogy felült, a tenyerébe tett néhány fodormenta-golyócskát, hogy rögtön szájába vehesse, mikor megitta a cseppeket, s kinyújtotta kezét a pohárért.

A gyertyát már eloltotta és csak a zöld éji lámpa világította meg a szobát. Ugy megszokta enyhe világosságát, hogy valósággal érezte volna hiányát.

De majd hogy ki nem döntötte a kis pohár tartalmát, mert abban a pillanatban, mikor a szájához akarta illeszteni, közvetlenül az ágya előtt ott állt Heimdal asszony alakja, a szép, szelíd, aranyos szemével, és esdekelve nyújtotta feléje mindkét kezét.

Helianthe most sem érzett semmi félelmet az édes ajkával bánatosan mosolygó tünemény látára; csak meglepetésében riadt vissza önkénytelenül, meg azért, mert már nem is gondolt Heimdal asszonyra. De aztán, egész ellenkezően, a kedves közellétnek megmagyarázhatatlanul jóleső érzése vett erőt rajta, s azzal a biztos tudattal, hogy teljesen ébren van és feltétlenül uralkodik érzékein, rávetette szemét az alakra, mely oly közel állt hozzá, hogy ha kinyújtja kezét, megérintheti csillámló ruháját, mely a merev, nehéz selyem halk suhogásával folyta körül.

Mit akarhat tőle e helyiség egykori urnőjének árnya?

Még mindig a pohárral kezében, az alakra nézett, mely kinyújtva feléje mind a két kezét, kérő, aggódó, félelemmel teli pillantásaival hozzáhajolt. Helianthe gépiesen emelte szájához a poharat. Ekkor a tünemény még közelebb lépett és az ajkait

mozgatta. Helianthe, bár sohasem mondhatta volna, hogy egy hangját is hallotta, a szájáról mégis világosan leolvashatta ezeket a szavakat: „Ne igyék belőle! Ne igyék belőle!”

Rögtön visszatette a poharat az éjjeliszekrényre. A baldrian átható illata, az orrához oly közel, amugy is úgy megundorította, hogy csak nagy megerőltetéssel tudta volna meginni.

Mihelyt félreletette a kis poharat, a tünemény lebecsátotta kezeit, csodásan édes, boldog mosoly derítette fel halovány, finom arcát, valósággal át-szellemült fény tört elő a szelid, nagy szemekből, Helianthe azután nem látott többé semmit — ellenben hallotta, hogy az a csodálatos hang, melyet már oly jól ismert, a távolban az *Agnus Dei*-t énekli, behallatszott az hozzá az erkély nyitott ajtaján, és Helianthe mélyet sóhajtvá hanyatlott vissza a vánkosára.

„*Dona, dona nobis pacem!*” — hallatszott az éjszaka csendjében megható csengéssel, és Helianthenak lezáródott a szeme, aztán elaludt, közben pedig a baldrián az ágya mellett levő pohárban kilehelte gyógyító illatát.

A pohár volt az első tárgy, melyre pillantása esett, mikor reggel üdülten és megerősödve felébredt. És ekkor gondolkozni kezdett azon, miért is nem akarhatta Heimdal asszony, hogy bevegye a cseppeket, melyek most már elvesztették kellemetlen szagukat, ellenben fehéres, felhőszerű üledék feküdt a pohárka fenekén. Álom volt mindez? És ha az volt — óva intő álom volt-e? Óvás, hogy ne igyék ebből a legártatlanabb háziszerből?

Helianthe nem tudott tisztába jönni vele, nem talált reá magyarázatot, miért ne ihatott volna a cseppekből.

S ekkor sugallata támadt. Az éjjeli szekrényen kicsiny, lapos üvegecske hevert, amelyben kölni víz

volt azelőtt; beletöltötte abba a pohárka tartalmát, felkavarva benne előbb a fehér üledéket. Mikor megtette, még mindig nem tudta, hogy mivégből tette, de aztán az a gondolata támadt, hogy átviszi magával Heiligenbergbe.

Mettkau egészen boldognak látszott, hogy oly üdének és egészségesnek láthatja lenni a reggelinél. Ugy bizony — az ilyen kis háziszor az igazi, mondotta a kezét dörgölve. Kár is sietni a doktorhoz meg a patikus kotyvalékához. A felesége még mindig gyengélkedik s még dehogy hagyhatja el a szobáját; köszönti Helianthet s nagy boldogságot kíván neki az... no, nem akarja kimondani, hogy mihez, mert hiszen nem tud róla hivatalosan.

Rövid idővel a reggeli után megérkezett könnyű csészeján Heiligenberg grófnő, behatóan érdeklődött a ház asszonyának hogyléte iránt, pompás meglegházi rózsabokrétát hagyott hátra neki, aztán elvitte kocsiján Helianthet, azzal az ígérettel, hogy estére ép egészségben visszahozza Monreposba.

De Heiligenberg határán már ott állt Hans gróf és várta őket. A hölgyek leszálltak és hazaküldötték a kocsit, és volt vidám séta hármasban az üde zöld erdő fái alatt, melyeken átszűrődött a nap fénye.

A beszélgetés, természetesen, elég hamar reáterelődött Mettkau ur „elveire“ és Helianthe kísérteties élményeire.

— Drága szerelmem! — mondotta Hans gróf és a harmadik személyre való tekintet nélkül magához ölelte menyasszonyát. — Az a kaland csaknem egyike a leghallatlanabb történeteknek, amelyeket az ember alig tartana lehetségesnek. De hogy oly babonás lehettél, hogy természetfölöttiséget láttál benne, még sem tettem volna fel oly modernül nevelt ifju hölgyről, mint te vagy. Ebből is látni, hogy a természetfölöttiségben való hit közelebb áll

az emberhez, mint az ugynevezett felvilágosodás, mely az adott esetben könnyen tagadja meg a szolgalatot — hihetőleg azért, mert elégtelen.

— És mert maga az emberi lélek is természetfölötti valami, mellyel nem boldogul a filozófia, — mondotta a grófnő. — Elvégre nem tudom, hogy magam is mindjárt odakiáltottam volna-e, hogy: „Állj — ki vagy ?“ és megnéztem volna közelről. Különösen mikor ismertem a Heimdal asszonyról szóló kísérteties történeteket.

Helianthe hirtelen megállt s nagy, sötét szeme a messzeségbe révedt. Érthető tartózkodásában habozott, hogy beszéljen-e a tüneményről, mely már több ízben meglátogatta, mert azok a dolgok, melyeknek csak kis hívő táborra van, s amelyeket nem ismernek el általánosan, könnyen találkoznak szembe a hitetlenséggel, melyeket gyakran, nem, jobbára, fölényes vagy szánakozó mosollyal, ha ugyan nem kacajjal kísérnek. És a nevetéstől az ember jobban irtózik, mint sok mástól, különösen, ha tudja, hogy elkülönülten áll meggyőződésével. Magába temesse-e, amit tud ? De egy pillantás jegyesének hűséges, derült szemébe, megadta neki azt a bizonyosságot, hogy nem fogja kinevetni, még ha rajta lesz is, hogy érzéki csalódásnak mondja azt, amit a szemével látott, vagy ha be is akarná bizonyítani neki, hogy csak álmodta mindazt.

Ekkor aztán elmondotta, amit látott, átélt, hallott, vagy hallani vélte, mert élményeinek ez a része érzéki csalódás is lehetett. Ezt kész volt elismerni, bár más nézetet volt róla.

Mikor végzett a tegnapi est élményeivel, szünet állt be köztük. Mindhárman ott álltak, egymásra néztek és sokáig nem szólt egyikük sem.

— Nem hisztek nekem ! — mondotta Helianthe halkán.

— De igen, hiszek neked, — kiáltotta a grófnő. — Csak éppen hogy még nem találkoztam az élet-

ben senkivel, aki megért volna ilyesmit. Atyám hitt az effélében. Sohasem nevetett az olyanokon, akik többet láthattak, mint mások.

— Nem tudom, mit szóljak hozzá, — vallotta meg Hans gróf becsületesen. — El kell hinnem, Helianthe, mert te mondod, s mert meggyőződéseim rőlad, hogy nem vagy rajongó s mert egyébként is oly erősen állsz a valóság talaján. Csak azt kellene megállapítani, hogy nem hatott-e reád szuggesztív módon Heimdal asszony, ki a legenda szerint meg szokott jelenni, hogy óvjon a veszélytől. De mily veszedelemben is forognál? Helyesebben szólva: forogtál volna? Igaz, ha morfium, vagy valami más erős narkotikum lett volna az, amit Mettkau a legjobb szándékkal tulnagy adagban adott volna, de baldriáncsepp! Nem értem.

Helianthe a zsebébe nyult s elővette az üvegcsét, melybe a kis pohár tartalmát töltötte. A folyadék most kissé zavarosnak látszott az aranydugóju, szintelen, csiszolt üvegcsében; a tejszerű üledék, mely ma reggel szemébe tünt, most is a fenékhez tapadt, de a rázódástól részben felkavarodott.

— Meg kellene vizsgáltatni a dolgot a gyógyszertárban, — mondotta a grófnő s kivéve Helianthe kezéből, beleszagolt az üvegcsébe. — Holnap be kell mennem a városba, ott majd elintézem. De szeretném, ha minél előbb megszabadíthatnánk attól a Monrepostól. Csak tudnám, hogyan lehetne szépszerével nyélbeütni! Mennayire vagytok már azokkal a híres ügyekkel, melyeket Mettkau oly sürgőseknek mond, hogy miattuk feltétlen szükség van Monreposban való tartózkodásodra?

— Azt mondja, valamiféle határidőt, vagy mit tudom, mit, okvetlenül be kellene várni. Nagyon hézagos ismereteim vannak a gyámsági ügyekben.

— Rendesen kapod kézhez a jövedelmeidet? — kérdezte a grófnő némi szünet mulva, s továbbmentek.

— Atyám rendelkezett arról, — mondotta Helianthe. — Megkapom azokat az összegeket, melyeket megállapított.

— És ha többre van szükséged ?

— Nincs szükségem többre ; ellenkezőleg, félénél nagyobb részét mindig megtakarítom. Atyám maga is úgy akarta, hogy ne legyek kénytelen mindig pénzt koldulni a gyámomtól, mikor nagyobb összegre van szükségem. Nem tartozom neki számadással sem erről a pénzről, mely teljesen szabad rendelkezésemre áll. Atyám erről a részről sokkal jobban ismért, semhogy korlátozásnak akart volna alávetni, s megtisztelt azzal a kijelentésével, hogy egyáltalán nem rendelt volna számomra gyámot, ha a törvény nem követelné meg azt a kiskorúak számára.

— No, de már azt ne vegye zokon senki . . . — fakadt ki a grófnő.

De mielőtt befejezhette volna mondatát, félbeszakította fivére, ki óva és figyelmeztetve mondotta:

— Hans !

A grófnő reá, aztán Helianthera nézett, beszédre nyitotta ajkát, aztán ismét hallgatott, de csak azért, hogy a következő pillanatban annál nagyobb határozottsággal szólaljon meg : — Ej, mit, — kiáltotta s az izgalom pirossága ült ki arcára, — miért ne mondanám meg ? Ellenkezőleg, Helianthenak tudnia kell, hogy védekezhessék. Igaz, megállapodtunk, hogy nem mondunk neki semmit, de csak abban az esetben, ha igazság, tiszta igazság lett volna.

— Nem értek belőle egy szót sem, — vágott közbe Helianthe. — Mit kell tudnom ? Mit kellett volna elhallgatni előttem ?

— Nem elhallgatni . . . meg akartalak kimélni, — mondotta Hans gróf, megragadva menyasszonyának kezét. — De, csakugyan tartok tőle, hogy az én jó testvérem máris nagyon sokat mondott, s

igazság szerint erős dorgatórium járna ki neki tőlem... Nos, hogy rövidre fogjam, tegnap este odaát voltunk Grombachéknál, és a beszélgetés Monreposra fordult. Grombach azt mondotta, hogy a gyámod, kinek anyagi viszonyait általánosan ugyancsak rossznak tartják, mégis tartani fogja magát birtokában, mert nemrég kielégítette főhitelezőit feleségének valami örökségéből. Természetesen szóba került megint a gyámság dolga is, amelyben a kedves szomszédok még mindig nem tudnak megnyugodni — no persze, a zsirangyal mint gyám! És közben a jó Grombach kikottyantott valamit, amit valószínűleg figyelmeztető táblának akartak elém állítani, mert pletykás embernek nem lehet mondani az öreget. Történetesen hallotta a városban, mikor Mettkau azt mondotta a gyámügyi birónak, hogy most magához veszi a gyámleányát, hogy a körmére nézhessen a pénzpazarlásra való hajlamossága miatt, mert hallatlan összegeket adott ki ékszerre, csipkére, meg egyéb költséges kedvteléseire, hogy végét kell vetnie az efféléknek, s a többi. Nos, hazatérőben a nővérem meg én meg egyeztünk abban, hogy a dolgot előtted, természetesen, nem bolygatjuk, mert ha csakugyan elkövetted azt a botorságot, azon változtatni már ugy sem lehet, engem pedig az irántad való érzelmeimben az nem zavar meg. De az én jó testvérkém nem állhatta meg, hogy ne tapogatódzzék nálad, aztán a hamis híren való felháborodását belekiáltotta az erdőbe. Ő már ilyen...

Helianthe kezdetben egy szavának sem volt ura, de aztán kitört belőle a méltatlankodás e hazugság miatt, nem oly hevesen, mint a leendő sógor-nőjéből, hanem hidegen és higgadtan, és szép, fiatal arcán a határozottságnak oly kifejezése tűnt fel, mely nem ígért semmi jót a gyámjának. Birtokában volt Mettkau urral való teljes levélváltásának, mellyel be lehetett bizonyítani, hogy egy árva szó

sem igaz abból az egész dologból, mert hiszen követelhetette volna a számláknak és nyugtáknak előmutatását azokról az összegekről, melyeket állítólag ékszerre és csipkére adott ki, s melyeknek kifogástalan voltát Mettkaunak természetesen meg kellett volna állapítania, mielőtt szent bizalommal kifizette.

Mindezt a következtetést oly világosan vontale, s elhatározása, hogy kérdőre vonja és rágalmazás miatt bíróság elé állítja gyámját, oly nyugodt és határozott volt, hogy bajos volt bármit ellene vetni.

Hans gróf, ki maga is sokkal inkább fel volt háborodva e látszólag teljesen céltalan rágalom miatt, semhogy lebeszélhetette volna szándékáról menyasszonyát, mindenesetre ragaszkodott ahhoz az elhatározásához, hogy felhatalmazást kér Grombachtól, hogy hivatkozassék közlésére és őt magát tanúnak jelenthesse be. Azonkívül még ma beszélni fog egy jogi szakértővel, hogy megtudhassa, vajjon a gyámot megilleti-e az a jog, hogy elodázhassa gyámleányának eljegyzését egy feddhetetlen emberrel csak azért, mert neki „elvei“ vannak.

A grófnő sem titkolta, hogy gyanut kelt benne a rágalmazás célja. Minthogy a gyámügyi bíró előtt követték el, nem lehet az olyan füst, mely alatt tűz nem lappang; azokat az összegeket, melyekről Mettkaunak, mint gyámnak számot kell adnia, e szerint felhasználták, és érdekes volna tudni, mire fordították.

A tanácskozás azzal ért véget, hogy Helianthe-nak nem alaposan, hanem csak felületesen bemutatták leendő birodalmát, Heiligenberg kastélyt, azután pedig átkocsiztak együtt Grombachékhoz, kiknek tartózkodás nélkül, de megemlítve az egyelőre még fennálló korlátozásokat, tudtára adták az eljegyzést.

Az érdemes pár nagyon melegen kívánt sze-

rencsét s nem volt nagyon meglepődve. — Mert azt, hogy Hans fülig szerelmes, a vák is láthatta szemüveg nélkül, — mondotta Grombachné s ugyanazzal a lélegzettel odaigérte Helianthenak legjobb és leghíresebb receptjeit a befőzésről, a sonka pácolásáról, sőt messze földön ismert mustkolbászáról is.

— Bolond história az, gyermekek! — mondotta Grombach, mikor Hans gróf arra kérte, hogy felhasználhassa közlését. — Igaz, hogy fel akartam hívni azzal a figyelmedet, hogy Jansen kisasszony egy küssé... hm... hajlik a tékozlásra. Ugy van az, mikor az ember a pletykába avatkozik! Mert csak egészen véletlenül hallottam azt a nyilatkozatot, melyet, azt hiszem, nem az én fülemnek szántak, bár Mettkau éppen nem tompította szép hangját, sőt, mintha azt akarta volna, hogy mások is meghallják, amit mond. De arról, hogy hallottam, kezeskedem. No, meg a városhíró is hallotta néhány lépéssel közelebből, mivelhogy neki mondták el, nem pedig nekem. Itt van a nyul a bokorban. Nagyon kellemetlen nekem így a hirhordó szerepében járni. Nem tehetetek okosabbat, mint hogy ti is tovább hordozzátok?

A jó Grombach mit tehetett mást? — beleegyezett, hogy hivatkozzanak rá, mint tanura. Egyébként a grófnő pártjára állt: sőt a maga részéről gyanusnál is többnek tartotta az esetet, mert arra, hogy az effélével a pusztá locsogás kedvéért hozakodjon elő, a zsirangyalt nem tartotta elég ostobának. Megfontolatlanságot sem lehetne a szemére vetni, de mesés megfontolatlanság lett volna részéről, ha olyasmit ütött volna dobra, aminek valótlansága előbb vagy utóbb okvetlenül kiderül.

— Ugyan miért? — kérdezte a grófnő. — Ki mondotta volna vissza Helianthenak? A szomszéd-ság felől akkoriban teljesen bizonyos lehetett, mert közülünk senki sem fordult meg Monreposban, azt

pedig nem sejtette, hogy gyámleánya meg fogja nyitani előtte azokat az ajtókat, melyek utolsó csinyje óta bezárultak előtte. Nekem nem veri ki a fejemből senki, hogy ezzel a hazugsággal valami különös célja volt.

— Gyermek, akkor én csak egy magyarázatot tudnék reá, de azt nem szabad hangosan kimondani, még itt magunk közt sem, — mondotta Grombach és mélyen a zsebébe dugta a kezét, annak jeléül, hogy valamit „rosszszagunak“ tart a dologban.

— No, majd kimagyarázza bőségesen Helianthenak... bocsanat, Jansen kisasszony, de én már a családhoz tartozónak számítom... — vetette közbe Grombachné. — Amilyen bőbeszédű, mérget vehettek rá, hogy megteszi. De akár így, akár úgy: ha szükségesnek találná, kicsikém, a lakásváltozást, akkor jöjjön hozzánk! Grombach néni akkor még megtaníthatja arra is, hogyan kell epret befőzni.

— Jövök — jövök ezer örömmel és hálás köszönettel! És ha megengedi, már holnap ott leszek! — kiáltotta Helianthe elhatározottan és a nyakába borult a jó léleknek.

Alkonyodott már, mikor Helianthe sógornője visszavitte Monreposba. Senki sem jelent meg a főbejárónál, mikor a kocsi megérkezett, s így Helianthe egyedül szállt le s a lépcsőről még utána nézett a kocsinak, mikor eltávozóban bekanyarodott a ház sarkán és eltűnt szeme elől. Csak akkor ment be a házba s a csarnokba, hol már észrevehetően gyülekeztek és minden sarokból előbujtak az est árnyai, s találkozott az egyik szolgálóleánnyal, ki azt mondotta, hogy Mettkau ur már délelőtt elment hazulról kocsin és még nem tért haza. A nagyságos asszony egészen jól érzi magát, de még szobájában fog vacsorázni.

Mikor felhaladt a lépcsőn, elhatározta Helianthe, hogy bekopogtat Mettkaunéhoz s megtudakolja hogylétét. Két napja, hogy nem látta már, s noha nem ragaszkodott éppen hozzá, mégis valami magának sem egészen érthető érdeklődést érzett a különös asszony iránt, kiben, bármi történt is közöttük, volt valami, ami vonzotta, s amit állapota iránt érzett részvétének tulajdonított. Azonkívül megkívánta az illendőség is, hogy személyes kérdészködéssel adja jelét érdeklődésének a hölgy állapota iránt, kinek vendége volt.

Kopogtatott a boudoir ajtaján, de nem kapott hívást a belépésre, újabb kopogtatása után pedig úgy rémlett neki, mintha valami hangot hallana odabenn. Kinyitotta az ajtót s benézett a szobába, melyben az alkonyat homálya uralkodott már, mert az ablakok zárva voltak, s a sűrű csipkefüggönyökön át éppen csak a bucsuzó napvilág utolsó fénye hatolhatott be.

A szoba üres volt, de a bejárójával szemközt levő ajtó félig nyitva állt s betekintést engedett a következő helyiségbe, hol egy szál gyertya égett. Helianthe gondolta, hogy az a hálószoza. Nesztelenül, mert a szőnyeg tompította lépteinek zaját, végigment a szobán s a félig nyitott ajtón át benézett a hálószozába. De az is üresnek látszott. Az ágy le volt takarva s nem feküdt benne senki; a szoba közepén álló asztalon magas gyertyatartóban égett a gyertya, melynek fénye már kívülről is látszott, s a gyertyatartó mellett feküdt a nagy, fekete szemüveg, melyet Mettkauné szokott viselni. Helianthe-nak ez tünt szemébe legelőbb a szobában levő tárgyak közül s oly érdeklődve nézte, mintha delejtű volna, mert az szokta máskor elfakarni azt, ami egyedül adhatott volna felvilágosítást ez asszony rejtélyéről: a szemét.

A szemüveg fölött Helianthe pillantása egy kanapé támlájáig jutott, ahol, a támla fölött, Szüz

Mária fejének Tizian Assuntá-járól felvett nagyított fényképmásolata függött a falon, a kanapé támlája előtt pedig, mélyebben alant, szembetűnt még valami az egy szál gyertya derengő fényénél. Fej volt-e? Az volt, Mettkauné maga, ki térden állva borult, fejét két kezébe rejtve, a kanapéra, s Helianthe hallotta most lélegzeni, egy mély gyötrelemben vergődő, néma teremtésnek reszkető, mély lélegzetével.

— Nagyságos asszonyom... szenved... Nem lehetek-e segítségére? — kérdezte hirtelen ébredő részvéttel, s egy lépéssel közeledett hozzá.

Az ijedelem halk sikoltásával szökött fel a térdelő alak s fejét vendége felé fordította, kinek lépéseit nyilván nem hallotta elmerültségében.

Most pedig Heliantha kiáltott fel a rémület, a meglepetés hangján, mert a sápadt, búa merült arc, mely feléje fordult, fekete fátyol alól nézett reá, melyet a térdelő a fejére huzott, most pedig hátravetett a kezével, úgy, hogy tisztán lehetett látni a mintáját.

Helianthe ismerte ezt a fátyolt az arab palmetta-mintájával, mely talán egyetlen volt a maga nemében. A kísértet fátyla volt!

A nő önkénytelenül fejéhez kapott, hogy lépje róla a fátyolt, de aztán újra lebecsátotta a kezét, oly mozdulattal, mintha azt akarná mondani: Minek? Vége a komédiának!

— Tehát ön volt! Ön! — találta meg végre Helianthe az első szavát e felfedezés kővé dermedtő hatása alatt.

— Igen, én voltam, — rebegették a nő vonagló ajkai, oly szívszaggató hangon, hogy Helianthe, minden ijedelmétől megszabadulva, még egy lépéssel közeledett, ahelyett, hogy hátat fordított és elsietett volna, mint első gondolata sugalta.

— Miért? — kérdezte nem egész hangosan, szenvedélyesen, tudatában az igaztalanságnak,

melyet elkövettek ellene. — Mit vétettem önnek, hogy eljött hozzám borzalmas éjszakán, hogy halálra rémítsen? Nem volt elég, hogy határt nem ismerő udvariatlansággal fogadott és bánt velem a házában? Nem tudta-e mit cselekszik, amikor kísértetként jött hozzám látogatóba? Meg volt elégedve, amikor határtalan rémületemben összeroskadni látott?

— Megelégedve! ? Mennybéli atyám! Leány! Nem érezte-e azokat a véres könnyeket, melyek a szememből patakzottak, mikor önre néztem? ! — kiáltotta Mettkauné a kezét tördelve. — A véres könnyeket, melyeket az ön kinjai, a saját lealacsonyodásom, a férjem alávalósága miatt ontottam, úgy, hogy majdnem elvesztettem miatta a szemem világát? Ridegségemmel az volt a célom, hogy elűzzem önt a háztól, melyben a romlás, a gonosztett, a megsemmisülés ólálkodott önre! S mikor az nem sikerült, s kísérletet tettem, hogy barátságosan viselkedjem önnel szemben, akkor ő bezárt, megtiltotta, hogy elhagyjam ezt a szobát, ime... — felgyűrte ruhájának jobb ujját és vérrel aláfutott, rémes bizonyítékot mutatott Helianthenak — ime, itt van a bizonyíték, hogy mily készségesen adtam oda magam a kísérteties játékhoz, melynek önt halálra kellett ijesztenie, mindenestre beteggé kellett tennie! S most azt kérdi, mit tettem önnel, én, ki megkiséreltem mindent, kockára vetettem mindent, hogy megmentsem önt! Még van idő, még csak egyszer vette be azokat a cseppeket, melyekkel ő „segíteni“ akar, miután jó angyala reávezette önt a kísértetjárás titkára. Meneküljön ebből a házból, azonnal, titokban, mindegy, akárhová! Egy órával sem maradhat itt tovább, mert ha ő visszajön, ki tudja, micsoda ördögséget hoz akkor magával és használ fel ön ellen. Oh, nem ismeri őt, én ismerem a pokolnak annyi éve óta, melyet oldalán töltöttem! S volt idő, mikor szeret-

tem, azt a szörnyeteget!... Miért áll még itt? Meneküljön, míg nem késő, míg reá nem teszi lábát zsenge boldogságára! Meneküljön ahhoz, aki a tenyerén fogja hordani életének végéig, akit maga az ég vezérelt útjába.

Mettkauné szünetet tartott kimerültségében, mert száraz, gyötrő zokogása a torkát fojtogatta. Csak suttogva, fejét előre hajtva mondott mindent, mintha közben feszülten figyelne valamire.

Némán, mind tágabbra nyíló szemmel hallgatta Helianthe és zavarodottan kapott a fejéhez. — De én nem értem mindezt, — mondotta, mintha álmában beszélne. — Hát mit akar tőlem?

— Kiszolgáltassam tulajdon férjemet a földi igazságszolgáltatásnak? — riadt fel Mettkauné. — Vagy megtettem már? Nem akartam... Szent Isten, ki az égben vagy, te tudod, hogy nem akartam, hogy meg akarom menteni szörnyű végétől, önmagától! De nagyon sokat türtem, nagyon sokat szenvedtem, egyszer ki kell mondanom, mert másképp megöl. Hallgattam, küzdöttem volna és... mit tudom, de Isten ujja volt, mely most hozzám vezette, s úgy intézte, hogy meglepjen. Menjen már! Menjen, mielőtt hazaérkezik! Nem szabad, hogy még itt találja!

— De magyarázza meg...

— Mit magyarázzak meg? Még mindig nem ért? A pénzt akarja, és csak a halála által juthat hozzá. Elvett már a vagyonából úgy... úgy, hogy utánozta az aláírását! Irgalmazzon és ne kívánja, hogy feltárjam az egészet. Megérti már?

— Igen, most már megértem... azaz, nem tudom... mindez oly érthetetlen, nagyon...

— Figyeljen! — vágott szavába a szerencsétlen asszony s egy szökéssel az ablakhoz ugrott, mert künn csikorgott a kavics. Kocsi közeledett. — Visszajött, itt van, — sugta, és vadul nézett körül. — Nem szabad, hogy itt találja nálam. Rég nem

bizik már bennem. Maradjon itt a szobában, s mikor hallja, hogy beszéllek vele odabenn, akkor menjen ki nesztelenül, oly nesztelenül, amint csak tud és kerülje meg futva, megállás nélkül a Pánt és fusson az országúton Heiligenbergbe. Nem kellemes, talán nem is bátorságos dolog erdőben járni estalkonyatkor, de tizezerszer jobb és bátorságosabb önnek, mint itt, ebben a házban. Mert ha ma este nem akarja bevenni a cseppeket, akkor majd ételébe keveri a másikat... irgalom nélkül, mert az ön halála az ő menekülése. Itt ebben a házban a halál vár önre, s nincs az égnek az az angyala, aki megmentheti tőle, ha nem menekül innen. És ha itt találja önt nálam és ha elárulja előtte szempillájának rebbenésével csak azt is, hogy gyanút fogott, akkor nem látja többé felvirradni a napot.

Ez utóbbi szavakat Mettkauné már a boudoirba vivő ajtónál mondotta, figyelve, előrehajlott fejjel, és suttogó hangjában oly szörnyű komolyság volt, hogy Helianthe testén végigfutott a hideg.

De odabenn most kinyílt az ajtó és áthallatszott hozzá gyámjának hizelgő hangja:

— Itt vagy, Hedvig? — kérdezte. — Mi az, hogy már megint sötétben ülsz?

Mettkauné a gyertyára mutatva, oly beszédes jelet adott Helianthenak, hogy az gépiesen elfújta a gyertyát, még mielőtt megszólalt volna Mettkau. Most pedig hallotta, hogy az ajtó bezáródik és hogy Mettkauné hangja, oly hangosan és oly nyugodtan, mintha nem ő mondotta volna az imént azokat a lázasan izgatott szavakat, így felel: — Nem gyújtottam lámpát. Még elég világos volt nekem.

Kezét hirtelen vadul dobogó szívére szorítva, Helianthe halkán az ajtóhoz surrant, mely a folyosóra nyílt. A veszedelem az óvatosság szülőanyja; sikerült nesztelenül nyomni meg a kilincset, és szoknyáját felemelve, hogy ne árulja el magát se-

lyem alsóruhájának suhogásával, lesietett a lépcsőn, mintha üzték volna, és el a csarnokon át, anélkül, hogy bárkivel találkozott volna.

A külső lépcsőre szolgáló ajtó nyitva állt, és odakünn már leszállt az est a kastély előtt levő szabad térségre, és a fák alatt sötét, majdnem kormosötét volt, és minden pillanatban sűrűbb lett a homály, mert későn kelt a hold.

Helianthe egy pillanatilag habozva állt a küszöbön. A könnyű szürke köpönyeg, mely még rajta volt, szegélyig betakarta a fehér ruháját, de a fehér kalapja messziről feltűnhetett. Gyors elhátározással vetette le a fejéről és a csarnok közepén levő asztalra dobta, aztán kisietett, le a lépcsőn és a kastély sarkát megkerülve, Pán szobra felé futott.

Ott megállt és hallgatódzott. Semmi sem mozgott a házban. Senki sem járt arrafelé. De hova most? A tóhoz vivő utat ismerte, még a sötétben is megkülönböztethette, de merre forduljon, hogy megtalálja az országutat, melyről Mettkauné beszélt? Sehol egy nyomot nem láthatott, csak zöld cserjét és bozótot mindenütt.

Ahogy tévován ott állt és kémlelve nézett körül, s félelmében forrón eredtek meg könnyei és már-már elvakították szemét, ködszerű derengésben egyszerre ott állt előtte Heimdal asszony jól ismert alakja és intett a fehér kezével. És nem gondolkozva, nem is tudva, hogy nem erről a földről való, az emberi szem megszokásán és lehetőségein kívül álló valamivel áll szemben, ami inkább arra készíthette volna, hogy meneküljön tőle, semmint arra, hogy vele tartson: vak bizalommal követte a fehér kéz intését. Nem ugyanez a kéz óvta-e még csak tegnap is, hogy ne vegye be a cseppeket?

Halkan, mint a köd, suhant előtte a fehér alak a cserjéken át, a galyak szemébe vágta Helian-

thenak, beletapadtak a hajába, egy-egy száraz ág meghasította köpenyének könnyű szövetét, de mit bánta? Akarva nem akarva, úgy követte, mint a mágnes, a lépteit vezérlő tüneményt, félelem nélkül, mind tisztábban ismerve fel helyzetét, s csak egyszer állt meg hirtelen a lába meg a szivverése, mikor gyámjának hangja harsányan, de messziről átrivalt az éjszakán: — Helianthe! — És még egyszer: — Helianthe! — De ekkor visszafordult hozzá Heimdal asszony, óva tette ajkára ujját és nyájasan mosolygott reá, aztán tovább ment és Helianthe végre nyílt uton állt, széles, jó kocsiuton, ahol a tünemény a most már teljesen leszállt éjszaka homályában hirtelen eltűnt.

Helianthe rég tul volt minden ámulaton és csodálkozáson, tul volt most a félelmen is, mert nem tartozott a csüggeteg lelkek közé, hanem ellenkezőleg azok közé, kiket a veszély nyugodttá, bátorrá tesz, még ha a mindennapi életben az egértől, a póktól is félnek. Mikor Heimdal asszony ködszerű alakja eltűnt, épp oly hirtelen, mint ahogy megjelent, Helianthe csak egyet érzett: az elhagyatottságot, s abból támadt benne az a tudat, hogy az ut hátralevő részét most már egyedül kell megtennie a sötétben és az éjszakában, hol az ut mindkét oldalán levő erdő halk susogása volt az egyetlen hang, mely elhatott hozzá.

Egy pillantig még egy helyben állt és figyelt. Emberi lépés, lódobbanás, kocsizörgés nem hallatszott sehonnan. Ekkor bátran kilépett és utnak indult; csakhamar felismerte azt az utat, melyet már kétszer járt meg kocsi, s mely Heiligenbergbe vitte.

Egy órai ut a jó gyalogjárónak nem nagy dolog, kellemes séta, semmi más. De az éjszaka sötét homályában, bizonytalan veszély elől menekülve egyedül, mikor minden perc egy örökkévalósággá válik: keresztjáró ut válhatik az ily órából, melyet

soha életében el nem felejt, mely kitörölhetetlenül rajtahagyja bélyegét a lelken.

Végre, végre elérte a fasort, mely a kastélyba vitt, látta világítani a sötétben a kapu két oldalán levő lámpákat és csak most érezte, mily fáradt, mily halálosan kimerült. Csak nagy bajjal, erejének végső megfeszítésével vonszolhatta magát tovább, gondolatai kezdtek összezavarodni, szíve vadul vert a kitartó futástól, melynek a végére jutott.

Ekkor két alak vált ki árnyszerűen egy melékösvény homályából s egy kedves, ismert hang megszólalt :

— Azt hiszem, testvér, éjjelre megered az eső ...

— Hans ! Hans ! Hans ! — kiáltott fel Helianthe.

— Mennybéli atyám ... nem Helianthe volt ?
— S a következő pillanatban karjaiban tartotta a finom alakot, mely hozzásimulva megkuszált hajával, átölelte a két karjával. Hans aztán érezte, hogy a karcsu test mind nehezebbé válik, hogy alig bírja már tartani, mert a kimerült szervezet megkövetelte jogait, s az ily esetekben jótékony eszméletlenség leszerelte a végső fokig felajzott idegeket.

Fél óra múlva könnyű, kétülékes cséza vágatott szaporán ugyanabban a fasorban a kastély felé, hol még senki sem tért pihenőre, és Mettkau, ki maga hajtotta a kissé kifáradt s mikor a kapu előtt megállt, erősen fujtató lovat, azt kérdezte a kései látogatáson csodálkozva kilépő szolgától, hogy ott van-e még Jansen kisasszony.

Mielőtt választ kapott volna, látta Mettkau, hogy a gróf kilép a fényesen világított hallba. Leszökött a kocsiról, odadobta a gyepőlőt a szolgának,

azzal a paranccsal, hogy várja meg ott a kocsival, és elébe sietett a kastély urának, ki szem melláthatóan várva őt, megállt, de a feléje nyújtott kezét nem akarta észrevenni.

— Bocsásson meg, gróf, a kései látogatásomért, — szólalt meg Mettkau, tompítva hangját, hogy a lovaknál künn álló szolga ne hallja beszédét. — Tudniillik a legnagyobb aggodalommal jövök kegyedhez. Ma este, hazajövet a városból, az a kérdés volt az első szavam, hogy Jansen kisasszony hazajött-e már. Azt mondják, megjött, de mikor asztalhoz akarok ülni, nem találják sehol. Várok, keresem — hiába. Nem tudom, mire véljem, s végül megtudom, hogy a feleségemhez láttak menni. A feleségem két napja gyengélkedik, s bármily nehezemre esik kimondani: tartok tőle, hogy az elméje — remélhetőleg csak muló dologról van szó — kissé megzavarodott. A szegény, sajnos, nem elsőízben szenved agyrémekben, amelyeket nem szeretnék az üldözési mánia nevével illetni... szóval tartok tőle, hogy annyira ráíjesztett Jansen kisasszonyra a képzelgéseivel, hogy szegény kis gyámleányom a fejét vesztette és minden valószínűség szerint ide menekült. Magamon kívül vagyon erre a gondolatra. Csakugyan itt van?

Heiligenberg gróf hagyta beszélni Mettkaut s egy vonását sem rándította: — Igen, itt van, — felelte aztán egykedvűen.

— Tehát mégis! — kiáltotta Mettkau, összecsapva a kezét. — No, és... elvégre fiatal, nem lehet zokon venni tőle, hogy úgy ráíjesztetett magára. Ily képtelenség! Valóságos rekordfutást véggezhetett. Hozzá még sötétben! Borzasztóan fáradt lehet szegény, gyöngé teremtés, de nem tehetek róla, vissza kell jönnie velem... feleségem állapota... jelenlétem Monreposban...

— Nem tartóztatom, — felelte a gróf fagyos udvariassággal. — De már csak kénytelen lesz

egyedül menni haza, mert Jansen kisasszony itt marad.

— Annyira fáradt? No, minthogy elvégre ugy is a nővérénél van... s ha a grófnő egy éjszakára részesíteni kívánja vendégszeretetében... nem bánom! Tehát majd csak holnap reggel jövök a gyámleányomért.

— Jansen kisasszony védelmünk alá helyezkedett s nem tér vissza többé Monreposba, — volt a nagyon határozott válasz.

— Hogyan értem? — kérdezte Mettkau, s a rózsás, kerek arca megint felöltötte azt a zöldes színt, melyet Hams gróf egyszer már látott rajta.

— Csak úgy, amint mondtam, — felelte a gróf ugyanoly nyugalommal, mint az imént. — Jansen kisasszony holnap előadja a gyámügyi bírónál az okokat, hogy miért keresett védelmet házunknál. Kétségtelen, hogy ezután változás fog történni a gyám személyét illetőleg. Jó éjszakát, Mettkau ur!

— Heiligenberg gróf!

— Nem ajánlanám önnek, Mettkau ur, hogy magas paripára üljön, mert a nyereg csuszik. De kérem, köszöntse nevemben felesége önagságát, kit őszintén nagyrabecsülök s kinek elmebeli állapota felől teljesen nyugodt lehet. Házam bármikor nyitva áll előtte, ha Monrepos földje nem volna biztosabb a lába alatt, mint ahogy a menyasszonyom lába alatt sem volt biztos. Ugy-e bár, megbocsát? Dolgom van...

— Heiligenberg gróf, ezért felelni fog! — És Mettkau elállta az útját Heiligenberg grófnak, ki könnyű meghajlással távozni akart. — De nem, — tette hozzá szerényebb hangon. — Csak nem helyez csakugyan sulyt egy közismerten beteg nő beszédére s egy exaltált fiatal leány képzelgésére, aki, Isten tudja, mit nem gondolt... egyébként pedig — fejezte be diadalmaskodva — most már követe-

lem, hogy a gyámleányom még ma este jöjjön velem haza, és ha kifejezett kívánságom ellenére itt tartaná, akkor a személyes szabadság megsértésének bűnébe esik, aminek drágán adhatná meg az árát.

— Nyugodtan várom be további lépéseit, — felelte Hans gróf rendületlenül. — A gyámügyi bírósághoz önnek is épp úgy nyitva áll az út, mint menyasszonyomnak, ki a többi közt majd azt is bizonyítani akarja ott, hogy sohasem dobott ki ékszerre és csipkére oly rengeteg összegeket, s e szerint teljesen fölösleges módon hívta meg őt vendégszerető házához, hogy „jobban a körmére nézhessen“. Önnek ezt a nyilatkozatát tanuk hallották, akik rendelkezésére fognak állni menyasszonyomnak a rágalmazó támadás miatt megindítandó perében . . . Most pedig ma estére befejeztünk tartom beszélgetésünket . . . Fritz, Mettkau ur indulni akar.

Még egy rövid meghajlás, s Mettkau kocsija egy perc mulva utban volt Monrepos felé, oly sebesen, mint a fáradt lovak birták.

A következő héten a világ ujságjait egy hír járta be, mely bizonyos feltűnést keltett.

„Közbeszéd tárgya“, — így szólt a hír, ismeretes riporterstilusban, — „hogy M. ur, ki a székvárosi köröknek eszeveszett csinyjei miatt egykor sokat emlegetett kedvence volt, nyomtalanul eltűnt M.-ből. Az eset gyámpénzek elsikkasztásával kapcsolatos. A hír óriási összegeket említ; mindamellet remélhető, hogy a gazdag örökösnő, egy Rómában nemrég elhalt híres portraiffestő egyetlen gyermeke, ki fogja heverni a veszteséget. M. ur eltűnése egybeesett egy sajnálatos balesettel, mely ez urnak feleségét érte. Aznap reggel, mikor felfedezték M. ur távollétét, az említett hölgyet öntudatlan állapotban találták szobájának padlóján, s

a balhalántékán látható erős daganat alig hagy két-séget arra nézve, hogy durva csapás terithette le. Abból, hogy szobájában felforgattak mindent, arra következtetnek, hogy rablótámadás történt, de még egyáltalán nincs kiderítve, hogy férje urának van-e része a dologban, vagy hogy idegen kezek műve volt-e az egész. A hölgy, sajnos, még nem nyerte vissza eszméletét; a szomszédság sürgetésére a já-rási székváros szanatóriumában helyezték el, melynek főorvosa annak a nézetének adott kifeje-zést, hogy állapota nem reménytelen.“

Grombachnének azon az őszön, mely erre az eseménydus májusra következett, nagyon sok dolga volt, mert a különösen jó gyümölcsstermással együtt járó munkán kívül, melyet csak szaporított a befőzésnek temérdek fáradsága, reáháruáltak még a nászasszonyi teendők is egy kettős menyegzőn, s ez annyira igénybe vette minden erejét, hogy senki sem csodálkozhatott ezen a kijelentésén: „Még jó szerencse, hogy a másik pár elég jókor reá-jött arra az okos gondolatra, hogy egy füst alatt végzi a dolgot, mert az efféle ostobaságok rendsze-rint csak lakodalmak alkalmával szoktak össze-boronálódni, mivel a példa ragadós. — Két menyeg-zőt egymás után mégis csak sokalt volna, de így egyszerre a dolog elviselhető. Amiben mindenki, a mátkapárokat is beleértve, igazat adott neki.

Bizonyára nem kell külön említeni, hogy e mátkapárok egyike Heiligenberg Hans és Jansen Helianthe volt, bár az egész világ egyetértett abban, hogy ez a házasság sok alkalmat nyit a szóbe-szédre. Minden irányban. De a menyegző mégis csak nagy eset volt, s még azok is, kik kezdetben helytelenítették a „messaliance“-ot, örömmel fo-gadták el az esküvőre való meghívást és többé vagy kevésbé értékes ajándékokat hoztak ma-gukkal.

Különösen nagy dísszel lépett fel Canale della Madonna herceg, ki eljött szerencsekívánatával, noha nem is kapott értesítést az eljegyzésről. Mondotta, történetesen került szeme elé a hir, és a német főúr neve jutatta eszébe, hogy huga az, kit az az ur feleségévé akar tenni. Így fordult aztán, hogy egy velencei patricius kölcsönzött diszt jelenlétével egy északnémetországi menyegzőnek, s oly gyémántékszert hozott nászajándékkul, minő csak velencei ékszerész műhelyéből kerülhet ki. És az ékszerdoboz tetején a Muranók cimere ékeskedett, fölötte a dogék koronájával.

Kerek a világ és forog a tengelye körül.

A második mátkapár ezen a fényes menyegzőn — Heiligenberg grófnő volt Flamburg követ-ségi tanácsossal.

— Okosabbat nem is tehettek volna, mint hogy összeházasodtak, — jelentette ki Grombachné mindenkinek, aki hallani akarta.

Nem is jutott eszébe senkinek, hogy azt be ne lássa. Nagyon összeillettek, mert szerencsésen kiegészítették egymást, és mindegyikök első szerelme volt a másiknak. Az élet, a világ akkor szétválasztottak őket egymástól, és Flamburgnak, mikor belátta, hogy Helianthenál későn kopogtatott, kinyílt a szeme és meglátta ifjúkori szerelmét.

Monrepos, mikor Mettkau ur menekülésszerű eltűnése után mégis dobra jutott, Heiligenberg tulajdona lett s a kastélyt egyelőre az ifju Flamburg-pár otthonául szánták. De Heimdal asszony arcképét Hans gróf a feleségének adta nászajándékkul, és Helianthe örömkönnyeket hullatott meghatottságában, s Nattier mesteri alkotását lakószobájának falára tette. Mikor Hans gróf a képet restaurálás végett szakértő kezére adta, kitünt, hogy a lesütött szemhéjakat csak utólag festették, a jó Isten tudja, miért, a szemre, s mikor most eltávolították, a bájos arc kinyílt szemének teljes,

aranyos szeretetreméltóságával mosolygott le a vá-
szonról.

Helianthe mindjárt reájuk ismert ezekre a szemekre, csak azt mondotta, hogy a kifejezés, mellyel a tünemény reánézett, mégis más volt. Talán azért, mert időközben, úgy lehet, látta már visszfényét az örök világosságnak, melybe a szégyen, tévelygő lélek oly epedve vágyott s melyet úgy iparkodott elérni a veszedelmekre való nyájás figyelmeztetéssel, irgalomért és békességért esdő könyörgésével...

Legalább így értelmezte magában emberi véleménye szerint Helianthe, mert a szív mindig keresi azt a magyarázatot, mellyel az értelem nem szolgálhat neki azokról a dolgokról, melyek fölötte állnak.

A szomszédok természetesen nem igen értették meg Helianthenak e kép iránt való előszeretetét, Grombachné meg éppen azt találta mondani: — Hans okosabb ajándékot is adhatott volna a feleségének, mint annak a legalább is nagyon kevésbé korrekt nőnek a képét, aki nem érdemli meg, hogy az ember a lakószobája falán tartsa.

De Helianthe nem zavartatta magát; hiszen ő tudta legjobban, mi huzza ahhoz a képhez. Nem bánta, hadd higgyék az emberek, hogy csak a francia arcképfestő mesterművét becsüli benne, s ha valaki rosszaló megjegyzést tett a képen ábrázolt személyről, nyájasan mondotta: — Nem szabad itélnünk arról, amit nem ítélhetünk meg. Azonkívül van egy nagyon szép szó, melyet a Megváltó mondott vigasztalásul azoknak, akik sokat szerettek.

Igy aztán Heimdal asszony elragadó képe zavartalanul és bántatlanul nézett le egy boldog ifjú párra, mely nem lett volna azzá nélküle.

— Vége. —

